

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΙΓ' – ΤΕΥΧΟΣ 5 – ΜΑΪΟΣ 2006
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίω. Γενναδίου 14 – 115 21 Άθηναι
Τηλ.: 210-72.72.253. Fax 210-72.72.251
<http://www.ecclesia.gr>
e-mail:contact@ecclesia.gr

Έκδίδεται

Προνοία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Άθηνών
και πάσης Έλλάδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ίδιοκτησία του Κλάδου Έκδόσεων
της Έπιικοινωνιακής και Μορφωτικής
Υπηρεσίας της Έκκλησίας της Έλλάδος

Έκδοτής:

Ό Διευθυντής του Κλάδου Έκδόσεων
Πανος. Αρχιμ. Διονύσιος Μάνταλος,
Άρχιγραμματέυς της Έρεάς Συνόδου,
Ίω. Γενναδίου 14
115 21 Άθηναι

Άρχισυντάκτης
Κωνσταντίνος Χολέβας

Τμήμα Συντάξεως
Έπιμέλεια ύλης, διόρθωσης δοκιμών
Χρήστος Γ. Καραγιάννης, Δρ. Θ.

Φωτογραφίες
Χρήστος Μπότης

Στοιχειοθεσία - Έκτύπωση - Βιβλιοδεσία
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ίασίου 1 – 115 21 Άθηναι
Τηλ.: 210-7272.356 – Fax 210-7272.380
<http://www.apostoliki-diakonia.gr>

Ύπεύθυνος Τυπογραφείου:
Σωκράτης Μαυρογόνατος
Ίασίου 1, 115 21 Άθηναι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Όικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Άνταπόδοσις εϋχών	323
Έρεάς Συνόδου της Έκκλησίας της Έλλάδος, Άνταλλαγή έπιστολών περι τών νέων διαβατηρίων	325

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Έρεάς Συνόδου της Έκκλησίας της Έλλάδος, Ή άλήθεια για τό μυθιστόρημα «Κώδικας Da Vinci»	326
---	-----

ΟΜΙΛΙΑΙ

Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Χριστοδούλου, Έκκλησία και Παγκοσμιοποίηση - Μπροστά στη μεγάλη πρόκληση	329
Χαιρετισμός εις τό Ι΄ Συμπόσιον τών Θεολογικών Σχολών Άθηνών και Θεσσαλονίκης	335
Μητροπολίτου Σισανίου και Σιατίστης κ. Παύλου, Ένθρονιστήριος Λόγος	339

ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ή βράβευσις τριών προσωπικότητων Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου, Παρουσίαση του έπιστημονικού έργου του Καθηγ. Γεωργίου Κοντοπούλου, Άκαδημαϊκού	345
Ήλία Καζούκα, Βιογραφικό σημείωμα του Στρατηγού έ.ά. Έπιτίμου Α/ΓΕΕΘΑ - Άκαδημαϊκού Σκαρβέλη Δημητρίου	348
Μαριάνου Δ. Καραάση, Ό Στέλιος Παπαθεμελής ως Πολιτικός.....	351

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ή Έκκλησία άπαντά με ψυχραμία και τεκμηρίωση	354
--	-----

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ

Σπυρίδωνος Τρωιάνου και Μαρίνας Παπαδημητρίου, Ή ποινική προστασία τών αρχαίων μνημείων της Έκκλησίας της Έλλάδος.....	356
---	-----

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ

Μητροπολίτου Δημητριάδος και Άλμυρού κ. Ίγνατίου, Έκθεσις περι της Θ΄ Γενικής Συνελεύσεως του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών (Π.Σ.Ε)	356
---	-----

ΜΕΛΕΤΑΙ

Γεωργίου Ήλ. Κρίππα, Σχέσις Έκκλησίας και Πολιτείας εις τας χώρας - μέλη της Εϋρωπαϊκής Ένώσεως (παλαιάς και νεοεισελθούσας τó έτος 2004), Ε΄ Μέρος	365
---	-----

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ	373
-------------------------------	-----

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	375
-----------------------------	-----

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	393
------------------------------	-----

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	415
-----------------	-----

Ἀριθμ. Πρωτ. 256

Ἀθήνησι τῇ 19ῃ Ἀπριλίου 2006

**ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ
ΕΥΧΩΝ
ΥΠΟ ΤΗΣ Α.Θ.Π.
ΤΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ**

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Χριστόδουλε, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Γνωρίζοντες καὶ ἐκτιμῶντες καθ' ἄξιαν τὸ πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς Ἀγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀμείωτον στοργικὸν ἐνδιαφέρον καὶ τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν περισπουδάστου καὶ ἀγαπητῆς Μακαριότητος, ἐν ἀγάπῃ πολλῇ καὶ προφρόνως ἀπευθύνομεν Αὐτῇ, τοῖς περὶ Αὐτὴν ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς καὶ τῷ περιουσιῷ λαῷ τῆς καθ' Ὑμᾶς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὰς ἐγκαρδίους συγχαρητηρίους προσηρσεις καὶ ἀδελφικὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Ἑορτῇ τῆς Λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως.

Μεγάλην χαρὰν αἰσθανόμεθα ὅτι διὰ τῆς ἐκάστοτε προσωπικῆς ταύτης ἐπικοινωνίας ἐπιρρωννύονται καὶ χαλυβδούνται αἱ μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν Ἀγιωτάτων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ὑφιστάμεναι ἀγαθαὶ καὶ ἐγκάρδιοι σχέσεις. Ἡ χαρὰ δ' ἡμῶν ἐστὶ τοσοῦτω μείζων, ὅσῳ, συνεπεία τῶν διανομένων ἐκτάκτως δυσχερῶν περιστάσεων, εἴπερ ποτὲ ἐπιβάλλεται ἡ μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν πρόφρων συνεργασία καὶ συναντίληψις.

Ὅθεν, προαγόμεθα διὰ τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν τῆσδε ἐπιστολῆς τὸ μὲν προσαγορεῦσαι τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς, διὰ τοῦ χαρμοσύνου «Χριστὸς Ἀνέστη», τὸ δὲ ἐπεύξασθαι ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος ἡμῶν χαρίζεται Αὐτῇ ὑγιεῖαν ἀστεμφῆ καὶ μακρότητα ἡμερῶν, ἵνα ἐπὶ μακρὰς ἔτι περιόδους ἐτῶν οἰακοστραφῆ ἐπαξίως, ἐν τῷ φωτί, τῇ χαρᾷ καὶ τῇ εἰρήνῃ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν, διὰ τῆς σοφίας καὶ τῆς ὑπερόχου ἐκκλησιαστικῆς πείρας Αὐτῆς, τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ εὐσεβὲς καὶ ἀγαπητὸν ἡμῖν πλήρωμα Αὐτῆς.

Περιπτυσσόμενοι δ' Αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ, διατελοῦμεν μετὰ βαθείας τῆς ἐν Αὐτῷ ἀγάπης καὶ πάσης τιμῆς.

Ἅγιον Πάσχα, βς'

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Άριθμ. Πρωτ. 1129
Διεκπ. 640

Άθήνησι τῆ 7ῃ Μαρτίου 2006

**ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ
ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ
ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΩΝ**

Πρὸς
Τὸν Ἐξοχώτατον
κ. Βύρωνα Πολύδωρον,
Ἵπουργὸν Δημοσίας Τάξεως

Ἐξοχώτατε κ. Ἵπουργέ,

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γίνεται κατὰ καιροὺς ἀποδέκτης τῶν, ἐξ εὐλόγου ἀνησυχίας, ὑποβληθεισῶν εἰς Αὐτὴν ἢ εἰς τοὺς ἑκασταχοῦ Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας πολλῶν ἐρωτήσεων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, περὶ τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα διαλαμβάνονται εἰς τὰ νέου τύπου διαβατήρια τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καί, κυρίως, περὶ τῆς δυνατότητος προσβάσεως ὑπὸ τινων εἰς αὐτὰ τὰ στοιχεῖα.

Ὅθεν, Συνοδικῆ Ἀποφάσει, ληφθεῖσῃ ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 2ας μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ. γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, προσβλέπουσα εἰς τὸν ἐγνωσμένον σεβασμὸν τῆς ὑμετέρας Ἐξοχότητος πρὸς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισεν ὅπως παρακαλέσῃ ὑμᾶς ἵνα ἐνημερώσητε Αὐτὴν περὶ τοῦ ἐν τοῖς ὑπερθεῖν διαλαμβανομένου θέματος ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὑφ' ἡμῶν ὑπευθύνου καὶ ἐγκύρου πληροφορήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπικαλούμενοι ἐπὶ τὴν ὑμετέραν Ἐξοχότητα πλουσίαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος, διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν διαπύρων καὶ τιμῆς.

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

†Ὁ Ἐκλεγείς Μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφεῖμ

ΑΡΧΗΓΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ

Π. Κανελλοπούλου 4 – 101 77 Αθήνα

Αθήνα 23 Μαρτίου 2006

Μακαριώτατον

Άρχιεπίσκοπον Αθηνῶν

καὶ Πάσης Ἑλλάδος

κ.κ. Χριστόδουλον

Ἀθήνα

Μακαριώτατε,

Στὴ συνέχεια τῆς ἐπικοινωνίας σας μετὸν Ὑπουργὸ Δημόσιας Τάξης, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἐνημερώσω σχετικὰ μετὰ τὴ διαδικασία καὶ τὸν τρόπο ἔκδοσης τῶν νέων διαβατηρίων.

Μετὸν Εὐρωπαϊκὸ Κανονισμὸ 2252/2004 τῆς 13 Δεκεμβρίου 2004, ἔχουν καθιερωθεῖ ρητὰ τὰ πρότυπα γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀσφαλείας καὶ τὴ χρήση βιομετρικῶν στοιχείων στὰ διαβατήρια καὶ τὰ ταξιδιωτικὰ ἔγγραφα τῶν Κρατῶν Μελῶν. Ἐπίσης μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. Ε (2005) 409/28-2-2005 ἀπόφαση τῆς ἀρμόδιας τεχνικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης, καθορίστηκαν οἱ τεχνικὲς προδιαγραφές γιὰ τὴν ἐνσωμάτωση τῆς φωτογραφίας, σύμφωνα μετὰ τὰ διεθνή πρότυπα ISO καὶ συστάσεις I.C.A.O., γιὰ τὰ μηχανικῶς ἀναγνώσιμα ταξιδιωτικὰ ἔγγραφα.

Στὰ διαβατήρια ποὺ ἐκδίδονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία, καταχωροῦνται τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα τοῦ κατόχου:

α) προσωπικὰ στοιχεῖα: ἐπώνυμο, ὄνομα, ἰθαγένεια, φύλο, ἡμερομηνία γέννησης, τόπος γέννησης, ἡμερομηνία ἔκδοσης, ἡμερομηνία λήξης, ἐκδοῦσα ἀρχή, ὕψος καὶ

β) ἡ φωτογραφία του, ἡ ὁποία δὲν ἐπικολλάται ἀλλὰ ἐνσωματώνεται στὸ ὑλικό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παράγεται ἡ σελίδα μετὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κατόχου.

Στὴν ἴδια σελίδα καταχωροῦνται, στὴν περιοχὴ τῆς μηχανικῶς ἀναγνώσιμης ζώνης, τὸ εἶδος τοῦ διαβατηρίου, ἡ ἐκδοῦσα χώρα, τὸ ἐπώνυμο, τὸ ὄνομα, ὁ ἀριθμὸς του, ἡ ἐθνικότητα τοῦ κατόχου, ἡ ἡμερομηνία γέννησης, τὸ φύλο, ἡ ἡμερομηνία λήξης του καθὼς καὶ τὰ ψηφία ἐλέγχου.

Στὸ διαβατήριον ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδοθεῖ μετὰ τὸ τέλος Αὐγούστου τρέχοντος ἔτους, θὰ ὑπάρχει ἐνσωματωμένο μέσο ἀποθήκευσης (ὀλοκληρωμένο κύκλωμα). Σὲ αὐτὸ θὰ καταχωροῦνται ἡ φωτογραφία τοῦ κατόχου, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώνεται στὴ σελίδα προσωπικῶν δεδομένων καὶ τὰ προσωπικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ὅπως ἐμφαίνονται στὴν μηχανικῶς ἀναγνώσιμη ζώνη.

Σὲ δεύτερη φάση στὸ ἐν λόγω ἀποθηκευτικὸ μέσο θὰ εἰσαχθοῦν τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ κατόχου τοῦ διαβατηρίου καὶ εἰδικότερα ἀπλὲς ἀποτυπώσεις τοῦ ἀριστεροῦ καὶ δεξιοῦ δείκτη.

Λαμβάνονται ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα γιὰ νὰ ἐξασφαλιστεῖ ἡ ἀκεραιότητα, ἡ αὐθεντικότητα καὶ ἡ ἐμπιστευτικότητα τῶν δεδομένων ποὺ θὰ ἀποθηκεύονται σὲ ψηφιακὴ μορφή, στὸ ὀλοκληρωμένο κύκλωμα τοῦ διαβατηρίου.

Πέραν τούτων, τὰ στοιχεῖα προσωπικῶν δεδομένων τῶν κατόχων τῶν νέων ἑλληνικῶν διαβατηρίων εἶναι ἀποθηκευμένα σὲ ἠλεκτρονικὴ μορφή σὲ βάση δεδομένων, στὴν ὁποία ἔχει πρόσβαση μόνο ἡ Διεύθυνση Διαβατηρίων.

Τέλος ἐὰν καὶ σεῖς τὸ ἐπιθυμεῖτε, ἀρμόδιος ἀξιωματικὸς τῆς Διεύθυνσης Διαβατηρίων μπορεῖ νὰ σᾶς ἐνημερώσει γιὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Μετὰ σεβασμὸν

Ἀναστάσιος Δημοσχάκης

Ἀντιστράτηγος

**Η ΑΛΗΘΕΙΑ
ΓΙΑ ΤΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
«ΚΩΔΙΚΑΣ
DA VINCI»***

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«*ίδου οὗτος κείται εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν...
καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» (Λουκᾶ β' 34-35)

• Δὲν ἦταν, ἀσφαλῶς, ἡ βούληση τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ ἀσχοληθεῖ αὐτὲς τὶς μέρες, πὺν ὅλοι χαιρόμεθα τὸν θρίαμβο τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου μας, τοῦ μεγαλυτέρου θαύματος τῆς Ἱστορίας, μὲ τὸ νὰ ἀνασκευάζει γιὰ πολλοστὴ φορὰ μέσα σὲ 2.000 χρόνια **ἀνιστόρητες** καὶ **μυθῶδεις** φανταστικὲς ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες τύγγχαναν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπόρριψης καὶ τῆς θεολογικῆς ἀποδοκιμασίας, κάθε φορὰ πὺν παρουσιάζονταν.

Μᾶς ὑποχρεώνει ὁμως ἡ εὐθύνη μας ἀπέναντι τόσοσν τῆς ἀλήθειας, ὄσον καὶ τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν, νὰ ἐνημερώσομε, «*ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ*», αὐτὸ τὸ λαὸ γιὰ τὸ θέμα πὺν προέκυψε ἀπὸ τὴν ἐπικείμενη κινηματογραφικὴ προβολὴ στὴν Πατρίδα μας ταινίας σχετικῆς μὲ τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου τοῦ Dan Brown «Κώδικας Da Vinci».

• Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ **μυθιστόρημα** «Κώδικας Da Vinci», πὺν ἔγινε παγκόσμιο best seller, χάρις στὴ διαφημιστικὴ συμμετοχὴ πολλῶν «κύκλων», ἐπέτυχε νὰ γίνεῖ ἡ μεγάλη ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία μετὰ τὸν Χάρου Πότερ, κάνοντας πλούσιους συγγραφέα καὶ ἐκδότες.

• Τὸ **ἀνιστόρητο** καὶ ταυτόχρονα **ὑβριστικὸ** μήνυμα, πὺν ὁ συγγραφέας Dan Brown προσπαθεῖ νὰ «περάσει» στὸ εὐρὺ κοινὸ, εἶναι ὅτι:

α' δῆθεν ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν παντρεμένοι καὶ εἶχαν ἀποκτήσει καὶ παιδιά,

β' δῆθεν ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν Θεός, οὔτε ποτὲ λατρεύθηκε ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανούς ὡς Θεός,

γ' δῆθεν ὑπῆρχε δίπλα στὸ Θεὸ ἡ λατρεία μιᾶς θηλυκῆς θεότητας, ἡ ὁποία στὸ μυθιστόρημα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν Ἁγία Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ,

δ' δῆθεν ἡ «ἀλήθεια» αὐτὴ ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὰ εὐαγγέλια ἀργότερα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς ἄνδρες ἱερεῖς καὶ μὲ τοὺς νόμους τοῦ κράτους ἐπιβλήθηκε ὁ Χριστὸς ὡς Θεός, καὶ

ε' δῆθεν ὑπῆρχαν πολλὰ ἀρχαῖα γνωστικῆς ὑφῆς ἔγγραφα, πὺν πιστοποιοῦν τὴν ὑποτιθέμενη αὐτὴ «ἀλήθεια».

• Χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῶν πιστῶν, τῶν ὁποίων ἡ θρησκευτικὴ συνείδηση προσβάλλεται καὶ ὑποσκάπτεται ὕπουλα καὶ **ἀνιστόρητα** ἀπὸ τὴν **μυθιστορηματικὴ** πλοκὴ τοῦ βιβλίου, ὀφείλομε νὰ ξεκαθαρίσομε τὰ ἔξῃς:

Ἐπὸ ἱστορικῆς καὶ χριστιανικῆς πλευρᾶς, τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου εἶναι πέρα γιὰ πέρα **ἀναληθές**.

* Ἐπὸ τὸ φυλλάδιο ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ ὑπ' ἀριθμ. 42, τὸ ὁποῖο διενεμήθη μὲσφ τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

α' Ὁ Χριστὸς οὐδέποτε νυμφεύθηκε καὶ ἀσφαλῶς οὔτε μὲ τὴν Ἁγία Μαρία τὴν Μαγδαληνή. Ὁ Κύριός μας ὡς τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, χωρὶς τὴν ἁμαρτία, δὲν εἶχε τίς ἀνθρώπινες ροπές καὶ τὰ διαβλητὰ πάθη.

β' Ὁ Χριστὸς ἀναγνωρίζεται ὡς Θεὸς ἐξαιρέτης στὴν πρώτη Ἐκκλησία, γεγονός που πιστοποιεῖται τόσο ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ εὐαγγέλια, τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (πού χρονολογοῦνται γύρω στὸ 55 μ.Χ.), καὶ τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (γύρω στὸ 75 μ.Χ.), ὅσο καὶ ἀπὸ τὰ μονογράμματα - σύμβολα που ἔχουν βρεθεῖ στίς Κατακόμβες γιὰ τὸν Χριστό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλὰ ρωμαϊκὰ καὶ πρωτοχριστιανικὰ κείμενα τοῦ 1ου καὶ 2ου αἰώνα. Γιὰ παράδειγμα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὁμολογεῖ: «*Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος*», ὁ Θωμᾶς ἀναφωνεῖ: «*ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου*» καὶ ὁ ἑκατόνταρχος στὸ Σταυρὸ διακηρύττει: «*Ἀληθῶς, Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος*».

γ' Ἀκόμη ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἐκ φύσεως φύλο, δὲν εἶναι οὔτε ἄνδρας, οὔτε γυναίκα, ἀλλὰ πνεῦμα. Ἐπομένως δὲν μποροῦμε νὰ μιλάμε γιὰ αἰώνιο θηλυκὸ ἢ γιὰ θηλυκὴ θεότητα διότι τέτοιες ἀντιλήψεις εἶναι τελείως ἀνθρωποπαθεῖς καὶ πηγάζουν ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ καὶ εἰδωλολατρικὴ ἀρχαιότητα καὶ τὴν μυθοπλαστικὴ διάθεση τοῦ συγγραφέα.

δ' Οἱ ἀλήθειες που περιγράφουν καὶ διδάσκουν τὰ εὐαγγέλια δὲν εἶναι ἐφεύρεση τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε, παράλληλα μὲ τὴν εὐνοιά του πρὸς τὸν Χριστιανισμό, εἶναι τεκμηριωμένο ὅτι δὲν καταπολέμησε τὴν εἰδωλολατρικὴ θρησκεία. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἡ Ἐκκλησία εἶχε σχεδὸν διαμορφώσει τὴν δογματικὴ της διδασκαλία γιὰ τὸν Τριαδικὸ Θεό, τὸ πρόσωπο καὶ τὴν θεανθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου κ.λπ. Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι ἦσαν χριστιανοὶ ἢ εἶχαν ἤδη πεθάνει βασανιζόμενοι στὰ ἀμφιθέατρα καὶ τίς ρωμαϊκὲς ἀρένες καὶ σὲ διάφορα μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς, γιατί πίστευαν στὸν Χριστὸ ὡς Θεό.

• Ὁ συγγραφέας, ὅπως ἀνακάλυψε ἡ δημοσιογράφος Μαριὲ Ἐτσεγκουάν, ἔχει συλλέξει τίς πηγές του ἀπὸ μία **ἀκροαία** ὁργάνωση μὲ μεγαλεπήβολα σχέδια που συστάθηκε ὡς ἀστική ἐταιρεία τὸ

1956 μὲ τὴν ὀνομασία «Ἡγουμενεῖον τῆς Σιών». Ἡ πλαστότητα τῶν πηγῶν τῆς ὁργάνωσης ἀποκαλύφθηκε σὲ γαλλικὸ δικαστήριον στὴν δεκαετία τοῦ 1990. Ἡ ὁργάνωση αὐτὴ **κατασκευάσε** καὶ προώθησε σειρὰ ἐγγράφων που «ἀποδείκνυαν» δῆθεν τὸν γάμο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Ἁγία Μαρία τὴν Μαγδαληνή. Εἶναι βέβαιο ὅτι χρησιμοποίησαν στοιχεῖα τῆς διδασκαλίας τῶν Γνωστικῶν, τῶν Σταυροφόρων, τῶν Ναϊτῶν, τῶν Καθαρῶν καὶ ἄλλων αἵρετικῶν.

Ὁ συγγραφέας Dan Brown ἰσχυρίζεται ὅτι δῆθεν βασίζεται στὰ Χειρόγραφα τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας καὶ στὰ Γνωστικὰ Εὐαγγέλια, ἐνῶ ἀπορρίπτει τὰ κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὰ Χειρόγραφα ὅμως τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας δὲν περιέχουν τίποτε τὸ χριστιανικὸ, παρὰ μόνο τμήματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἄλλα ἀποσπασματικὰ κείμενα, χωρὶς καμία ἀναφορὰ στὸν Χριστό, οὔτε φυσικὰ στὸ Ἅγιο Δισκοπότηρο. Τὰ γνωστὰ «γνωστικὰ εὐαγγέλια» (τοῦ Θωμᾶ, τοῦ Φιλίππου, τῆς Μαρίας, τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς Ἀληθείας) δανεῖζονται τὰ ὀνόματα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ προσδώσουν κῦρος στὰ γραφόμενά τους, κάτι ἀνάλογο μὲ τὰ κείμενα τοῦ Ψευδο-ηροδότου ἢ τοῦ Ψευδο-λουκιανοῦ τῆς ἀρχαίας γραμματείας. Δὲν εἴμαστε σίγουροι γιὰ τὸ ἀρχικὸ τους περιεχόμενο, ἐνῶ οἱ περισσότεροι μελετητὲς τὰ χρονολογοῦν ἀπὸ τὸν 4ο αἰώνα καὶ ἐξῆς. Δὲν διαθέτουμε ἀκόμη γι' αὐτὰ πλῆθος κωδίκων, ὅπως ἀντίθετα ἰσχύει γιὰ τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς (25.000 κώδικες περιέχουν τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη), καὶ δὲν μποροῦμε νὰ πιστοποιήσουμε τὴν ἀκεραιότητά τους. Εἶναι κείμενα παράγωγα καὶ ὄχι πρωτότυπα τῶν Γραφῶν καὶ **παραποιοῦν τὴν Καινὴ Διαθήκη**, τῆς ὁποίας ἡ ἀξιοπιστία ἀποδεικνύεται ἐπιστημονικά:

α' Ὁ ἀριθμὸς τῶν κωδίκων στοὺς ὁποίους διασώζεται τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης (περίπου 25.000) εἶναι μεγαλύτερος σὲ ἀσύγκριτο βαθμὸ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν κωδίκων ὄλων τῶν σωζομένων ἀρχαίων βιβλίων. Γιὰ τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου σώζονται 643 κώδικες, γιὰ τὴν Ἱστορία τοῦ Θουκυδίδη μόνον 8 καὶ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Ὀρατίου 500.

β' Ἡ ἀρχαιότητα τῶν κωδίκων ποὺ μᾶς σώζουν τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπερτερεῖ ἐκείνης τῶν ἄλλων ἀρχαίων κειμένων. Οἱ ἀρχαιότεροι κώδικες ποὺ μᾶς σώζουν τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης (Σιναϊτικός, Ἀλεξανδρινός, Βατικανός) ἐγγράφησαν γύρω στὸ 250 μ.Χ., δηλαδή ἀπέχουν ἀπὸ τὸν χρόνο συγγραφῆς τοῦ κειμένου αὐτοῦ (50-70 μ.Χ.), λιγότερο ἀπὸ δύο αἰῶνες, ἐνῶ ὑπάρχει καὶ ὁ «Πάπυρος 52», ποὺ περιέχει τμῆμα τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου καὶ χρονολογεῖται λίγες δεκάδες χρόνια μετὰ τὴν συγγραφή του. Ἀντίθετα οἱ κώδικες τῆς Ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδη, γραμμένης τὸν 4ο αἰῶνα π.Χ., χρονολογοῦνται τὸν 10ο αἰῶνα μ.Χ., δηλαδή σώζονται χειρόγραφα μεταγενέστερα αὐτῆς τῆς Ἱστορίας κατὰ δεκατέσσερις αἰῶνες.

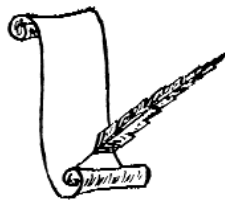
Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, κανένας δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἀξιοπιστία καὶ ἐγκυρότητα τῶν προαναφερθέντων ἀρχαίων κειμένων, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν Καινὴ Διαθήκη ὅταν οἱ ἐπιστημονικῆς μαρτυρίες ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι **«τὸ πιὸ ἀξιόπιστο βιβλίον σὲ ὅλο τὸν κόσμον»** (Greenlee J.H., Introduction to the New Testament Textual - Criticism, Grand Rapids 1964, p. 16);

• Τέλος, ἡ σωτηρία στὸν Χριστιανισμό καὶ ἰδιαιτέρα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς ἀριστοκρατικῆς, βιολογικῆς ἢ συγγενικῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν Χριστὸ ἢ τοὺς ὑποτιθέμενους γενεαλογικοὺς ἀπογόνους του (στὴν οὐσία **πρόκειται γιὰ ρατσιστικὴ προσπάθεια τῶν ἀποκρυφιστικῶν κύκλων τῆς Εὐρώπης** νὰ ἐπιβάλουν μία δῆθεν θρησκευτικὴ καὶ ἐξ αἵματος,

ἀπευθείας ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἀριστοκρατία), ἀλλὰ μετὰ τὴν κατὰ χάριν μέθεξιν τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὶς ὁποῖες ἐπισκέπτεται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τοὺς πιστοὺς, ὅταν ἐκείνοι ζοῦν μετάνοια, ταπείνωση καὶ ἀγάπη.

Συμπερασματικὰ λέμε ὅτι μετὰ τὸ μυθιστόρημα «Κώδικας Da Vinci» ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὴν σωτηριώδη πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Ὁ συγγραφέας ἐπιτίθεται καὶ ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τὸν θεωρεῖ ἀτελὴ ἄνθρωπο μετὰ ἀδυναμίες. Ἐπιτίθεται ἀκόμη ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν κατηγορεῖ καὶ εὐθέως τὴν ὑβρίζει ὅτι ὡς τώρα βασιζέται στὴν ἀπάτη, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν παραπλάνηση τῶν μελῶν της.

• Ἡ Ἐκκλησία μας θέλησε μ' αὐτὸ τὸν σύντομο, ὑπεύθυνο καὶ ἐμπεριστατωμένο τρόπο νὰ ἐνημερώσῃ τὸ πλήρωμά της, ἔχοντας, συγχρόνως, ἐμπιστοσύνη στὴν βαθιὰ καὶ ἀκλόνητη πίστη του, τὰ ἀξιόλογα ἐνδιαφέροντά του καί, κυρίως, τὴν ὀρθὴ κρίση του. **Ὡς ἐκ τούτου, δὲν πρόκειται νὰ συστήσῃ σὲ κανένα νὰ παρακολουθήσῃ ἢ ὄχι τὴν σχετικὴ κινηματογραφικὴ ταινία ἢ νὰ διαβάσῃ ἢ ὄχι τὸ ἐν λόγω μυθιστόρημα, ὅπως τουλάχιστον, οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀνελευθερίας θὰ ἀνέμεναν.** Ἀντιθέτως, εἶναι βέβαιη ὅτι, ὅσοι, τυχόν, αὐτοβούλως τὸ πράξουν, θὰ μπορέσουν νὰ διαπιστώσουν τὰ ἀνιστόρητα μυθεύματα καὶ νὰ ἀπορρίψουν τὸ καταγέλαστο περιεχόμενο, καθ' ὅτι **ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ. Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ**» (Ἀποκάλ. ιθ' 7).

**ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΚΑΙ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΜΠΡΟΣΤΑ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ
ΠΡΟΚΛΗΣΗ**

(Γ' Ίερατικόν Συνέδριον
τῆς Ίεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀθηνῶν, Στάδιον Εἰρήνης
καὶ Φιλίας, 9 Μαΐου 2006)

Τοῦ
Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Κατ' ἀρχὴν ἐκφράζω τὴ βαθύτατη χαρὰ καὶ ἱκανοποίησή μου γιὰ τὴν σύγκληση τοῦ παρόντος Γ' Ίερατικοῦ Συνεδρίου τῆς καθ' ἡμᾶς Ίεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, μετὰ ἀπὸ τὸ Β' Συνέδριόν μας πὺν ἔλαβε χώραν ἀπὸ 13-14 Μαΐου 2003. Καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσω ἀπὸ βάθους καρδίας πρῶτιστα πάντων τὸν Κύριόν μας γιὰ τὴν προσφορὰν εἰς ὅλους μας καὶ αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας, ἀλλὰ καὶ ἅπαντας τοὺς συντελεστὰς τῆς ἐπιτυχίας του, ἦτοι τὴν ὀργανωτικὴν ὑπὸ τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Πρωτοπρεσβ. π. Θωμᾶν Συνοδινόν, Ἐπιτροπὴν, τοὺς ἐκλεκτοὺς εἰσηγητὰς καθὼς καὶ πάντας ὑμᾶς τοὺς ἐνταῦθα παρόντας Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους, Ἱεροκήρυκας, Ἡγουμένους, Ἱερεῖς ἐφημερίου καὶ Διακόνους. Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ τοῦ συμπροβληματισμοῦ μας ἐπὶ θέματος ἐπικαίρου καὶ ἐνδιαφέροντος τὴν ποιμαντικὴν μας διακονίαν συνιστᾷ εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκφράζει καὶ τὴν πεποίθησίν μας ὅτι τὰ πορίσματα πὺν θὰ ἐξαχθοῦν ἀπὸ τὶς εἰσηγήσεις καὶ τὶς συζητήσεις θὰ δώσουν ἀπάντηση στὸν τίτλον τοῦ θέματός μας πὺν εἶναι «Ἐκκλησία καὶ Παγκοσμιοποίηση – Μπροστὰ στὴ μεγάλη πρόκληση».

Εἰσαγωγή

Κάθε φορὰ πὺν τίθεται πρὸς συζήτησιν τὸ θέμα τῆς Παγκοσμιοποίησης ἀκούονται κατὰ κανόνα δύο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες ἀπόψεις. Ἡ μία θεωρεῖ καταστροφικὴ τὴν Παγκοσμιοποίηση καὶ ἐπικαλεῖται τὸν κίνδυνον ἰσοπέδωσης τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς παράδοσῆς μας. Καὶ ἡ ἄλλη καίει λιβανωτὸν εἰς αὐτὴν θεωρώντάς τὴν ὡς εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον μας, καὶ ἐπικαλούμενη τὴν συσπείρωση τῶν ἐπιστημονικῶν, οἰκονομικῶν, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων πὺν προσφέρουν ἤδη στὸν ἄνθρωπον δυνατότητες πρωτόγνωρες διακίνησης ἰδεῶν καὶ ἀγαθῶν. Ἄν θὰ ἤθελε κανεὶς νὰ ἐπιμείνει περισσότερο ἐμβαθύνοντας στὶς ἐκατέρωθεν ἀντίθετες ἀπόψεις θὰ ἔφθανε στὸ σημεῖο νὰ καταλήξει ὅτι γιὰ τοὺς μὲν ἡ Παγκοσμιοποίηση εἶναι μιὰ αἰσθητὴ ἤδη ἀπειλὴ γιὰ τὴν πνευματικὴ, ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ τους ταυτότητα, γιὰ τοὺς δὲ εἶναι μιὰ εὐκαιρία ἀνάπτυξης δυνατοτήτων πρωτόγνωρων στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Οἱ δύο αὐτὲς ἐξαιρετικὰ ἀντιμαχόμενες ἡ μία τὴν ἄλλη ἀπόψεις φρονοῦν ὅτι οἱ πλούσιοι χάρις στὴν Παγκοσμιοποίηση γίνονται πλουσιότεροι, καὶ οἱ φτωχοὶ φτωχότεροι, οἱ δὲ ὑπανάπτυκτοι ἔχουν μοναδικὴ εὐκαιρία ἀνάπτυξης κάτω βέβαια ἀπὸ ὄρους καὶ συνθήκες πὺν συνιστοῦν σαφῆ πλειστηριασμὸ τῶν τοπικῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ παραδόσεων ἐπ' ὠφελεία μιᾶς Νέας Τάξεως Πραγμάτων πὺν προωθεῖται, ὥστε νὰ φθάσει ὁ κόσμος νὰ ἔχει εἰ δυνατόν μιὰ γλώσσα, μιὰ θρησκεία, μιὰ ἐπιδίωξη, ἓνα κοινὸ τρόπο ζωῆς.

Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς ὀφείλομε νὰ ποῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι εἶναι ἀπόλυτες καὶ γι' αὐτὸ ὑπερβολικὲς στὶς ἐκτιμήσεις των. Ἡ Παγκοσμιοποίηση δὲν εἶναι οὔτε μοναδικὴ εὐλογία, ἀλλ' οὔτε καὶ μοναδικὴ κατάρα. Ἡ ἀλήθεια φαίνεται νὰ εὐρίσκεται στὴ μέση. Δὲν πρόκειται γιὰ μαῦρο καὶ ἄσπρο. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἀποχρώσεις πὺν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ νὰ διαζωγραφισθοῦν τὰ ὄρια τῆς Παγκοσμιοποίησης καὶ οἱ δυνατότητές μας γιὰ ἀπόλαυση τῶν ἀγαθῶν πὺν ἐκεῖνη φέρνει στὴ ζωὴ μας, ὅπως καὶ ἀπόκρουση τῶν κακῶν πὺν ἐπίσης φέρνει κοντὰ μας. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ στὸν

τίτλο του θέματός μας γίνεται λόγος για μιὰ μεγάλη πρόκληση, ἐνώπιον τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ Ἐκκλησία. Νὰ ἀντιμετωπίσει δηλ. τὴν Παγκοσμιοποίηση καὶ ὡς ἄνοιγμα σὲ νέους ὀρίζοντες, σὰν μιὰ ἀδήριτη ἀνάγκη ἐπιβαλλόμενη ἄνωθεν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπώλεια προσανατολισμοῦ καὶ ἰσοπέδωση.

Οἱ ἐπισημάνσεις τῶν Ἐκκλησιῶν

Οἱ χριστιανικὲς Ἐκκλησίες ἔχουν ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ δίλημμα αὐτό. Ἔτσι πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς ἀναγνωρίζουν ὅτι γιὰ τὶς ὑπανάπτυκτες κυρίως χῶρες ἡ Παγκοσμιοποίηση προσφέρει δυνατότητες ἀνάπτυξης μοναδικές, ἐπειδὴ προϋποθέτει συγκέντρωση κεφαλαίων καὶ διάθεσή των γιὰ τὸν ἐμπλουτισμὸ τῶν ἀγορῶν. Τὸ ὄριο τῆς φτώχειας, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο διαβιώνουν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων εἶναι μιὰ πρόκληση γιὰ τὴν Παγκοσμιοποίηση. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ οἰκονομικὰ ἰσχυρὲς χῶρες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς ἐμπορικοῦ περιβάλλοντος ποὺ θὰ διευκόλυνε τὴ διεθνή οἰκονομικὴ συνεργασία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀλληλεξάρτηση τῶν λαῶν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση βεβαίως ὅτι ὅλοι οἱ ἐμπλεκόμενοι στὶς διαδικασίες αὐτὲς θὰ πρόκειται νὰ ὠφεληθοῦν. Ἡ διὰ τῆς δραστηριότητος τῶν ἄλλων αὔξηση τῆς οἰκονομικῆς των εὐεξίας ὠφελεῖ ὅλους, διότι αὐξάνει τὴν ζήτηση προϊόντων καὶ ὑπηρεσιῶν. Ἀντίστροφα ἡ οἰκονομικὴ καχεξία τῶν ἄλλων βλάπτει ὅλους, διότι κάμπτεται ἡ ζήτηση. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας. Ὅσο ἡ τεχνολογία βελτιοῦται, τόσο τὸ κόστος παραγωγῆς μειώνεται. Καὶ ὅσο ἡ τεχνολογία τελειοποιεῖται, τόσο ὁ ἄνθρωπος διευκολύνεται στὴ καθημερινὴ ζωὴ του. Ἄς μὴ λησμονοῦμε δὲ ὅτι χάρις στὴν παγκοσμιοποίηση οἱ τεχνολογικὲς πρόοδοι τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ ἀναπτύσσονται σὲ πολλὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς γῆς, ὥστε νὰ ἐπωφελοῦνται αὐτῶν ὄλοεν καὶ περισσότεροι ἄνθρωποι.

Ὅσο ὁ κίνδυνος ἀπόκλισης τῶν οἰκονομικῶν στόχων τῆς Παγκοσμιοποίησης ἐπ' ὠφελεία τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν κολοσσῶν τοῦ κόσμου, ἐπέβαλε στὶς Ἐκκλησίες νὰ ζητήσουν νὰ γίνῃ ἀνθρωπινότερη ἡ διαδικασία τῆς Παγκοσμιοποίησης, ὥστε τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο τελικὰ νὰ ὠφεληθεῖ καὶ ὄχι ἀπλῶς τὰ βαλάντια τῶν πλουσίων. Οἱ Ἐκκλησίες ὑπεγράμμισαν ἐγκαιρὰ τὴν εὐθύνη ποὺ ἔχουν οἱ πλούσιες χῶρες νὰ παρέχουν οἰκονομικὴ βοήθεια στὶς φτωχὲς. Καὶ μάλιστα ὑπεγράμμισαν τὶς εὐθύνες των, ὅταν προσφέ-

ρουν μὲ ἰδιοτέλεια τὴν βοήθειάν των, γνωρίζοντας ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ φθάσει ποτὲ στοὺς ἀποδέκτες τῆς δηλ. τὸν φτωχὸ κόσμο, ἀλλὰ θὰ καταλήξῃ στὰ θυλάκια τῶν δικτατόρων τοῦ τρίτου κόσμου. Οἱ Ἐκκλησίες ἐτόλμησαν νὰ ζητήσουν εὐθύνες ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, ὅταν διεπίστωσαν ὅτι στὰ πλαίσια τῆς Παγκοσμιοποίησης τὴν παρεχόμενη στὶς φτωχὲς χῶρες βοήθεια τὴν ξαναπαίρνουν πίσω δι' ἐξαγωγῆς περισσευμάτων γεωργικῶν προϊόντων σὲ τιμὲς κάτω τοῦ κόστους. Ἡ Ε.Ε. δίδει στὴ Νότιο Ἀφρικὴ οἰκονομικὴ βοήθεια 120 ἑκατ. Εὐρῶ κατ' ἔτος. Τὸ κόστος παραγωγῆς ζαχάρεως στὴ Ν. Ἀφρικὴ εἶναι τὸ μισὸ αὐτοῦ τῆς Ε.Ε. Ἐν τούτοις ἡ Ε.Ε. ἐξάγει ζάχαρη στὴ Ν. Ἀφρικὴ σὲ τιμὴ κατώτερη τοῦ κόστους τῆς Ν. Ἀφρικῆς συνολικῆς ἀξίας 100 ἑκατ. Εὐρῶ. Ἔτσι ἀφ' ἐνὸς μὲν παίρνει κατ' οὐσίαν τὴ βοήθεια πίσω, ἀφ' ἑτέρου ἀσκεῖ ἀθέμιτο ἀνταγωνισμὸ στοὺς γεωργοὺς τῆς Ν. Ἀφρικῆς καταστρέφοντας ἀθεμίτως τὴν ἀγορὰ καὶ παίρνοντας τὸ ψωμὶ ἀπ' τὸ στόμα τους. Ἡ Ε.Ε. ἐξάγει ἐπίσης καὶ γάλα σκόνη ἐκ τῶν περισσευμάτων τῆς καταστρέφοντας ἔτσι τοὺς κτηνοτρόφους τῶν φτωχῶν χωρῶν. Καὶ παράλληλα κωφεύουν οἱ πλούσιες χῶρες στὶς ἐκκλήσεις τῶν φτωχῶν χωρῶν γιὰ τὴ ρύθμιση τῶν χρεῶν τους. Ἔτσι ἔχει ἀκουσθεῖ ἀπὸ τὶς Εὐρωπαϊκὲς Ἐκκλησίες ὅτι «ἡ παγκοσμιοποιημένη οἰκονομία διαρρηγνύει τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις καὶ τείνει νὰ αὐξήσει τοὺς κινδύνους σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο». Καὶ ἀπὸ μιᾶς ἄλλης ἀπόψεως «οἱ παρούσες τάσεις τῆς οἰκονομικῆς παγκοσμιοποίησης τείνουν πρὸς τὴν ἐμπορευματοποίηση ὄλο καὶ περισσότερων ἐκφάνσεων τῆς ζωῆς. Δηλ. ἡ Παγκοσμιοποίηση μετατρέπει τὶς ἀνάγκες σὲ ἐπιθυμίες καθιστώντας αὐτὲς ταυτόχρονα ἀκόρεστες. Οἱ δύο αὐτὲς διαδικασίες καταλύουν τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις καὶ ὀδηγοῦν σὲ μιὰ οἰκονομία περιβαλλοντικὰ καταστροφικὴ καὶ κοινωνικὰ ἀπαράδεκτη».

Ἡ ἐπιρροὴ τῆς Παγκοσμιοποίησης στὸν Πολιτισμὸ

Καὶ αὐτὰ μὲν τὰ ὀλίγα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ στὴν οἰκονομικὴ διάσταση τῆς Παγκοσμιοποίησης ποὺ φρονῶ ὅτι ἐνδιαφέρει καὶ τὴν Ἐκκλησία ἐξ ἴσου μὲ τὴν ἄλλη, τὴν πολιτισμικὴ ἢ πνευματικὴ τῆς διάσταση. Καὶ ἐξηγοῦμαι σαφέστερον. Κατ' ἀρχὴν θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν γνωρίζω ἂν ὅλοι ὅσοι χρησιμοποιοῦμε τὸν ὄρον «Παγκοσμιοποίηση» ἐννοοῦμε τὸ ἴδιο πράγμα. Φοβοῦμαι ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ κάμωμε τὴν «ἐπίσκεψιν τῶν ὀνο-

μάτων» δηλ. να συμφωνήσουμε στην έννοια του όρου που χρησιμοποιούμε. Έγώ ο ίδιος έχω κατά το παρελθόν διερωτηθῆ ἂν ὁ ὅρος Παγκοσμιοποίηση εἶναι ὀρθός, ἂν δηλ. σημαίνει ὅτι ἔχουμε ἐνώπιόν μας μία νέα κατάσταση, ὅπου κάθε λαὸς εἰσφέρει τὴν πολιτισμική, τὴν τεχνολογισακὴ καὶ οἰκονομική του συμβολὴ γιὰ τὴ διαμόρφωση μιᾶς νέας ὑπερεθνικῆς παγκόσμιας κοινότητας. Φοβοῦμαι ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Μᾶλλον ἔχουμε μπροστά μας τὴν ἐξαγωγή ἐνὸς μοντέλου ζωῆς καὶ τὴν ἐπιβολὴν του σὲ ὅλα τὰ ἔθνη. Ὅποιος λοιπὸν δὲν θέλει νὰ παίζει μὲ τις λέξεις καὶ τὴν πραγματικότητα πού αὐτὲς εἰκονίζουν, θὰ ὁμιλοῦσε μᾶλλον γιὰ Ἑξαμερικανισμό τῶν ἐθνῶν, ἀντὶ γιὰ Παγκοσμιοποίηση. Καὶ λέγω τοῦτο ὄχι αὐθαίρετα καὶ ἀνεύθυνα, ἀλλὰ τεκμηριωμένα. Γιατὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι σὲ μιὰ σχετικὴ μὲ τὴν παγκοσμιοποίηση συζήτηση πού διοργάνωσε τὸ ἀναμφισβητήτου κύρους ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Foreign Peace», ὄργανο τοῦ Carnegie Endowment for International Peace συμμετείχε καὶ ὁ πολὺς κ. David Rothkopf, διευθυντὴς τῆς Ἑταιρείας πολιτικοῦ μάνατζεμεντ τοῦ κ. Henry Kissinger, ὁ ὁποῖος δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι ἡ παγκοσμιοποίηση δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν «ἐπιβολὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ μοντέλου». Ὑπεγράμμισε μὲ εὐθύτητα ὅτι συμφέρον τῶν ΗΠΑ εἶναι νὰ καταργηθοῦν ὅλες οἱ ἐθνικὲς κληρονομίαι καὶ οἱ ἐθνικὲς γλώσσαι. Τόνισε δὲ ὅτι τὴν πραγματικότητα «οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ ἐγγυῶνται ὅτι ἂν ὁ κόσμος προχωρήσει σὲ μιὰ κοινὴ γλώσσα, αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ ἀγγλική. Ὅτι ἂν ὁ κόσμος προχωρήσει πρὸς κοινὸ σύστημα ἐπικοινωνιῶν, ἀσφαλείας καὶ πολιτικῶν διακρίσεων αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἀμερικανικόν. Ὅτι ἂν ὁ κόσμος ἀποκτήσει κοινὴ τηλεόραση, ραδιοφωνία καὶ μουσική, ὁ προγραμματισμὸς θὰ εἶναι ἀμερικανικὸς καὶ ἂν ἀναπτυχθοῦν κοινὲς ἀξίες θᾶναι ἀξίες πού θὰ κάνουν τὸν ἀμερικανὸ νὰ νοιώθει ἄνετα». Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κ. Rothkopf ἀπέφυγε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν ὄρο Παγκοσμιοποίηση καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσήγαγε τὸν ὄρο «πολιτιστικὸς ἱμπεριαλισμὸς». Στὴν ἴδια αὐτὴ συζήτηση συμμετείχε καὶ ὁ κ. Jacques Attali, ὁ ὁποῖος ἀνήσυχος προειδοποίησε ὅτι ἡ λεγομένη «Παγκοσμιοποίηση ὀδηγεῖ στὴ διάλυση τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων καὶ κρατῶν καὶ τὴν ἀντικατάστασή τους «ἀπὸ πεινασμένες μὴ κρατικὲς ὀντότητες (πολυεθνικὲς, μαφία, καρτέλ ναρκωτικῶν, ἐμπόρους πυρηνικῶν κ.λπ.) πού θὰ

ἐπιβάλλουν τις ἀξίες πού τις συμφέρει». Καὶ τὸ κείμενό του καταλήγει σὲ μιὰ ἐκκλήση πρὸς ὅλους μας «Ἡ σωτηρία τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι στὰ χέρια σας».

Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι τὸ θέμα τῆς Παγκοσμιοποίησης μὲ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ καὶ συχνὰ ἀναφέρομαι σ' αὐτό. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ δύο κείμενα κράτησαν ἰδιαίτερα τὴν προσοχή μου. Τὸ ἓνα διότι θέτει τὸ ζήτημα ὠμότατα καὶ χωρὶς περιστροφῆς πέρα ἀπὸ τις ὅποιες οἰκονομικὲς καὶ τεχνολογικὲς ὑψηπετεῖς ἀναλύσεις. Τὸ ἄλλο διότι εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἄνθρωπο πού εἶναι προσανατολισμένος στὴ μελλοντικὴ πολιτικὴ τῆς Ε.Ε., ὁ ὁποῖος προειδοποιεῖ μὲ χαρακτηριστικὴ ἐνάργεια γι' αὐτὸ πού κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ὠραιολογία τῆς Παγκοσμιοποίησης. Ποιὸς ἀλήθεια, ἀνάμεσά μας δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει στὸν ἔλεγχο ποιῶν πρόκειται νὰ περάσουν σὲ λίγα χρόνια τὰ ΜΜΕ; Σὲ ποιὸν θὰ περάσει τελικὰ ὁ ἔλεγχος τῆς πολιτικῆς ζωῆς; Ποιοὶ θὰ ἐλέγχουν σὲ λίγα χρόνια τὴν πολιτισμικὴ παραγωγή μας; Θὰ πρέπει ὅμως νὰ δεῖξω καὶ μιὰ ἄλλη διάσταση τοῦ θέματος. Ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτοὺς ἡ ἀντίστασή μας ἐναντίον τῆς Παγκοσμιοποίησης αὐτῆς τῆς μορφῆς θὰ εἶναι ταυτόχρονα ἀντίδραση ἐναντίον τῆς ἐπικυριαρχίας τοῦ διεθνοῦς ἐγκλήματος. Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι τὸ μεγαλύτερο ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς Παγκοσμιοποίησης εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ μὴ ἀναστρέψιμη, ἀναπόφευκτη κατάσταση. Ὅμως ἀναπόφευκτες εἶναι πολλὲς ἀπὸ τις συμφορὲς, ἀλλὰ δὲν τις δεχόμεστε μοιρολατρικὰ.

Δέκα ποιμαντικὲς Ἀρχές

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ γίνεται φανερό ὅτι ἡ Παγκοσμιοποίηση δὲν περιορίζεται πιά στὸν οἰκονομικὸ τομέα, ὅπως κάποτε ἄρχισε. Σιγὰ-σιγὰ ἀλλὰ μεθοδικὰ ἐπεξετάθη καὶ στὸν πολιτισμὸ τῶν λαῶν καὶ ἄρχισε νὰ ἐπηρεάζει τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας, ἰδίως τῶν νέων μας. Ὁ κ. Attali ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ οἰκονομικὴ πλευρὰ τῆς Παγκοσμιοποίησης ἦτο τὸ καρότο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ὀδηγηθοῦν τὰ ἔθνη στὴν ἀποδοχή της. Δηλ. τὸ δέλεαρ πού θὰ παρασύρει πολλοὺς πρὸς τὴν ἀφομοίωση τῶν ἀρχῶν της καὶ ἀπαξίωση τῶν ἰδικῶν τους ἀρχῶν. Καὶ ἐδῶ γεννᾶται τὸ ποιμαντικὸ χρέος τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς θὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν ὅλη κατάσταση πού ἔχει ἤδη ἐγγίσει καὶ τὴν ἐλληνικὴ πραγματικότητα; Στὸ κρίσιμο τοῦτο ἐρώτημα θὰ ἤθελα νὰ κατέθετα τις ἐξῆς μου σκέψεις.

1. Ἡ Παγκοσμιοποίηση ὡς ἓνα γεγονός κατάρριψης τῶν συνόρων δὲν εἶναι κάτι τὸ καινούργιο γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανούς. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐζήτησε στὴν Οἰκουμένη, καὶ ἡ ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, ὅταν στὸν ἄλλο κόσμον δὲν ὑπῆρχαν σύνορα, προσέφερε στοὺς χριστιανούς τὴν δυνατότητα νὰ ζοῦν κάτω ἀπὸ μιὰ κρατικὴ ἐξουσία, κοντὰ σὲ πολλοὺς ἄλλους λαοὺς ποὺ εἶχαν διαφορετικὸ θρησκευμα, πολιτισμὸ καὶ κουλτούρα. Ὁ Ἄπ. Παῦλος διετύπωσε τὴ βασικὴ ἀρχὴ τοῦ χριστιανισμοῦ ὅτι «οὐκ ἔνι Ἑλλήν ἢ Ἰουδαίους, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. 11). Ἡ ἐνότητα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαρτήτως ἐθνότητος, καταγωγῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως πραγματώνεται μέσα στὴ σύναξιν τῆς Θ. Εὐχαριστίας. Ἐκεῖ μεταδίδεται τὸ μήνυμα τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία κατάφερε νὰ υπερνικήσῃ τὴν ἐτερότητα καὶ νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἰδικήν της αὐτοσυνειδησία. Ὁ συγκερασμὸς καὶ τῶν δύο εἶναι τὰ ζητούμενα. Ὅμως, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Τόμας Φρίντμαν, διευθυντῆς ὁμάδος εἰδικῶν ποὺ διαμορφώνουν πολιτικὲς στὴν Ἀμερική, «ἡ Παγκοσμιοποίηση θὰ ἐπιφέρει κατάρρευση τοῦ περιβάλλοντος καὶ ξερρίζωμα κάθε ἐθνικῆς κουλτούρας, σὲ βαθμὸ ποὺ δὲν ἔχει δεῖ μέχρι τώρα ποτὲ ἄλλοτε ἢ ἱστορία. Δὲν μπορεῖς νὰ χτίσεις μιὰ κοινωνία ἀντὶ τὴν ἴδια ὥρα καταστρέφεις τὶς ρίζες της, τὰ πολιτιστικὰ της θεμέλια ποὺ ἔδιναν συνοχὴ καὶ σεβασμὸ στὶς κοινὲς ἀξίες».

2. Ἡ Οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας στηρίζεται στὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο ὡς μοναδικό, ἀνεκτίμητο καὶ ἀνεπανάληπτο. Στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ἐλεύθερος καὶ αὐτεξούσιος (Θεόφιλος Ἀντιοχείας πρὸς Αὐτόλυκον). Ὁ καθένας μας ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἰδιότητά του αὐτὴ τὸν ἐνώνει ὀργανικὰ μὲ ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀναγνώριση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς ἀρχῆς αὐτῆς συνιστᾷ ἀκρογωνιαῖο λίθο τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, καὶ θεμελιώδη κανόνα εἰρηνικῆς συνύπαρξης λαῶν μὲ διαφορετικὲς προελεύσεις καὶ κατευθύνσεις. Ὅμως ἡ Παγκοσμιοποίηση δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν Οἰκουμενικότητα, εἶναι ὁ ἐμπαιγμὸς της. Τὸ ὄραμα τῆς Παγκοσμιοποίησης εἶναι ὁ ἀνταγωνισμὸς, ἐνῶ ἡ προσδοκία τῆς Οἰκουμενικότητος εἶναι ἡ δοξολογικὴ ἔνωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀνάπτυξη τῆς κοινωνίας σημαίνει συμμετοχὴ καὶ συνευθύνῃ, ἐνῶ ἡ Παγκοσμιοποίηση ὑπόσχεται νέους κύκλους ἀντιπαράθεσης καὶ ἔντασης μεταξὺ τῶν μελῶν μᾶς κοινωνίας.

3. Ἐπὶ πλέον ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη συνιστᾷ τὸν ἐνωτικὸ κρίκο μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἔστω κι ἂν δὲν ἀνήκουν σὲ μιὰ θρησκεία, ἔστω καὶ ἂν εἶναι διαφορετικοὶ καὶ ποικίλοι. Ἡ ἀγάπη ἐξουδετερώνει τὴν ἐχθρότητα καὶ καταργεῖ τὶς ἀντιπαλότητες. «Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν ἀγάπη ἐν τῷ συμπάσχειν ἀλλήλοις ἐστὶ» (Βίος Ἁγ. Παχωμίου 37). Ἡ ἀξεπέραστη δύναμις τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία εἶναι «κραταία ὡς θάνατος» ἀλλὰ καὶ «οὐδέποτε ἐκπίπτει» ἐφ' ὅσον προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεό, εἶναι ἰσχυρότερη καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴ βία, καὶ συνήθως κάμπτεται καὶ ὑποσκελίζει καὶ τοὺς πιὸ ἀτίθασους χαρακτήρες καὶ τὶς πιὸ δύσκολες καταστάσεις. Διερωτᾶται ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς στοὺς «Ἀδελφοὺς Καραμαζώφ» καὶ λέγει στὸν Ἄλιόσα «συχνὰ θὰ σκέπτεσαι πῶς νὰ τοῦ ἐπιβληθεῖς. Μὲ τὴν βία ἢ μὲ τὴν ταπεινὴ ἀγάπην. Πάντα νὰ προτιμᾷς μὲ τὴν ἀγάπην».

4. Ἡ λογικὴ τῆς καταπίεσης δὲν προσιδιάζει στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία στὸ ξεκίνημά της ἀντιμετώπισε τὴ διαμάχην ἀνάμεσα στοὺς ἐξ Ἰουδαίων χριστιανούς καὶ στοὺς ἐξ ἐθνῶν. Καὶ μὲ τὴν Ἀποστολικὴ τῆς Σύνοδο ἔδωσε μιὰ σαφῆ λύση, πέρα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τυπικῶν καὶ ἐθιμικῶν κανόνων ποὺ εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴ διάσπαση τῆς ἐνότητος. Ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἐλεύθερο ἄνθρωπο καὶ χρησιμοποιοῦ τὴν ἐλευθερία ὡς μέσο γιὰ τὴν ἐνσυνείδητη ὑπεισέλευσή της στὰ ἐνδότερα τῆς καρδίας.

5. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εὐνοεῖ καμμία ὑποδούλωση, ἀλλὰ εὐνοεῖ τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὶς δεσμεύσεις τοῦ κόσμου τούτου. Ὡστόσο, κάθε ὀρθόδοξη Ἐκκλησία παρὰ τὸν οἰκουμενικὸ τῆς χαρακτήρα εἶναι ἐθνικὴ Ἐκκλησία. Ἡ θερμὴ συμπαράστασή της πρὸς τὰ χευμαζόμενα ἔθνη της συνιστᾷ παραχώρηση πρὸς τὶς ἀνάγκες καὶ τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ της. Μία συμπαράσταση στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευθερία, γιὰ τὴν θρησκεία, γιὰ τὴν πίστη, γιὰ τὴν δικαιοσύνη, γιὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν ἀνθρωπιά. Ἄν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀγωνισθεῖ γιὰ ὅλα αὐτὰ, θὰ ἔχει ἀπολέσει τὸ σκοπὸ τῆς ὑπαρξῆς της. Διότι κάτω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ. Ἡ δέσμευση αὐτὴ ἀποτελεῖ βέβαια κένωση τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τῆς πατρίδος στὴν ὁποίαν ἀνήκει. Καὶ κατ' οὐδένα τρόπο μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀπόκλιση ἀπὸ τὸν καθαρὰ πνευματικὸν τῆς στόχο καὶ τὴν πνευματικὴν τῆς ἀποστολή.

6. Ἡ ἀντίδραση τῆς Ἐκκλησίας στὴν Παγκοσμιοποίηση δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθεῖ μὲ τὴ βία, οὔτε μὲ τὴν ἐξουσία. Ἄλλωστε ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνατρέψουμε τὴν ἤδη διαμορφωμένη κατάσταση. Μποροῦμε ὅμως νὰ δια φωτίσουμε, νὰ ἐνημερώσουμε, νὰ προβληματίσουμε. Νὰ συνεργασθοῦμε μὲ ἄλλες Ἐκκλησίες, μὲ ἄλλες ἐκκλησιαστικὲς Ἐνότητες (Μητροπόλεις, ἐνορίες κ.λπ.). Νὰ ἀναλάβουμε εὐρύτατο κοινωνικὸ ἔργο πού θὰ ἀντιμετωπίζει τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐφικτοῦ, ὅπως ἤδη ἔχομε ἀποδείξει ὅτι μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε, καὶ τὸ κάνουμε. Νὰ πείσουμε σὲ τελευταία ἀνάλυση ἐκείνους πού πρέπει νὰ προσέξουν νὰ μὴ παραδοθοῦν ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγῆν. Αὐτὸ τὸ καθήκον τὸ ἔχει ἡ Ἐκκλησία, κάνοντας ὀρθὲς ἐπιλογές. Δὲν ὠφελεῖ νὰ στραφεῖ κανεὶς ἐναντίον ἄλλων ἐθνῶν ἢ κρατῶν, ὅταν γνωρίζει ὅτι ἡ οἰκονομικὴ δύναμις δὲν εὐρίσκεται στὰ χέρια τῶν πλουσίων χωρῶν καὶ τῶν κυβερνήσεών των, ἀλλὰ στὰ χέρια τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν πού κυβερνοῦν τὶς κυβερνήσεις τῶν ἰσχυρῶν κρατῶν. Καὶ ὅταν γνωρίζει ὅτι κάποια κέντρα λήψεως ἀποφάσεων ὑπάρχουν πού ξεπερνοῦν καὶ τὶς κυβερνήσεις γιὰ τὴν ἐπιβολὴ στὸν κόσμον λύσεων, πού καὶ οἱ κυβερνήσεις καλοῦνται νὰ υἱοθετήσουν καὶ ὑπηρετήσουν ἂν θέλουν νὰ παραμείνουν στὴν ἐξουσία.

7. Οὔτε πρέπει νὰ σταθοῦμε ἀπέναντι στὸν πολιτισμό. Πολὺ συχνὰ ἔχομε δώσει ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ὡς Ἐκκλησία τὴν εἰκόνα τῆς μόνιμης ἀντίδρασης ἐναντίον κάθε καινούργιου, κάθε ξένου μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ὑπηρετοῦμε τὴν Πίστη καὶ τὴν Πατρίδα. Εἶναι ἀνωφελὲς καὶ μάταιο. Ἡ τοποθέτησή μας σ' ἓνα πόλο μόνιμης ἄρνησης δὲν συνιστᾷ θετικὴ στάση ἐναντι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου. Ἀρνούμεθα τὴν ἁμαρτία, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι μὲ τὸ νὰ τοποθετούμεθα μόνιμα ἄρνητικὰ ἀπέναντι στὸν σύγχρονο πολιτισμὸ στεροῦμε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ δυνατότητα νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν ἁμαρτία τους καὶ νὰ ἀναζητήσουν τὴ μετάνοια καὶ σωτηρία τους. Ξέχωρα πού ἐκθέτουμε τὴν Ἐκκλησία στὸν κίνδυνο τῆς ἀπαξίωσης καὶ τῆς κατασυκοφάντησης. Καὶ ἂν μὲν μᾶς συκοφαντοῦν καὶ καταδιώκουν διότι καλῶς πράττομεν, ὁ Θεὸς εἶναι βοηθὸς μας. Ἄν ὅμως ἀπὸ στενοκέφαλη διάθεση ἢ ἀπὸ στενόμυαλη ἀντίληψη κολλᾶμε στὴν Ἐκκλησία τὴ ρετινιὰ τῆς ἀποστεωμένης καὶ ὀπισθοδρομικῆς εἰκόνας, τότε ἄθελά μας τὴν ἐκθέτουμε.

8. Ὁ κόσμος σήμερον διψᾷ γιὰ ἐνότητα καὶ οἰκουμενικότητα. Αὐτὴ τὴ δίψα ἀποτυπώνει καὶ ἡ προσπάθεια τῆς Ε.Ε. νὰ προχωρήσει σὲ μιὰ κοινὴ πορεία τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς. Μπορεῖ ἡ εἰκόνα πού ἔχομε γιὰ τὴν Εὐρώπη νὰ στηρίζεται στὴν αἴσθησι πὼς εἶναι μιὰ κοινὴ οἰκονομικὴ, πολιτικὴ καὶ πολιτισμικὴ προσπάθεια. Ὡστόσο τὸ ὄραμα τῶν ἰδρυτῶν τῆς Ε.Ε. πού ἦταν ὅλοι χριστιανοί, ἦταν νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐνότητα τῶν λαῶν τῆς. Αὐτὸ τὸ ὄραμα ἡ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐγκαταλείψει. Πρέπει νὰ τὸ ὑπερασπισθεῖ καὶ νὰ τὸ προβάλει. Μὲ βάση τὶς πνευματικὲς ἀρχές τῆς. Αὐτὸ ἐκάναμε καὶ ὅταν ἀντισταθήκαμε ἐναντίον τῆς μὴ ἀναφορᾶς τοῦ Χριστιανισμοῦ μεταξὺ τῶν θεμελίων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι διεμαρτυρήθημεν καὶ ἐκάναμε διαβήματα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Δὲν μᾶς ἄκουσαν, ἀλλὰ οἱ λαοὶ ἔδωσαν τὴ λύση. Δὲν ἐψήφισαν τὸ Σύνταγμα πού ἀκόμη ἐκκρεμεῖ.

9. Οἱ παναθρώπινες ἀξίες πού εἰσήγαγε στὴν ἀνθρωπότητα ὁ Ἑλληνισμὸς, τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι μιὰ ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ καμμία Παγκοσμιοποίηση δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦμε νὰ διδάξουμε καὶ νὰ πείσουμε μὲ λόγον φερέγγυο, νηφάλιο καὶ ὑπεύθυνο ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ στηριχθοῦμε ὅλοι πάνω στὶς διαχρονικὲς αὐτὲς ἀξίες τοῦ πολιτισμοῦ μας πού εἶναι ἄλλωστε ἔντονα διαποτισμένες ἀπὸ τὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδοξία.

10. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ὑπερασπισθεῖ τὶς γηγενεῖς ἑλληνορθόδοξες διαχρονικὲς μας ἀξίες, τὴν οἰκογένεια, τὴν πίστη, τὴ γλῶσσα, τὴν παιδεία, τοὺς θεσμούς, τὴν παράδοση, τὴ δικαιοσύνη, τὴν ἰσότητα, τὴν ἐλευθερία, τὴν ἀρετὴ, τὸν ἀγώνα. Γιὰ ὅλα αὐτὰ πού ἔχουν δημιουργήσει στὸ λαὸ μας συμπαγῆ ἰζήματα στὸ ὑποσυνειδητό του, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ νὰ διαφυλαχθοῦν ἀκέραια. Γιατὶ μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἀντίσταση στὴν ἀφομοίωση, στὴν ἐκκοσμίκευση, στὴν ἰσοπέδωση. Ἡ διαφύλαξη τῆς ἱστορικῆς μνήμης καὶ τῆς ἐθνικῆς μας συνειδησης εἶναι χρέος καὶ τῆς Ἐκκλησίας σ' αὐτὸ τὸ τόπο. Ἡ ἐπανεμφάνιση στὸν ὀρίζοντα τῶν ἐθνικῶν κρατῶν καὶ ἡ ἀναζωπύρωση τοῦ ἐθνικισμοῦ δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς παρασύρει στὴν ἴδια λογικὴ. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει καταδικάσει τὸν ἐθνοφυλετισμὸ, τὴν ξενοφοβία, τὴ μισαλλοδοξία, τὸν θρησκευτικὸ καὶ

έθνικό φανατισμό. Ἀπληλαγμένη ἀπὸ αὐτὰ τὰ βαρίδια ἢ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ συνεχίσει νὰ πράττει τὸ καθήκον τῆς στηρίζουσα τὴν ταυτότητα τῶν Νεοελλήνων, καὶ ἀποτρέποντας τὴν χυλοποίηση τῆς συλλογικῆς μας συνείδησης, ὥστε νὰ μὴ γίνουμε εὐκόλλη λεία στὰ χέρια τῶν ὑπερδυνάμεων τοῦ σκότους. Ὁ Ἡρόδοτος μᾶς ἔχει δώσει τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ διατήρηση τῆς αὐτοσυνειδησίας μας. Αὐτὰ εἶναι τὸ ὁμοίωμα, τὸ ὁμόγλωσσον, τὰ κοινὰ τῶν θεῶν, τὸ ὁμότροπον. Αὐτὰ ἀποτελοῦν καὶ σήμερον τὸ ἀντίδοτο κατὰ τῆς Παγκοσμιοποίησης. Ἐμεῖς πρέπει νὰ λέμε ναι στὸ ἔθνος καὶ ὄχι στὸν κακὸ Ἐθνικισμό. Νὰ λέμε ναι στὴν Οἰκουμενικότητα καὶ ὄχι στὴν κακὴ Παγκοσμιοποίηση. Ὡς χριστιανοὶ ἀνήκουμε στὴν Οἰκουμένη, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλληνες ἀνήκουμε καὶ στὸ ἔθνος μας, στὴν παράδοσή μας. Ἐχουμε ταυτότητα καὶ παράδοση. Καὶ ὀφείλουμε νὰ τὰ τιμήσουμε καὶ τὰ δύο.

Ἐπίλογος

Πρὶν τελειώσω θὰ ἤθελα νὰ ξαναγυρίσω στὴν ἔκκληση τοῦ κ. Attali. Μποροῦμε ἀλήθεια νὰ ἐμποδίσουμε τὴν καταβύθιση τοῦ πολιτισμοῦ μας στὴν ἄβυσσο τῆς πανίσχυρης Παγκοσμιοποίησης χωρὶς νὰ δοῦμε ποιὸ στοιχεῖο τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς γέννησε τὴν ἀπειλή αὐτῆς τῆς ἀβύσσου; Στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα θὰ λέγαμε, μποροῦμε νὰ σωθοῦμε ἂν δὲν μετανοήσουμε; Καὶ μὴ μὲ ρωτήσετε γιὰ ποιὸ πρᾶγμα νὰ μετανοήσουμε. Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι θὰ ἔχουμε σὲ κάποιες ὥρες ἀναρωτηθεῖ πὺ πηγαίνει ἓνας πολιτισμός, ὅταν ἀναγορεύει τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη σὲ αὐτοσκοπὸ, δίδοντάς τῆς τὸ δικαίωμα νὰ γίνεται βωμὸς τοῦ Μολώχ. Ὅλοι ἔχουμε διερωτηθεῖ κάποτε ἂν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει σεβασμὸς στὸν ἄνθρωπο, περιφρονώντας τὶς ρίζες του, τὴ γλῶσσα του, τὴν παράδοσή του ἢ ἐξαναγκάζοντάς τον νὰ γίνῃ ἓνα καλούπι μαζί μας. Ὅλοι ἔχουμε ἀναρωτηθεῖ πῶς μπορεῖ νὰ ὀνομάζεται ἀναπτυξιακὴ μία οἰκονομία πὺ δὲν ὑπολογίζει στὸ κόστος τῆς τὴν καταστροφή τοῦ πλανήτη καὶ τοῦ ἀνθρώπου δηλ. τοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Πρέπει νὰ ἠθικοποιήσουμε τὴν Παγκοσμιοποίηση. Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς Παγκοσμιοποίησης. Αὐτὴ εἶναι ἤδη μία πραγματικότητα καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἰσχυρισθεῖ κανεὶς ὅτι ἐντάσσεται πλέον στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀποβλέπει στὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλὰ ὑπὸ ἓναν ὄρον.

Πρέπει νὰ παραμένει ἀνθρωποκεντρικὴ ἢ μᾶλλον θεο-ἀνθρωποκεντρικὴ. Ἔτσι θὰ ποῦμε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι. Δηλ. νὰ σέβεται τὸν Θεὸν καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, νὰ μὴν ἐπιβάλλει ἓνα καὶ μοναδικὸ τρόπο ζωῆς, νὰ μπορεῖ νὰ τεθεῖ κάτω ἀπὸ ἓνα διεθνεῖς ἔλεγχον. Ἄν αὐτὰ δὲν γίνον, τότε θὰ προκληθοῦν μεγάλες ἀντιδράσεις, σὰν ἐκεῖνες τῆς Γένοβας πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ αὐτὲς τῆς Ἀθήνας προχθὲς ἀκόμη. Τῆς Ἐκκλησίας καθήκον εἶναι νὰ τονίζει πάλιν καὶ πολλάκις ὅτι «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος». Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες ὑπάρχει ἡ πλούσια θρησκευτικὴ μας παράδοση, ἡ ἁγία Ὀρθοδοξία μας, πὺ μπορεῖ νὰ προτείνει λύσεις καὶ νὰ υἱοθετήσῃ στάσεις. Καὶ τὸ καθήκον αὐτὸ εἶναι στὰ χέρια μας. Στὰ δικά μου καὶ στὰ δικά σας. Οἱ εἰσηγήσεις τῶν ἐκλεκτῶν εἰσηγητῶν εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ διαφωτίσουν πολλὰς πτυχὲς τοῦ ζητήματος καὶ ὅτι στὸ τέλος θὰ διατυπωθοῦν τὰ πορίσματα πὺ θὰ εἶναι προτάσεις πρὸς ὑλοποίησιν. Ἐμεῖς λοιπὸν οἱ πνευματικοὶ Πατέρες τοῦ λαοῦ θὰ ἀναλάβουμε νὰ ἐξηγήσουμε, νὰ ὑποδείξουμε, νὰ παρακαλέσουμε, νὰ καλέσουμε, νὰ ἠγηθοῦμε τῆς ἐκστρατείας γιὰ τὴν ἐνημέρωση τοῦ λαοῦ μας, τῆς νεολαίας μας, τῶν συνεργατῶν μας. Πρέπει αὐτὴ τὴν πρόκληση νὰ τὴν ἀναλάβουμε. Καὶ μὲ θετικὸ τρόπο νὰ τὴν ὑλοποιήσουμε. Καὶ ἂς μὴ σᾶς ἐπηρεάζει ὁ μικρὸς μας ἀριθμὸς. Μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου «εἰς ἐνίκησε μυρίους», ἡ ποιότητα κατανικᾷ τὴν ποσότητα. Ἄρκει ἐμεῖς νὰ ἐκπροσωποῦμε καὶ νὰ ἐκφράζουμε τὴν ποιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς σκέψεως καὶ ζωῆς. Κατὰ συνέπειαν ἂς προσπαθήσουμε. Δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλο νὰ ἀντισταθεῖ κανεὶς σὲ ἀρνητικὰ φαινόμενα μὲ εὐρείαν ἀποδοχή. Ὅμως ἔχουμε ὡς ὀδηγοὺς τὴν Πίστην μας, τὴν Ἱστορίαν μας, τὶς εὐθύνες μας. Θὰ καταστρέψω τὸν λόγο μὲ μία σχετικὴ ἀναφορὰ τοῦ Κ. Παλαμᾶ.

«Κι ἂν εἶναι πλῆθος τὰ ἄσχημα.

Κι ἂν εἶναι τὰ ἄδεια ἀφέντες.

Φτάνει μία σκέψη, μία ψυχὴ.

Φτάνεις ἐσύ, ἐγὼ φτάνω.

Νὰ δώσει νόημα στῶν πολλῶν τὴν ὑπαρξὴ ΕΝΑΣ φτάνει».

Κι ἐμεῖς εἴμαστε πολὺ περισσότεροι ἀπὸ ἓναν. Ἄρκει νὰ τὸ πιστέψουμε.

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ
Ι΄ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ
ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ
ΣΧΟΛΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

(Θεσσαλονίκη, 9-10.5.2006)

Σεβασμιώτατοι,
Ἐλλογιμώτατοι κύριοι Καθηγηταί,
Προσφιλείς μῦσται τῆς θεολογικῆς σκέψεως καὶ ἐμπειρίας,
Φερέλπιδες φοιτηταί τῆς Θεολογίας,
Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀποτελεῖ δι' ἐμὲ ἰδιαίτεραν συγκίνησιν νὰ εὐρίσκωμαι ἐν μέσῳ ὑμῶν σήμερον, εἰς ἡμέρας μάλιστα ἀναστασίμου φωτὸς καὶ χαρᾶς, εἰς τὴν θεοφροῦρητον Θεσσαλονίκην, εὐλογῶν τὸ Γ' Συμπόσιον τῶν γεραρῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

Ἐπιλέξατε, ἀγαπητοί, θαυμασίαν χρονικὴν περίοδον διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ Συμποσίου σας. Εἶναι ἄνοιξις εἰς τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ Ἔαρ Ψυχῶν, ἦτοι περίοδος Πασχαλιᾶς. Ἡ καθ' ἡμᾶς Θεολογία, βιοῦσα βαθύτατα τὸ μέγα Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, εἶναι Θεολογία κατ' ἐξοχὴν τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολὴ προτείνει καὶ προσφέρει εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὸν κόσμον ὅλον φῶς ἀνέσπερον ἐκ τοῦ κενοῦ Μνημείου τῆς Ζωῆς καὶ ἐμπειρίαν Ἐγέρσεως. Προσφωνοῦμεν τοὺς ἀδελφούς μας μὲ τό: *Χριστὸς ἀνέστη, χαρὰ μου!* ὅπως ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ καὶ προβάλλομεν ὡς τὴν πλέον ἐκφραστικὴν εἰκόνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐμπειρίας μας ἐκείνη τὴν *Εἰς Ἄδου Καθόδου* τοῦ Χριστοῦ, συνεγείροντος ἀπὸ τὰ ἀμειδῆ βασιλεία τοῦ θανάτου παγγενῆ τὸν Ἀδάμ. Ἀκόμη, δὲν θεωροῦμεν ἄνευ σημασίας καὶ τὸ ὅτι σήμερον ἀκριβῶς ἐορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου. Χριστοφόροι ἐξ ὀρισμοῦ ὄντες πάντες οἱ πιστοί, ὀφείλομεν ἰδιαίτερος οἱ περὶ τὴν ἁγίαν Θεολογίαν ἐνασχολούμενοι, νὰ εἴμεθα Χριστοφόροι μειζόνως τῶν λοιπῶν καὶ Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον μὲ λόγους, ἀλλὰ, προπάντων, μὲ βιώματα καὶ ἐμπειρίαν καθημερινήν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ θέμα τοῦ Συμποσίου σας: *«Προοπτικὲς τοῦ διεπιστημονικοῦ διαλόγου: Θεολογία, ἀνθρωπιστικὲς σπουδὲς καὶ θετικὲς ἐπιστῆμες»*, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὀλίγα τινά.

1. Κατ' ἀρχὴν ὀφείλομεν νὰ τοποθετήσωμεν a priori τὴν Θεολογίαν ἐκεῖ πὸν πράγματι εὐρίσκεται, ἦτοι ἐκτὸς τῆς Ἐπιστήμης. Ἐὰν Ἐπιστήμη εἶναι ἡ ἀναζήτησις καὶ ἔρευνα τῆς ἀληθείας, Θεολογία εἶναι ἡ Ἀποκάλυψις Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος ἐφάνερωσεν Ἐαυτὸν ὡς τὴν Ἀλήθειαν, *«Ἐγὼ εἰμι ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή»* (Ἰωάν. 14,6) καὶ ἡ εὐλαβὴς προσκύνησις καὶ βιωματικὴ γνῶσις Αὐτοῦ. Βεβαίως ἐδέχθημεν τὴν συμπεριληψίν τῆς Θεολογίας εἰς τὸν χῶρον τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν Πανεπιστημίων, τὴν ὀνομάζομεν δὲ καὶ *Ἱερὰν Ἐπιστήμην*, ἀλλὰ μόνον συμβατικῶς. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ὑπάρχη εὐχερεστέρα δυνατότης διαλόγου μὲ τὸν ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης. Διὰ νὰ διαλεγώμεθα ἀνετώτερον μὲ ὅ,τι δὲν εἶναι, ἢ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι, Θεολογία. Διὰ νὰ δίδωμεν ἀπὸ ἐν ἀκόμῃ ἐπίσημον βῆμα ἀπολογίαν καὶ λόγον *«περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»* (Α' Πέτρο. 3,15), ἢ, ἐὰν προτιμᾶτε, *«περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν»* (Πράξ. 23,6).

Τοῦ
Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

2. Ἡ Θεολογία, ὁμως, καίτοι μὴ Ἐπιστήμη, δὲν εἶναι ξένη πρὸς αὐτήν, οὔτε καὶ ἐχθρὸς τῆς. Βεβαίως τοῦτο ἴσχυε καὶ ἰσχύει εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ὀρθόδοξον Ἀνατολήν. Εἰς τὴν Δύσιν, ἀντιθέτως, ἡ σχέσις πίστεως, Θεοῦ, Θεολογίας καὶ ἐν γένει πνευματικῆς ζωῆς, μὲ τὴν ἐπιστήμην τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὑπῆρξε πεδῖον ἐντόνου ἀνταγωνισμοῦ καὶ προβληματισμοῦ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰδικότερον κυριαρχεῖ εἰς τὴν Θεολογίαν ἡ ἄρνησις τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, μεταξὺ Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν γεωγραφικὸν μας χῶρον δὲν ὑπῆρξεν ἄξια λόγου διαμάχη μεταξὺ τῶν δύο μεγεθῶν. Ἀντιθέτως εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ μετὰ τὸ κίνημα τοῦ Διαφωτισμοῦ ὑπῆρξαν μεταξὺ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων διαφωτιστῶν οἱ πλείστοι, οἱ ὅποιοι εἴτε ὡς κληρικοί, εἴτε καὶ ὡς λαϊκοὶ μὲν ἀλλὰ πιστοὶ εἰς τὸν Θεὸν ἐπιστήμονες, καθιέρωσαν τὸ σχῆμα τῆς συμπορεύσεως θρησκείας καὶ ἐπιστήμης, ἐκατέρας βεβαίως περιοριζομένης εἰς τὰ ἴδια. Ἐνῶ ἄλλοι ὡς λ.χ. ὁ Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος, διδάσκαλος τοῦ Γένους, εἰς τὰ συγγράμματά του «Στοιχεῖα Φυσικῆς» ἀνεδείχθη εἰς θερμὸν ὑποστηρικτὴν τοῦ ἠλεκτρονικοῦ συστήματος, κατὰ τὰ ὁποῖον ἡ Γῆ περιστρέφεται περὶ τὸν Ἥλιον, διακηρύξας, ὅτι ἡ κίνησις αὐτὴ δὲν εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Νικηφόρον Θεοτόκην. «Ἡ Γραφή δὲν φιλοσοφεῖ» (ἐννοεῖ δὲν κάνει ἐπιστήμην) ἔγραφε ὁ Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος. Κατὰ ταῦτα οἱ ἀνατολικοὶ θεολόγοι, τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν εἶδον περισσότερον ὡς θεραπαινίδα τῶν ψηλαφητῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὡς ἀπόλυτον αὐθεντίαν. Ἐντὸς τῶν ἐκκυριάρχει ὁ Παῦλειος λόγος: «τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ» (Α' Κορ. α' 24-25). Ἐπομένως, ἐὰν ἐπιχειρήσει τις νὰ ἀναμείξῃ τὴν πίστιν ἢ τὴν ἀθεΐαν μὲ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν λογικὴν θὰ ἔχει διαπράξει μέγα λάθος. Ἡ Ὄρθόδοξος Θεολογία ἀπέφυγε τὴν σύγκρουσίν τῆς μὲ τὴν ἐπιστήμην λόγῳ τῆς διπλῆς γνωσιολογικῆς μεθοδολογίας τῶν ὀρθοδόξων Πατέρων, ἡ ὁποία θεμελιοῦται εἰς τὴν ὄντολογικὴν διάκρισιν μεταξὺ κτίστου καὶ ἀκτίστου (Βλ. Μήνυμα τοῦ Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, Κων/λις 28.8-2.9.2000). Διὸ καὶ ἡ Ὄρθόδοξη Θεολογία ἀντιμετωπίζει τὴν ἐπιστήμην μὲ σεβασμὸν μὲν, ἀλλ' ἐντὸς τῶν ὁρίων καὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς. Τὴν

θεωρεῖ δῶρον Θεοῦ: «*Αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις Αὐτοῦ*» (Σοφ. Σειρ. 38,6). Ὡς τοιοῦτον δῶρον τὴν ἀποδέχεται ἐν εὐχαριστίᾳ πρὸς τὸν Θεῖον Δωροδότην, διαλέγεται μετ' αὐτῆς ἄνευ φοβίας, χρησιμοποιεῖ τὰ πορίσματα καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῆς εἰς βοήθειαν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔδωκαν λαμπρὸν παράδειγμα. Προκαθαρθέντες ἐσωτερικῶς διὰ τῶν δακρῶν, τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς προσευχῆς, ἐδέχθησαν μετὰ ταῦτα πλουσίως τὸν φωτισμὸν, τὴν ἔλλαμψιν καὶ τὴν ἀποκάλυψιν παρ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς Θεολογίας καὶ ἐγένοντο ἀληθεῖς Θεολόγοι καὶ ἀπλανεῖς Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Παραλλήλως ἐσπούδασαν τὴν θύραθεν σοφίαν, τόσον τὰς ἀνθρωπιστικὰς –ὡς τὰς ὀνομάζομεν σήμερον– σπουδὰς, ὅσον καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμης. Ἡ γλῶσσα, ἡ φιλοσοφία, ἡ ρητορική, ἡ ποίησις, τὰ νομικά, ἡ ἀστρονομία, τὰ μαθηματικά, ἡ ἰατρικὴ καὶ ἄλλαι ἐκφράσεις τοῦ ἐπιστητοῦ εὐρίσκοντο ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰς ἀποσκευὰς τῶν. Καὶ τὰς ἐχρησιμοποίησαν ὅλας πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ πρὸς διακονίαν τοῦ ἀνθρώπου. Βεβαίως εἶναι ἀληθὲς ὅτι «*οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν*» (Α' Κορ. 1,21), ἀλλὰ «*εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας*» (αὐτόθι). Παρὰ ταῦτα οὐδέποτε ἡ ἀγρικία καὶ ἡ ἀπαιδευσία ἐθεωρήθησαν χριστιανικαὶ ἀρεταί. Ἀσφαλῶς τὰ πρωτεῖα ποτὲ δὲν ἀποδίδονται εἰς τὰς θύραθεν σπουδὰς καὶ τὰ πτυχία. Πρωτεύει ἡ κάθαρσις τῆς καρδίας, ὁ ἀγιασμὸς τοῦ νοός, ὁ θεῖος φωτισμὸς καὶ ἡ ἔλλαμψις τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. Ὅμως ἡ θύραθεν σοφία δύναται νὰ εἶναι, ἂν ὄχι πάντοτε παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν, ὅπωςδήποτε ὁμως τὰ μάλιστα χρήσιμος εἰς τὸν πιστὸν διὰ τὸν βίον τοῦτον καὶ τὰς πολυσχιδεῖς ἀνάγκας του. Δὲν εἴμεθα μόνον πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ σῶμα μὲ ἀνάγκας καθημερινὰς, μὲ προβλήματα ὑγείας κ.ο.κ. δὲν ζοῦμε μέσα εἰς ἓνα ὑάλινον κώδωνα, ἀπομεμονωμένοι ἀπὸ τὸν λοιπὸν ἀνθρώπινον περίγυρον, οὔτε διαβιοῦμεν εἰς ἓν ἀποστειρωμένον περιβάλλον, μακρὰν τῶν κοινωνικῶν, ἠθικῶν, περιβαλλοντικῶν καὶ λοιπῶν προβλημάτων καὶ κινδύνων. Ἀκόμη καὶ οἱ ἀρνησικοσμοὶ μοναχοὶ εἰς τὰ μοναστικά των σκηνώματα ἔρχονται εἰς ἐπαφήν μὲ τὸν κόσμον. Ὅχι, βεβαίως, πάντοτε μὲ τὴν ἀρνητικὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου.

Άκόμη και αυτοί, λοιπόν, καλούνται να είναι ανά πάσαν στιγμήν έτοιμοι να αντιμετώπισουν τας ανάγκας, την αγωνίαν, τὰ έρωτηματικά, την ασθένειαν, τὰ πολυποίκιλα προβλήματα του ανθρώπου, ό οποίος όδηγεί τὰ βήματά του μέχρι τών ίερών των περιβόλων. Πολύ περισσότερο ήμεις, οί έν τῷ κόσμῳ οίκουόντες και έν αὐτῷ βιοῦντες τὸ εὐαγγέλιον.

* * *

3. Ἡ Ἐπιστήμη ἔχει και εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν λαμπροὺς μύστας και θεράποντας, οί όποιοι ἔχουν ἐπιτύχει ἐπιτεύγματα ἐκθαμβωτικά, καταπλήττοντα τὸν νοῦν και ἐξιστῶντα τὸν λογισμόν. Ἡ πρόοδος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἷς τινας τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως ἡ Ἰατρική λ.χ. ἢ ἡ Γενετική, ἢ Πληροφορική, ἢ Ἡλεκτρονική κ.ά., ἰσοδυναμεῖ τουλάχιστον με κβαντικήν ἔκρηξιν. Ὁ ἀνθρώπινος βίος πλέον ἔγινε ἀνετώτερος και χρονικῶς μακρότερος. Ἡ ἐπικοινωνία κατέστη πάνκοινων ἀγαθόν. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος, δυστυχῶς, δὲν ἔγινεν εὐτυχέστερος. Ὁ κίνδυνος τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβάσεως έν τῇ ἐπιστημονικῇ ἐρευνῇ και ταῖς ἐφαρμογαῖς τῆς, τῶν ἠθικῶς ἐπιτρεπτῶν ὀρίων και τῆς κατ' ἀκολουθίαν αὐτοκαταστροφῆς του γεννᾷ τὴν ἀγωνίαν και τὴν ἀπογοήτευσιν. Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ὁ λόγος τοῦ Πλάτωνος, ὅτι «ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία και οὐ σοφία φαίνεται» ἔχει και εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας ἰσχύν. Ἡ ἀποχή μας, κατὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνουν δραματικά ἱστορικά γεγονότα, ἔχει θέση και διὰ τὰς ἀξίας, δηλ. τὰς θεμελιώδεις ἐκείνας συνδετικὰς ἀρχὰς και βασικά κριτήρια ἠθικῆς, τὰ ὁποῖα καθοδηγοῦν τὴν ἀνθρωπίνην συμπεριφορὰν και εἶναι συστήματα ἀναφορᾶς, με τὰ ὁποῖα κρίνεται ἡ ποιότης τῆς ζωῆς. Αἱ ἀξίαι αὐταὶ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὸ βάθος τῶν θρησκευτῶν. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἐντιμότης, ἡ εἰλικρίνεια, τὸ δίκαιον, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ ἀμοιβαιότης, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἰσότης, ἡ ἐλευθερία, ἀποτελοῦν κατακτήσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως, ἐνῶ δὲν ἀνακαλύπτει ἀξίας, ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν. Οἱ ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται με ἀξίας. Ἄνευ αὐτῶν ἡ ἐπιστημονικῇ ἔρευνα κινδυνεύει νὰ διολισθήσει εἰς ἀτραποὺς χρησιμοθηρικῶς ἴσως, ὅμως σφοδρὰ ἀνηθικῶς. Καὶ ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι ὁρατὸς ὄχι μόνον εἰς τὴν ἔρευναν περὶ τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ και εἰς τὴν γενετικὴν τεχνολογίαν, τῆς

ὁποίας αἱ ἐντυπωσιακαὶ πρόοδοι ἔχουν ἤδη ἀναδείξει πλῆθος ἠθικῶν προβλημάτων σημαντικῶν διαστάσεων. Ἐφ' ὅσον δὲ τὰ ἠθικά ταῦτα προβλήματα θὰ ἐπιτείνονται, ὁ ἄνθρωπος θὰ αἰσθάνεται ἀπειλούμενος ἢ θὰ δυστυχή. Σήμερον, παρὰ τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης δὲν ἔχουν ἐλαττωθεῖ τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν ἄνθρωπον πνευματικὰ ζητήματα. Τὰ ὑπαρξιακά του προβλήματα ἐξακολουθοῦν νὰ ὑφίστανται πιεστικά. Ὁ πόνος ἐπληθύνθη. Ἡ μοναξιά, ἀκόμη περισσότερο. Ὁ φόβος εἰς ἔτι μεγαλύτερον βαθμόν. Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου εἶναι πάντοτε ἀπειλητικῶς παρόν. Ἡ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν ηὔξηθη με γεωμετρικὴν πρόοδον. Οὔτε ἡ Ἐπιστήμη, οὔτε ἡ Φιλοσοφία, οὔτε ἡ Τέχνη, οὔτε ἡ Ποίησις δύναται νὰ λύσουν τὰ προβλήματα αὐτά, νὰ θέσουν φραγμοὺς και δικλείδας ἀσφαλείας, νὰ ἀποκλείσουν τὰ ἐνδεχόμενα νὰ ἴδῃ ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του νὰ λύσουν τὰ προβλήματα αὐτὰ νὰ στρέφονται κατὰ τοῦ δημιουργοῦ του, ἀλλὰ και καθ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, και τὰ προβλήματα του νὰ ὀρθώνονται ὡς ἀδιαπέραστα τείχη ἐμπρός του. Τὸ ποῖος θὰ τὰ λύσῃ, ποῖος τὰ λύει καθημερινῶς, ποῖος χαρίζει τὴν λύτρωσιν, θὰ τὸ εἶπῃ ἡ Ἐκκλησία, ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς Ζωῆς Τῆς. Διὰ τῶν χαρισματῶν ὀργάνων Τῆς και διὰ τῶν φωτομόρφων τέκνων Τῆς, Αὕτη θὰ εἶπῃ τὸν Λυτρωτικὸν λόγον περὶ τοῦ Ἐν ἀρχῇ ὄντος Θεοῦ - Λόγου, ἐπιδεικνύουσα τὰς ἡλοτρήτους χεῖρας και τοὺς πόδας και τὴν λογχευθεῖσαν πλευράν Του, ἐξ ἧς προῆλθεν ὁ ἀγιασμός και ἡ λύτρωσις, τὸν Σταυρόν Του, διὰ τοῦ ὁποῖου ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος και τὸ ξένον Κενὸν Μνημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἡ Ζωὴ ἀνατέταλκε. Αὕτη θὰ ἐπιδείξῃ τὰ θαυμάσια τὰ γενόμενα και γινόμενα έν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, Αὕτη θὰ παρουσιάσῃ τὰ ὄρια τοῦ ἀνθρώπου και θὰ τὰ ἀντιπαράβῃ πρὸς τὴν ἀπεραντωνσύννην τοῦ Θεοῦ. Αὕτη θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν κενὴν ἀπάτην τῆς ματαίας και ψευδωνύμου γνώσεως και θὰ μυσταγωγῆσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἀνυποστάτου Σοφίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀπευθύνεται πρὸς ἐπιστήμονας πιστοὺς ἢ φιλοθέους.

4. Ὅμως ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι χρήσιμος και ὅταν ἀπευθύνεται πρὸς ἐπιστήμονας ἀθέους ἢ και ἀγνωστικιστὰς και ὅταν καλεῖται νὰ καταθέσῃ τὸν φερέγγυον λόγον τῆς εἰς τὴν τράπεζαν τῶν προβλη-

ματισμῶν καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τοῦτο διότι ὁ λόγος τῆς δὲν ὑπηρετεῖ σκοπιμότητας, οὔτε ἀποβλέπει εἰς ἐπίτευξιν προκαθορισμένων στόχων. Εἶναι λόγος ἀκραιφνῆς, ἀνεξάρτητος καὶ αὐτονομημένος ἀπὸ κάθε καιροσκοπισμὸν. Ἀντιμετωπίζει μὲ εἰλικρίνειαν, στοργὴν καὶ ἀγάπην τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα καὶ προσφέρει τὴν συμβολὴν τῆς εἰς τὴν ἀναζήτησιν εὐκαιῶν λύσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποβλέπουν εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Πρωτίστως δὲ καλεῖται ἡ ὀρθόδοξος Θεολογία νὰ βοηθήσει εἰς τὴν συνειδητοποίησιν τῶν ὁρίων τοῦ ὀρθοῦ λόγου, πέραν τῶν ὁποίων ἐκτείνεται ἡ ἀπρόσιτος εἰς τὴν ἐπιστήμην ὁδὸς τοῦ ἀρρήτου, τοῦ ἀπείρου. Ἡ ἐπιστήμη δέχεται ὅτι κατέχει τὸ 5% μόνον τῶν μυστηρίων τοῦ Σύμπαντος. Ἡ δὲ λεγόμενη «σκοτεινὴ ὕλη» ἀκόμη δὲν γνωρίζουμε τί εἶναι. Καὶ παραλλήλως τὸ θέμα τοῦ θανάτου παραμένει μυστήριον φοβερῶτατον. Διὰ τοῦτο καὶ σήμερον, ὅταν ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ ἐκ τῆς προόδου προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, ὅλοεν καὶ περισσότερο ἀναζητεῖται ἀπὸ τοὺς θεράποντας τῶν τε ἀνθρωπιστικῶν καὶ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν ἡ ἀντίστοιχος ἀποψις τῆς Ἐκκλησίας δηλ. τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, ὡς λυδίας, ἐν πολλοῖς, λίθου διὰ τὴν ὀρθότεραν ἀξιολόγησιν τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Τὸ φαινόμενον εἶναι εὐχάριστον διότι παρέχει εἰς τὴν Θεολογίαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναδείξῃ τὸν πλοῦτον τῆς πατερικῆς σκέψεως καὶ τὰς θεολογικὰς προσεγγίσεις τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ἠσχολήθη ἡ σοφία τῶν Πατέρων, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξε πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐπίκεντρον τοῦ

ἐνδιαφέροντός τῆς, ὁ πεπτωκὸς ἄνθρωπος, ὁ φέρων τὰ στίγματα τῶν πταισμάτων του, καὶ παρὰ ταῦτα ὁ τὴν εἰκόνα τῆς ἀρρήτου δόξης τοῦ Θεοῦ διασώζων ἐν ἑαυτῷ.

* * *

Οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες ἀγαπητοί μου, δὲν αἰσθάνονται θεοί, οὔτε διεκδικοῦν τὴν ἀπόλυτον γνῶσιν καὶ τὸ ἀλάθητον. Εἶναι ἀρκετὰ σεμνοὶ καὶ ταπεινοί, ὥστε νὰ ἀναγνωρίζουν τὰ ἀνθρώπινα ὄρια τῶν καὶ τὰ ὄρια τῆς ἐπιστήμης των. Εἶναι δὲ βέβαιοι ὅτι ἀναμένουν παρ' ἡμῶν λόγον πειστικὸν περὶ τῶν πέραν τῶν ὁρίων τούτων. Τοῦτο, ἀσφαλῶς, ὑπογραμμίζει τὰς διαστάσεις τῆς ἰδικῆς μας εὐθύνης. Καθῆκον, λοιπόν, ἀγάπης ἐπιβάλλει νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι πρὸς διάλογον μετ' αὐτῶν, ἐν συνκροασμῷ τῆς ἀποκαλυφθείσης εἰς ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηριώδους Ἀληθείας καὶ τῆς πείρας, ἣν ἐλάβομεν γευσάμενοι καὶ γνόντες ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος, μετὰ τοῦ εἰς τὰς ἐπιμέρους ἐπιστήμας σερματικῷ τῆς ἀληθείας λόγου. Μὲ πολὺν καὶ μεγάλον σεβασμὸν πρὸς τὸν κόπον καὶ τὰς ἐργῶδεις τῶν ἐπιστημόνων προσπαθείας, μὲ πολλὴν κατανόησιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δίψαν των, μὲ βαθεῖαν εὐλάβειαν πρὸς τὴν γνησιότητα τῶν ἀναζητήσεών των. Δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ σκεπώμεθα κἂν ἐγκατάλειψιν τοιούτου καθήκοντος, καθ' ὅσον αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἄρνησιν τῆς ἰδίας τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτάς, ἀγαπητοί μου, αἴρω ἰκέτιδας χεῖρας καὶ δέομαι τοῦ ἐκ Τάφου ἀνατείλαντος Χριστοῦ νὰ κατευνάσῃ μὲ ἄπλετον ἀναστάσιμον φῶς τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας ὅλων καὶ νὰ ἰθύνῃ Αὐτὸς εἰς ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τὰς ἐργασίας τοῦ Συμποσίου σας. Ἐρωσθε!

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ
ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΣΙΣΑΝΙΟΥ
ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ
κ. ΠΑΥΛΟΥ**

(Σιάτιστα, 1.4.2006)

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης χάριτος νὰ συνέλθωμεν ἐν τῷ Ἁγίῳ Αὐτοῦ Ὄνόματι καὶ νὰ ἱερουργήσωμεν τὰ ἐγκαίνια τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἁγίων δεσμῶν μας.

Ἀπείρω ἐλέει τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ κληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἁγίας Μητρὸς ἡμῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἵνα καταστῶ Ἀρχιερεὺς καὶ Ποιμὴν ὑμῶν ἐν ταπεινώσει καὶ πίστει καὶ ἀγάπῃ προσέφερα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ θεῖον θέλημα καὶ ὑπακούων εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας μὲ χαρὰ ἀνέλαβον τὴν ἱεράν πορείαν πρὸς ὑμᾶς ἀδελφοὶ φέρων τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πρόθεσιν καὶ ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μου νὰ καταστῶ πάντων διάκονος.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλε, Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου,

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Γρεβενῶν, Τοποτηρητὰ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοὶ Ἱεράρχαι,

Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες

Σεβαστοὶ Πατέρες οἱ τε ἀπαρτίζοντες τὸν Ἱερόν κληρον τῆς Ἀγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως καὶ οἱ λοιποὶ

Τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν θεόλεκτοι σύλλογοι

Λαὲ τοῦ Κυρίου Περιούσιε καὶ ἡγαπημένε.

Ἐγκαθιδρουόμενος σήμερον εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν καθέδραν τῆς θεολέκτου κατὰ Σισάνιον καὶ Σιάτισταν Ἐκκλησίας καὶ τῆς ποιμαντορικῆς ράβδου ἐπιλαμβανόμενος, ἐν βαθυτάτῃ ταπεινώσει καὶ ἀπὸ μέσης καρδίας τὴν ἀναστάσιμον δοξολογίαν ἀναφέρω τῇ ἀγαθῇ καὶ ἀνεξιχνίαστῳ Αἰτία τῶν περὶ ἐμὲ γενομένων: **«Δόξα τῇ Ἁγία καὶ Ὁμοουσίῳ καὶ Ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι»** πάντων ἔνεκεν.

Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἀδελφοί. Μᾶλλον δὲ ἐν τῷ μέσῳ πάντων ἡμῶν ὁ Χριστός, ὁ Ὅποιος ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται.

Στρέφων πρὸς ὑμᾶς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν καρδίαν λέγω πρὸς πάντας. Χαίρετε ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί. Εἰρήνη ὑμῖν. Εἰρήνη πᾶσι.

Δίδοντας δὲ πρὸς ὅλους τὸν ἀσπασμὸν τῆς εἰρήνης σᾶς καλῶ ὅλους εἰς τὸν Ἅγιον σύνδεσμον τῆς ἀγάπης. Ἐνώπιον δὲ πάντων ὁμολογῶ τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτῆς τῆς πίστεως τὴν ὁποῖαν παρελάβετε παρὰ τῶν Πατέρων σας, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐβαπτίσθητε, τὴν ὁποῖαν ἐκαλλιέργησαν εἰς τὰς ψυχὰς σας ἅγιοι ποιμένες, αὐτὴν τὴν πίστιν τὴν ὁποῖαν μαρτυροῦν τὰ τόσα σεβάσματά σας καὶ ἡ ζωσα παράδοσις τῆς εὐλαβείας σας, ὁ ὅλος πολιτισμὸς σας, ἡ ἀρχοντιά ὄχι μόνον τῆς ψυχῆς σας, ἀλλὰ καὶ τῶν κτιστῶν ἔργων σας.

Ἀναγνωρίζω πόσον Ἅγιον καὶ βαρὺ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Ἐπισκόπου, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνω ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς ἀνερχόμενος εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ Ἱεροῦ τούτου θρόνου, διότι γνωρίζω πολὺ καλὰ τὶ ἀνεκτίμητον ἀξίαν ἔχει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ψυχὴ καὶ τοῦ τελευταίου ἀνθρώπου καὶ ἀκόμη γνω-

‘Ο Σεβ. Μητροπολίτης Σισαίου και Σιατίστης κ. Παῦλος κατά την ημέρα τῆς ἐνθρόνισεώς του συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο, τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες και τὸ λαὸ τῆς μητροπολιτικῆς του περιφερείας

ρίζω καλῶς ὅτι διὰ τὸν καθένα ἐξ ὑμῶν θὰ δώσω λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

‘Ο Θρόνος τοῦ Ἐπισκόπου δὲν εἶναι θρόνος δόξης, ἀλλὰ τύπος Σταυροῦ και ὁ ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας του πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ πῆ τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἔπιεν ὁ Κύριος.

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου «οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν και οἱ ἰσχυροὶ αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν, οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, οὐχ οὕτως» δὲν ἀφήνουν εἰς ἐμὲ τὸ παραμικρὸν περιθώριον διὰ παρερμηνεῖαν τῆς φύσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ διακονήματος.

Τὸ ἔργον και ἡ φύσις τοῦ Ἐπισκοπικοῦ διακονήματος ἐκφράζεται μὲ τὸν πλέον χαρακτηριστικὸν τρόπον εἰς τὴν φήμην αὐτοῦ. ‘Ο Ἐπίσκοπος εἶναι πατήρ και ποιμὴν. Πατήρ και Ποιμὴν σημαίνει τὴν ἀγάπην

και τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο ὄπλα τοῦ Ἐπισκόπου διὰ τὴν διαποίμανσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐταὶ εἶναι αἱ δύο χεῖρες τοῦ Ἐπισκόπου, μὲ τὰς ὁποίας πλάθει τὸν κατὰ Θεὸν ἄνθρωπον. Ὡς Πατὴρ ἀγαπᾷ και ὡς ποιμὴν μεριμνᾷ διὰ νὰ τρέφεται τὸ λογικὸν ποιμνιον μὲ τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Πρότυπον τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ εἶναι ὁ εὐσπλαγχνος Πατὴρ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ. Πρότυπον τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ποιμαίνει εἶναι ἀφ’ ἑνὸς μὲν ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ ποιμένος, ὁ ὁποῖος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν διὰ τὴν προστασίαν τῶν λογικῶν προβάτων, ἀφ’ ἑτέρου δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου ὁ ὁποῖος νυχθημερὸν ἐνουθέτει μετὰ δακρῶν ἕνα ἕκαστον.

Θέτων λοιπὸν τὴν χεῖρα μου εἰς τὸ πηδάλιον τῆς νοητῆς ὁλκάδος στρέφω ἐν πρώτοις τὰ ὄμματα και

τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν πλοηγὸν καὶ Ἀρχιποιμένα Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἐκείνου δύναμιν προσέχω μᾶλλον ἢ τὴν ἰδικήν μου ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ πρὸς τὴν Ἐκείνου χάριν προσπίπτω διὰ νὰ διακονήσω «λεντίω ζωνύμενος» τὸ ἄχραντον μυστήριον τῆς ἁγίας διακονίας τῶν ψυχῶν σας.

Πρὸς τὰς ψυχὰς σας ἔρχομαι. Καὶ ἔρχομαι ἰδιαίτε-
 ρως διὰ τὸν καθένα. Αὕτη εἶναι ἡ διαρκὴς ὁδοιπορία
 τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν κάθε ψυχὴν τὴν μοναδικὴν
 καὶ ἀναντικατάστατον διότι διὰ τὸν καθένα ἰδιαίτε-
 ρως ὑπάρχει ἓνα μήνυμα τοῦ Θεοῦ, ὅτι μᾶς ἀγάπησε
 καὶ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς ἀγάπησε τόσον ὥστε τὸν μο-
 νογενῆ Υἱὸν Αὐτοῦ ἔδωκε «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς
 Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Τὴν ἀπαρχὴν ὅθεν ἱερουργοῦντες καὶ τὴν ἐν μέσῳ
 ὑμῶν ταπεινὴν διακονίαν ἐγκαινιάζοντες, δὲν προτί-
 θεμαι νὰ ἐπεκτείνω τὸν λόγον εἰς ἔκθεσιν λεπτομε-
 ρειῶν, περὶ τοῦ προγράμματος τὸν ὁποῖον πρόκειται
 νὰ ἀκολουθήσω. Διὰ τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας,
 τοὺς διαδεχομένους ἀλλήλους, ἓνα πρόγραμμα ὑπάρ-
 χει, τὸ αἰώνιον πρόγραμμα τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τὸ
 πρόγραμμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τὸ ὁποῖον ἀπὸ
 τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία,
 τὸ πρόγραμμα τῆς διὰ τοῦ Χριστοῦ θεώσεως τοῦ
 ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ ταπεινότης
 μου, ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὡς διε-
 φύλαξε καὶ διετύπωσε καὶ ἠρμήνευσεν αὐτόν, ἀλλὰ
 καὶ τὸν βιώνει ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστο-
 λικὴ Ἐκκλησία.

Τὴν ὥραν ταύτην ἐπιθυμῶ μόνον νὰ τονίσω ὀλίγα
 τινά.

Πρῶτον, ὅτιδήποτε ἐπιχειρῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποβλέπῃ
 εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Τὰ πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ.
 Αὐτὸ θὰ προσπαθῆσω νὰ εἶναι τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα
 τῆς ποιμαντορίας μου.

Δεύτερον, ὅτι τὴν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπο-
 στολήν μου τὴν ἀντιλαμβάνομαι ὄχι ὡς ἄσκησιν ἐξου-
 σίας, ἀλλὰ ὡς λειτουργίαν διακονίας πρὸς τὸν Χρι-
 στὸν καὶ πρὸς ὑμᾶς.

Τρίτον ὅτι ὡς Ἱεράρχης τῶν νέων χωρῶν ἀνήκων
 εἰς τὸ κλίμα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
 καὶ ἐν ταυτῷ μέλος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωπάτης
 Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ διακονήσω, ὅση μοι δύ-
 ναμις, τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐνότητος τῆς Μίας Ἁγίας Κα-

θολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς δόξαν
 Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τοῦ Σώματός Του.

Τέταρτον, πρὸς τοὺς ἀμέσους συνεργάτας ἡμῶν,
 τοὺς εὐλαβεστάτους κληρικούς τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν
 ἀπευθυνόμενος, ἐπιθυμῶ νὰ τοὺς διαβεβαιώσω ὅτι
 εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου των θὰ συναντή-
 σουν τὸν στοργικὸν πατέρα, τὸ πρόθυμον σύμβουλον,
 τὸ συγκυρηναῖον εἰς τὸν σταυρὸν τῆς ἱερατικῆς καὶ
 οἰκογενειακῆς των διακονίας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄγρυπνον
 ἐπόπτην τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἱεροπρεποῦς καὶ εὐόρκου
 ἐκπληρώσεως τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας αὐτῶν.
 Ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός σας δύναται
 νὰ κατανοήσῃ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας ὄχι ὁμως
 τὴν ἀπουσίαν τῆς ἀγάπης καὶ τὴν διάσπασιν τῆς ἐνό-
 τητος καὶ τὴν ἀδιαφορίαν διὰ τὸν σκανδαλισμὸν τοῦ
 λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καλούμεθα ὅλοι νὰ ἐγκαταλείψωμεν
 τὰς ἰδιωτικὰς μας θεολογίας καὶ νὰ ἐγκολπωθῶμεν
 τὴν θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Πέμπτον, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς μοναστικὰς
 ἀδελφότητας ἐκφράζω πρῶτον δοξολογίαν πρὸς τὸν
 Θεὸν διότι, καθὼς ἐπληροφορήθην, ἀκολουθοῦν τὴν
 γνησίαν ὀρθόδοξον μοναχικὴν ὁδόν. Δοξάζω τὸν
 Θεὸν διότι πληροφοροῦμαι ὅτι τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα
 δι' αὐτούς, τοὺς μοναχοὺς καὶ τὰς μοναχάς, δὲν εἶναι
 πρόφασις δι' ἔργα ἀλλότρια, ἀλλὰ εἶναι συνειδητὴ
 ἐπιλογή, εἶναι ὁδὸς ἁγιασμοῦ καὶ θεώσεως. Ἡ
 Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολυπράγμονας μο-
 ναχοῦς, ἀλλὰ ἀπὸ ἁγιασμένους μοναχοῦς. Ἐγνώρισα
 καὶ ἔζησα ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν πλησίον τοῦ ἁγιασμέ-
 νου Γέροντος π. Ἰακώβου. Ὁ ἁγιασμός του ὑπῆρξεν
 ἢ πλεον οὐσιαστικὴ κοινωνικὴ προσφορά, διότι ἦτο
 κοινωνία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Δὲν μετέφερε εἰς τοὺς
 προσκυνητὰς ιδέας καὶ ἀπόψεις, δὲν ἐπεδείκνυε
 ἔργα, ἀλλὰ μετέδιδε χάριν Θεοῦ. Σὰς παρακαλῶ λοι-
 πόν, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὰς Μοναχάς, νὰ μείνετε
 ἐδραῖοι εἰς αὐτὴν τὴν παράδοσιν, νὰ ἀγωνίζεσθε διὰ
 νὰ κτίξῃ ὁ Θεὸς καρδιά καθαρὰν ἐν ὑμῖν καὶ νὰ
 ἐγκαινίξῃ πνεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις ὑμῶν καὶ τό-
 τε ὁ Ἐπίσκοπός σας θὰ εἶναι ταπεινὸς διάκονός σας
 καὶ ἰσχυρὸς προστάτης σας.

Ἐκτον, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἐπίσκοπός σας
 ἔχει μίαν ἰδιαίτεραν εὐαισθησίαν διὰ τὴν νεότητα. Ἡ
 ἀγάπη πρὸς τὴν νεότητα καὶ ἡ ἀνάγκη διὰ τὴν ποιμα-
 ντορικὴν διακονίαν αὐτῆς ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν βασικῶν
 αἰτιῶν ποὺ ἠκολούθησεν τὴν ὁδὸν τῆς Ἱερωσύνης.

Ἔχει διαθέσει ὥρας πολλές διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ ἓνα ἕκαστον τῶν νέων ἀνθρώπων καὶ εἶναι διατεθειμένος νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον καὶ τώρα.

Ἐβδομον, ἀπευθυνόμενος πρὸς ἅπαντας ἡμᾶς, τοὺς νεώτερους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς σήμερον θὰ ἀποτελήτε τὸ ἀντικείμενον τῶν προσευχῶν ἡμῶν καὶ τῆς ποιμαντορικῆς ἡμῶν εὐθύνης καὶ μερίμνης λέγω ἀπλῶς καὶ μόνον τοῦτο: εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου σας θὰ συναντήσετε ἀγάπην πατρικὴν καὶ ἐνδιαφέρον ἀληθές καὶ ἀνεξάντλητον δι' ὅλα τὰ προβλήματα σας. Ὁ Ἐπίσκοπός σας εἰς τὸ παρελθὸν δὲν ἐδίστασε νὰ συγκρουσθῇ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας πρὸς χάριν τοῦ λαοῦ. Ὁ Ἐπίσκοπός σας εἰς τὸ παρελθὸν δὲν ἐδίστασε νὰ συνοδεύσῃ ἀσθενεῖς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ νὰ μοιρασθῇ καὶ οὕτω μετριάσῃ τὸν πόνον καὶ τὴν ἀγωνίαν των. Ὁ Ἐπίσκοπός σας εἰς τὸ παρελθὸν δὲν ἐδίστασε νὰ χρησιμοποίησῃ ὄχι τὴν δύναμιν τοῦ λόγου του, ἀλλὰ τὴν «ποδιάν τῆς κουζίνας» προκειμένου νὰ ὀδηγήσῃ εἰς Χριστὸν τὰ νέα παιδιά. Νὰ ἔχετε τὴν βεβαιότητα ὅτι τὰ αὐτὰ θὰ πράξῃ καὶ σήμερον ἐφόσον τοῦτο χρειασθῇ.

Τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ προσλαμβάνῃ καὶ νὰ θεραπεύῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι νὰ ἀποκαλύπτει τὸν λόγον τῶν ὄντων καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Ἡ κάθε ἐποχὴ ἔχει ἴσως τὴν ἰδικήν της φυσιογνωμίαν καὶ τὰ ἰδιαίτερά της προβλήματα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως παραμένει ὁ αὐτός. Ἡ συγκρότησίς του, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ὑπάρχει ὡς ἄνθρωπος, ἡ δομὴ τῆς ὑπαρξέως του, τὸ νόημα τῆς ζωῆς του παραμένουν τὰ ἴδια. Ἴσως νὰ μπερδεύεται εἰς τὴν δίνην τῶν γεγονότων. Ἡ Ἐκκλησία προσφέρει πάντοτε εἰς αὐτὸν τὴν ἄκρην τοῦ νήματος. Ἐὰν τὴν παραλάβῃ καὶ τὴν ἀκολουθήσῃ θὰ δυνηθῇ νὰ κατανοήσῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ προβλήματά του, νὰ εὔρῃ τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδά του, νὰ καταξιώσῃ τὴν ὑπαρξίν του. Ἡ Ἐκκλησία ὑπὲρ πᾶσαν ἐποχὴν εἶναι ἀπαραίτητος σήμερον καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ λόγος του εἶναι ἀλήθεια. Τὸ πρόσωπόν του εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Ζῶμεν εἰς μίαν κρίσιμον ἐποχὴν καὶ δι' αὐτὸ εἰς μίαν σημαντικὴν ἐποχὴν καὶ ὥραν. Εἶναι πολὺ σημαντικό νὰ κατανοήσωμεν καὶ νὰ ἐρμηνεύσωμεν ὀρθῶς τὴν ἐποχὴν μας. Χαρακτηριστικὸν τῆς γνώρισμα ὁ εὐτελισμὸς τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ἐζησα

τὴν νεότητά μου εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπὸ ποικίλων κοσμοθεωριῶν καὶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἐπιστήμης, τῆς γνώσεως, τῆς δυνάμεως ἐδίδετο ἡ «ὑπόσχεται ἑνὸς οἰκοδομούμενου παραδείσου ἐπὶ τῆς γῆς. Κοινὸν γνώρισμα τῶν πάσης φύσεως αὐτῶν «-ισμῶν» ἦτο ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ.

Τὰ χρόνια ὅμως παρήλθον, ὁ εἰκοστὸς αἰὼν μὲ τὰς ποικίλας ὑποσχέσεις ἀποτελεῖ πλέον παρελθόν, εἰσήλθαμεν εἰς τὸν 21ον αἰῶνα. Ποίαν ἐμπειρίαν ἔχομεν ὅλοι; Ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ ὀδήγησεν εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ὡς εἴπωμεν εὐτελίσθη, κατέστη τὸ πλέον ἀνυπόληπτον ἐκ τῶν δημιουργημάτων. Ἡ πολλὰ ὑποσχομένη ἐπιστήμη μετεβλήθη εἰς τέχνην ἀδικίας καὶ εἰς μέθοδον ἐκμεταλλεύσεως τῶν πολλῶν ἀπὸ τοὺς λίγους. Ὁ ἄνθρωπος ὑπετάγη εἰς τὰς ἀπροσώπους δυνάμεις τῆς οἰκονομίας τῆς παραγωγῆς, τῆς καταναλώσεως, καὶ ἀπώλεσεν τὴν προσωπικὴν του ὑπαρξίν. Ζεῖ ὑπὸ καθεστῶς ποικίλων ἐκβιασμῶν.

Τὸν τελευταῖον καιρὸν σῆμα κατατεθὲν τῆς ὄλης ἐκπτώσεως εἶναι ἡ διαρκῶς ὀγκούμενη διαφθορὰ ἀπότοκος τῆς πνευματικῆς σήψεως.

Εἶναι σημαντικό ὅμως νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἡ διαφθορὰ δὲν ἦλθεν ἀπροσδοκίτως, οὔτε προέκυψεν αἰφνιδίως, ἀλλ' ἔχει μίαν βασικὴν προϋπόθεσιν καὶ αἰτίαν. Αἰτία καὶ προϋπόθεσις τῆς διαφθορᾶς εἶναι ἡ ἀποϊεροποίησις τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπώλεσαμε τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ἀπώλεσαμε τὴν ἱερότητα τῆς δημιουργίας καὶ τώρα ἐπιζητοῦμε νὰ περιθωριοποιήσουμε τὴν Ἐκκλησία ἀκριβῶς γιατί ὑπενθυμίζει αὐτὴν τὴν ἱερότητα. Ὁ λόγος-ἐμπειρία τοῦ Ντοστογιέφσκυ «χωρὶς Θεὸ ὅλα ἐπιτρέπονται» ἀποδεικνύεται ἀπόλυτα ἀληθές. Χωρὶς Θεὸ ἀκόμη καὶ ἓνα παιδάκι ἐννέα (9) ἐτῶν σήμερα μπορεῖ νὰ γίνεταί ἀντικείμενον σεξουαλικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι τὸ χρησιμοποιοῦν αὐτοαποκαλοῦνται «προοδευτικοί» ἄνθρωποι.

Ὅσοι κατακρίνουν ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τὴν διαφθορὰν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀπεργάζονται τὴν περιθωριοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἄφρονες ἢ ὑποκριταί. Ὅσοι στοχεύουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, πραγματικὸν στόχον ἔχουν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν. Ἡ Ἐκκλησία ὑπενθυμίζει διαρκῶς τὸ μέτρον τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, τὸ ὅποιον

εἶναι ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ὅλον ἔργον τῆς Θείας Οἰκονομίας καὶ δι' αὐτὸ κατὰ βάθος ἐνοχλεῖ. Αὐτὴ ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι θὰ εἶναι παρούσα εἰς ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς σας καὶ θὰ ὑπερμαχῆ ὑπὲρ τῆς μοναδικῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ φοβηθῆ, ἐὰν χρειασθῆ καὶ νὰ συγκρουσθῆ χάριν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀναλαμβάνων αὐτὴν τὴν ἱερὰν ὥραν τὸ πηδάλιον τῆς κατὰ Σισάνιον καὶ Σιάτισταν Ἐκκλησίας στρέφω βαθυσεβάστως καὶ προσκυνητῶς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου πρὸς τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ πρὸς τὴν Σεπτὴν Κορυφὴν τῆς ὑπ' οὐρανὸν Ὁρθοδοξίας, τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον ἐκφράζων πρὸς τὴν Θεοτίμητον Παναγιότητα τοῦ ὁμοῦ μετὰ τοῦ βαθυτάτου υἱικοῦ σεβασμοῦ μου καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς καρδίας μου διὰ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὴν θερμότητα τῶν αἰσθημάτων τὰ ὅποια ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὴν ταπεινότητά μου κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψίν μου εἰς τὸ ἱερὸν Κέντρον καὶ διὰ τὴν λίαν τιμητικὴν δι' ἐμὲ ἐκπροσώπησιν αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Σεργίου.

Εὐγνωμόνως καὶ προσκυνητῶς στρέφω ἐν συνεχείᾳ τὸ πρόσωπόν μου πρὸς τὸν Μεγάτιμον Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς Ὑμᾶς Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε κ. Χριστόδουλε.

Διερωτῶμαι καὶ πάλιν: «Τί ἀνταποδώσω Σοι, Μακαριώτατε Δέσποτα περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκός μοι. Ἐχάρισες μοι τὴν ἀγάπην σου, τὴν ἐκτίμησίν σου, ἐπέβλεψες εἰς τὸν ταπεινὸν πρόσωπόν μου, μοι ἐνεπιστεύθης μεγάλας εὐθύνας, ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, με ἐστήριξες κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς διακονίας μου, με ἐπήνεσες πολλάκις, με ἀντιμετώπισες με ἀγάπην καὶ διάκρισιν, με ἐπρότεινες διὰ τὴν ἀνάδειξίν μου εἰς Ἐπίσκοπον, ἱερούργησες τὸ Μυστήριον τῆς Χειροτονίας μου καὶ σήμερον παρὰ τὰς πολλὰς σου εὐθύνας, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸν κόπον καὶ τὴν ἀπόστασιν, πλήρης ὧν ἀγάπης, με ἐγκαθιστᾶς εἰς τὸν πάνσεπτον θρόνον τῆς ἱστορικῆς ταύτης Μητροπόλεως. Ὁμολογῶ τὴν χάριν, οὐ κρύψω τὴν εὐεργεσίαν,

κηρύττω τὴν πολλὴν σου ἀγάπην, εὐμένειαν καὶ συγκατάβασιν. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι ἔσομαι Σοι βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ ὑπὲρ πάντων ὅσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τὴν δόξαν αὐτῆς πράττεις, συγκυρηναῖος εἰς τὸν ἀνάντι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σου διακονίας δρόμον.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὑποβάλλω καὶ αὐθις τὸ σεβασμὸν καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῆς καρδίας μου πρὸς τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν εὐμενῆ περὶ ἐμὲ ψῆφον αὐτῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐξελέξην καὶ καθίσταμαι σήμερον Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστης, τὴν ὁποίαν ἐκλέϊσαν ἐκλεκτοὶ ποιμένες, οἱ ὅποιοι ἠγάπησαν τὸν λαὸν καὶ ἠγαπήθησαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ὁποίων τὰς προσευχὰς ἐπικαλοῦμαι διὰ νὰ συνεχίσω τὴν πορείαν ἐκείνων. Νὰ γίνω δημιουργικὸς ὡς ὁ Ἰάκωβος, φιλόανθρωπος ὡς ὁ Πολύκαρπος, Ἅγιος ὡς ὁ Ἀντώνιος.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης ἀπὸ καρδίας τοὺς Σεβασμιωτάτους ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, τοὺς συμμετέχοντας εἰς τὴν χαρὰν τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἰδική μου. Μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ κόπου των.

Στρέφω ἐν συνεχείᾳ τὴν εὐχαριστίαν τῆς καρδίας μου πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γρεβενῶν κ. Σέργιον, τὸν Τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως δι' ὅσα ἡ ἀγάπη του καὶ ἡ ποιμαντικὴ του μέριμνα ἠργάσατο ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, διὰ τὴν πολλὴν πρὸς τὸ πρόσωπόν μου ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὄλην φροντίδα του διὰ τὴν σημερινὴν τελετὴν. Σεβασμιώτατε, σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διότι θὰ σᾶς ἔχω δίπλα μου, γείτονα ἐκλεκτό, ἀδελφὸ πολῦτιμο καὶ σύμβουλο σοφὸ πάντοτε ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερος τώρα, εἰς τὰς ἀπαρχὰς τῆς ἐπισκοπικῆς μου διακονίας.

Μετ' ὀδύνης σήμερον ἀποχωρίζομαι τοῦ πολυφιλήτου καὶ πολυτιμήτου καὶ ὑπὲρ λίαν ἀδελφοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου τοῦ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν Πατρὸς καὶ Ποιμενάρχου μου. Τὸν εὐχαριστῶ καὶ τὸν εὐγνωμονῶ διότι αὐτὰς τὰς δύο ιδιότητας τὰς ἤσκησεν καὶ τὰς ἀσκεῖ με τὸν πλέον ἐπιτυχητὴν τρόπον γενόμενος δι' ἐμὲ παράδειγμα. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διότι τοιοῦτον Ἐπίσκοπον ἐχαρίσατο εἰς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν τῆς γενε-

τείρας μου. Μὲ ἐτιμήσατε Σεβασμιώτατε ὑπερβαλλόντως καὶ παρ' ἀξίαν, μὲ ἐστηρίξατε παντοιοτρόπως εἰς στιγμὰς δυσκόλους, ἐστάθητε πλησίον μου εἰς μικρὰν περιπέτειαν τῆς ὑγείας μου μὲ ἐδίδαξατε μὲ τὴν ἀφειδώλευτον στοργὴν σας, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς χειροτονίας μου ἕως τῆς σήμερον ἀπήλαυσα τὸν πλοῦτον τῆς ἀρχοντικῆς Σας ἀγάπης. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας δι' ὅσα ἐπράξατε δι' ἐμὲ πάλαι τε καὶ νῦν καὶ τὴν ὥραν ταύτην.

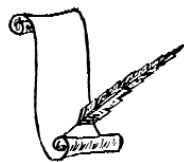
Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς εὐγενεῖς ἄρχοντας τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς Πόλεως, τὸν κ. Νομάρχην, τὸν κ. Δήμαρχον Σιατίστης, τοὺς Δημάρχους, τοὺς ἀξιότιμους βουλευτὰς τῆς Περιοχῆς, τοὺς ἐντιμοτάτους ἐκπροσώπους τῶν στρατιωτικῶν, ἀστυνομικῶν, δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καὶ λοιπῶν διὰ τὴν τόσον τιμητικὴν δι' ἐμὲ παρουσίαν των. Ἀποβλέπω εἰς τὴν στενὴν συνεργασίαν μετ' αὐτῶν πρὸς ὄφελος τοῦ εὐγενοῦς λαοῦ τῆς περιοχῆς.

Καταθέτω τὴν ὥραν ταύτην τὸν συγκλονισμὸν τῆς καρδίας δι' ὅλους ἐσᾶς τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰ πνευματικά μου τέκνα τοὺς ἐκ Χαλκίδος, Ἀθηνῶν, Μαντουδίου, Πηλίου, Λίμνης, Ἰσθμιαίας, Γλώσσης Σκοπέλου καὶ ἀλλαχοῦ, οἱ ὅποιοι κατεκλύσατε σήμερον τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦτον ἐκφράζοντες τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸ ταπεινὸν πρόσωπόν μου. Ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς χειροτονίας μου μέχρι σήμερον ἀφήσατε τὸν πλοῦτον τῆς καρδίας σας νὰ ἐκχυθῆ, μὲ κατεκλύσατε μὲ τὴν ἀγάπην σας, ἀκόμη καὶ ἄνθρωποι πὸν μέχρι πρό τινος ἐκφράζατε μὲ τρόπον συγκρατημένον τὴν ἐκτίμησίν σας πρὸς τὴν τα-

πεινὴν διακονίαν μου ἐκχύσατε χωρὶς δισταγμὸν τὸν πλοῦτον τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων σας. Θὰ μνημονεύω μετ' εὐγνωμοσύνης τῆς ἀγάπης σας, τὴν ὁποίαν σᾶς παρακαλῶ μετατρέψατέ την εἰς προσευχὴν ὥστε νὰ παραμείνω ὡς Ἐπίσκοπος, ὁ παπα-Παῦλος, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσατε. Ὁ λειτουργικὸς τόπος καὶ χρόνος ἐξαφανίζει τὰς ἀποστάσεις καὶ μᾶς κάνει νὰ συνεχωρούμεθα ὅλοι, οἱ ἐγγύς καὶ οἱ μακρὰν εἰς τὸν ἕν Σῶμα τοῦ Κυρίου μας καὶ νὰ παραμένουμε ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ.

Ἀπευθυνόμενος ἰδιαιτέρως πρὸς τὰ πνευματικά μου τέκνα καὶ τοὺς πνευματικούς ἀδελφούς τοὺς λέγω: σᾶς ἐμπιστεύομαι ἀπὸ τῆς σήμερον ἀπὸ ἐκεῖ ἄπ' ὅπου σᾶς παρέλαβον, εἰς τὴν ἀρχοντικὴν πατρικὴν ἀγάπην καὶ ποιμαντικὴν μέριμναν τοῦ μέχρι τῆς χθὲς κοινοῦ μας Πατρὸς καὶ Ποιμενάρχου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου, τοῦ ὁποῖου ἐγνωρίσατε καὶ γνωρίζετε τὴν πλησμονὴν τῆς ἀγάπης καὶ τὸ πατρικόν του ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ ὁποῖου ἐθαυμάσατε τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ συνεχίσετε μετ' ἀσφαλείας τὴν πορείαν τῆς σωτηρίας σας καὶ διὰ νὰ δοξάζητε τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας καὶ νὰ μεγαλύνετε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀδελφοί μου ἠγαπημένοι, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, χαρὰ καὶ στέφανός μου, εὐχεσθε ὑπὲρ τοῦ ταπεινοῦ Ἐπισκόπου Παύλου. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ Αἰῶνος. Ἀμήν.

**ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
ΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ
ΕΡΓΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓ.
ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ**

(2 Μαΐου 2006)

Με απόφαση τῆς Δ.Ι.Σ. ἐτιμήθησαν μετὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τρεῖς διακεκριμένες προσωπικότητες τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Κοινωνίας. Στὶς 2 Ἀπριλίου τ.ἔ. ἔγινε ἡ βράβευση τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γ. Κοντοπούλου καὶ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ - Στρατηγοῦ κ. Δ. Σκαρβέλη στὴν αἴθουσα τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ. Στὶς 3 Ἀπριλίου ἐτιμήθη ὁ Βουλευτὴς καὶ πρώην Ὑπουργὸς κ. Στέλιος Παπαθεμελῆς. Παραθέτουμε στὴν συνέχεια τὸ βιογραφικὸ καὶ τὸ ἔργο τῶν τιμηθέντων.

Με μεγάλη χαρὰ δέχθηκα ὡς εὐκαιρία ἔκφρασης εὐγνωμοσύνης καὶ ἐκτίμησης στὸ πρόσωπο τοῦ σεβαστοῦ Καθηγητοῦ μου κ. Γεωργίου Κοντόπουλου τὴν ἀνάθεση τῆς εὐθύνης νὰ παρουσιάσω στὴ σεμνὴ, ἀλλὰ τόσο δίκαιη καὶ ἀληθινὴ αὐτὴν τελετὴ τὸ ἐπιστημονικὸ ἔργο καὶ τὴν προσωπικότητά του.

Ὁ Καθηγητὴς Γεώργιος Κοντόπουλος γεννήθηκε στὸ Αἴγιο τὸ 1928. Σπούδασε Μαθηματικὰ στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, (ἔλαβε τὸ πτυχίον του τὸ 1950 καὶ τὸ διδακτορικὸ του τὸ 1953). Σὲ ἡλικία μόλις 29 ἐτῶν, ἐξελέγη Καθηγητὴς τῆς Ἀστρονομίας στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (1957-1975) καὶ στὴ συνέχεια τῆς Ἀθήνας (1975-1996). Ἐκτοτε εἶναι ὁμότιμος Καθηγητὴς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Τὸ 1997 ἐξελέγη τακτικὸ μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, στὸν τομέα τῆς Ἀστρονομίας.

Κατὰ τὴν περίοδο 1962-1998, δίδαξε ὡς ἐπισκέπτης Καθηγητὴς στὰ μεγαλύτερα Πανεπιστήμια τῶν Η.Π.Α. (Yale 1962, Harvard 1968, MIT 1969, Cornell 1982, Chicago 1969, 1981, Maryland 1971, 1974, 1978, University of Florida 1985-1987, 1990-1991, 1993-1994 καὶ Florida State University 1998) καὶ στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μιλάνου 1988, 1992. Διετέλεσε ἐπιστημονικὸς συνεργάτης σὲ Πανεπιστήμια καὶ Ἰνστιτούτα Ἀστρονομίας, κυρίως στὶς Η.Π.Α. (Ἀστεροσκοπεῖο Yerkes 1963, Ἰνστιτούτο Προκεχωρημένων Σπουδῶν στὸ Princeton 1963, Ἰνστιτούτο Διαστημικῶν Ἐρευνῶν τῆς NASA 1963, 1965, 1966, 1967, Goddard Space Flight Center, NASA 1971, Columbia University 1968 καὶ Εὐρωπαϊκὸ Ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Νότου 1976, 1977, 1979, 1980, 1982-1988).

Διετέλεσε Βοηθὸς Γενικὸς Γραμματέας τῆς Διεθνoῦς Ἀστρονομικῆς Ἐνώσεως (1970-1973), Γενικὸς Γραμματέας τῆς (1973-1976) καὶ Σύμβουλος τῆς Διεθνoῦς Ἀστρονομικῆς Ἐνώσεως (1976-1979). Ἐπίσης Πρόεδρος τοῦ ἐπιστημονικοῦ συμβουλίου τοῦ μεγαλύτερου εὐρωπαϊκοῦ ἀστρονομικοῦ περιοδικοῦ “Astronomy and Astrophysics” (1979-1993).

Στὴν Ἑλλάδα διετέλεσε Προϊστάμενος τοῦ Ἀστρονομικοῦ Ἰνστιτούτου (1975-1987), Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀστεροσκοπεῖου (1990-1993), Διευθύνων Σύμβουλος τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἐρευνῶν (1978-1979), Πρῶτος Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστρονομικῆς Ἑταιρείας (1994-1996 καὶ 1996-1998), Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ NATO (1976-1983), καὶ Μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρευνῶν τοῦ NATO (ἐξελέγη τὸ 1991, παρῆρθη τὸ 1994).

Ἐπιστημονικὸ ἔργο

Ἔχει δημοσιεύσει 250 ἐργασίες στὴν Γαλαξιακὴ Δυναμικὴ, τὴ Θεωρίαν τῆς Σχετικότητας καὶ τὴν Οὐράνιον Μηχανικὴν.

Ἀξιοσημείωτη καὶ ἐντυπωσιακὴ εἶναι ἡ σὲ νεαρὴ ἀκόμη ἡλικία ἀνακάλυψη τοῦ λεγόμενου Τρίτου Ὀλοκληρώματος, πὺν συχνὰ φέρει καὶ τὸ ὄνομά του. Δίπλα δηλαδὴ στὰ κλασσικὰ Ὀλοκληρώματα τῆς Ἐνέργειας καὶ Στροφορμῆς, ὁ Καθηγητὴς Κοντόπουλος ἀνεκάλυψε τὴν διατήρηση μῆς τρίτης κρίσιμης ποσότητας.

Τοῦ

Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας
καὶ Λαυρεωτικῆς κ. **Νικολάου**

Τὸ ἐπίτευγμα αὐτὸ κατέστησε τὸ ὄνομα καὶ πρόσωπό του ἀναγνωρισίμο διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ στὸ διεθνὲς ἀστρονομικὸ στερέωμα.

Ἀναλόγου διαμετρήματος εἶναι καὶ ἡ ἐρευνητικὴ συνεισφορά του στὰ Μὴ Γραμμικὰ καὶ Χαοτικὰ Ἀστρονομικὰ Συστήματα.

Ἦταν ἐκδότης (editor) 11 τόμων πρακτικῶν συνεδρίων (7 δημοσιευθέντα ἀπὸ τὴν Διεθνή Ἀστρονομικὴ Ἐνωση, 2 ἀπὸ τὸν Springer Verlag καὶ 2 ἀπὸ Ἑλληνες ἐκδότες).

Ἐπίσης ἐξέδωσε 3 πανεπιστημιακὰ συγγράμματα στὰ ἑλληνικὰ καὶ 3 βιβλία στὰ ἀγγλικά:

1. G. Contopoulos, *Order and Chaos in Dynamical Astronomy* (Τάξη καὶ Χάος στὴ Δυναμικὴ Ἀστρονομία), Springer Verlag, 2002 (ἀνατύπωση 2004).

2. G. Contopoulos and D. Kotsakis, *Cosmology* (Κοσμολογία), Springer Verlag, 1987 (μετάφραση ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ).

3. *Adventures in Order and Chaos*, (Περιπέτειες σὲ Τάξη καὶ Χάος) Kluwer, 2004.

Τέλος, τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Florida ἐξέδωσε ἕναν τόμο πρὸς τιμὴν τοῦ Γ. Κοντόπουλου, *Nonlinear Dynamics and Chaos in Astrophysics, A Festschrift in Honor of George Contopoulos* (Μὴ Γραμμικὴ Δυναμικὴ καὶ Χάος στὴν Ἀστροφυσικὴ, Τιμητικὸς τόμος Γεωργίου Κοντόπουλου) *New York Academy of Sciences*, Vol. 867, 1998.

Ἐπίσης, πρὸς τιμὴν τοῦ Γ. Κοντόπουλου ἔλαβε χώρα ἕνα Διεθνὲς Θερινὸ Σχολεῖο μὲ τίτλο Complexity and Chaos (Πολυπλοκότητα καὶ Χάος) στὴ Λιβαδειὰ τὸ 1998.

Ἔχει περίπου 5.000 ἀναφορὲς τρίτων σὲ ἐργασίες του καὶ 320 εὐχαριστίες ἄλλων ἐρευνητῶν γιὰ τὴν βοήθειά του.

Ἐδωσε 550 ὁμιλίες ὡς προσκεκλημένος ὁμιλητής, σὲ διάφορα συνέδρια ἢ ἰδρύματα σὲ πολλὲς χώρες. Τέλος, ἔχει περίπου 170 μικρὲς ἐργασίες ἢ ἄρθρα (100 στὰ ἑλληνικά).

Διατριβές

Εἶναι πολὺ σημαντικό τὸ πῶς μετέδωσε τὴν ἰδιοφυΐα τῆς ἐρευνητικῆς σκέψης του, πῶς ἐνέπνευσε πλῆθος νέων ἐπιστημόνων καὶ πῶς τελικὰ κατέστησε τὸν ἑαυτό του μαγνήτη τῶν ἰκανότερων φοιτητῶν, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους χάρις σὲ αὐτὸν ἐπέλεξαν τὸν τομέα τῆς Ἀστρονομίας καὶ Ἀστροφυσικῆς ὡς χῶρο ἐκφρασης τῶν ἐρευνητικῶν ὁραμάτων τους.

Ἡ γνωριμία του μὲ μεγάλα ὀνόματα τῆς Ἀστροφυσικῆς ὅπως ὁ Chandrashekhar, ὁ Ströemgren, ὁ Oort καὶ ἄλλοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποδεικνύει τὸ παγκόσμιο διαμέτρημά του,

ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνοίξε δρόμους σὲ ταλαντούχους νέους ἐπιστήμονες νὰ ἐντάξουν τὰ χαρίσματά τους στὴν προοπτικὴ καὶ τὴν ἀνταγωνιστικότητά τῆς διεθνοῦς ἀστροφυσικῆς οἰκογένειας.

Ἔτσι παρέδωσε τὴ σκυτάλη τῆς Ἀστρονομικῆς ἔρευνας καὶ διδασκαλίας σὲ ἐκλεκτοὺς διαδόχους, συνεχίζοντας μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ἔντονη καὶ οὐσιαστικὴ Ἑλληνικὴ παρουσία στὴ διεθνή Ἀστρονομικὴ ἔρευνα.

Συνολικὰ ἔχουν ἐκπονηθεῖ περίπου 50 διατριβὲς ὑπὸ τὴν καθοδήγησή του.

Διδασκαλία

Κατὰ καιροὺς ἔχει διδάξει:

Γενικὴ Ἀστρονομία, Ἀστροφυσικὴ, Δυναμικὴ Ἀστρονομία, Κοσμολογία, Οὐράνιο Μηχανικὴ, Γαλαξιακὴ Δυναμικὴ, Μὴ Γραμμικὰ Συστήματα, Κβαντομηχανικὴ, Φυσικὴ Πλάσματος, Θεωρία Πιθανοτήτων καὶ Στατιστικὴ, Προβολικὴ Γεωμετρία καὶ Γενικὰ Μαθηματικά.

Διεθνεῖς Διακρίσεις

Ἀμερικανικὴ Ἀστρονομικὴ Ἐταιρεία, Βραβεῖο Brouwer 1982. Ξένος Ἐταῖρος 1984.

Ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Chicago 1991.

Πρόεδρος Ἐπιτροπῆς τοῦ Γαλαξίου τῆς Διεθνοῦς Ἀστρονομικῆς Ἐνώσεως 1967-70.

Ἐταῖρος (Associate) τῆς Βασιλικῆς Ἀστρονομικῆς Ἐταιρείας τοῦ Λονδίνου (ἐκλεγείσ τὸ 1967).

Μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας (Academia Europaea, ἐκλεγείσ τὸ 1989).

Πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἀστρονομικοῦ Περιοδικοῦ *Astronomy and Astrophysics* (1979-93).

Ἀναπληρωτῆς ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ “*Celestial Mechanics and Dynamical Astronomy*” (1989-σήμερα).

Ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἐταιρείας τῆς Λιέγης (ἐκλεγείσ τὸ 1971).

Μέλος τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς European Science Foundation (1976-1982).

Κριτὴς τῶν κυριοτέρων Ἀστρονομικῶν περιοδικῶν καὶ πολλῶν περιοδικῶν Φυσικῆς, ὅπως ἐπίσης καὶ τοῦ κεντρικοῦ ἀμερικανικοῦ ἰδρύματος ἐρευνητικῶν ὑποτροφιῶν καὶ ἐπιχορηγήσεων, National Science Foundation (NSF) κ.λπ.

Προσωπικότητα-Μοναδικότητα

Ἐπάρχουν Καθηγητὲς πού ἡ ἀξία τους ἔγκειται στὸ μεταδοτικὸ τῆς γνώσεως χάρισμά τους. Ἐπάρχουν ἄλλοι πού τοὺς θαυμάζουμε γιὰ τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν ἀπο-

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος με τοὺς δύο βραβευθέντες, κ. Γ. Κοντόπουλο καὶ κ. Δ. Σκαρβέλη.

τελεσματική συμμετοχή τους στη διαδικασία παραγωγής καινούργιας και πρωτοποριακής γνώσης. Κάποιοι τρίτοι μᾶς μαγεύουν με την ὀξύτητα τῆς σκέψης, τὸ βάθος τῆς αἴσθησης καὶ τὸ εὖρος τῶν γνώσεών τους. Συναντοῦμε πῶς σπάνια ἐπιστήμονες πὺν ἡ ἐρευνητική ἰδιοφυΐα τους γεννᾶ μαζί με τὸ δέος ἀπέναντι τοῦ προσώπου καὶ τὸ καμάρι γιὰ τὴ διεισδυτικότητα τῆς γνωστικῆς δυναμικῆς τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτοὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ αὐθεντικότερη ἀλήθεια συνοδεύεται πάντα ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη ὁμορφιά.

Οἱ πολλοὶ ἔχουν τὸ δῶρο καὶ τὸ χάρισμα γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Κάποιοι λίγοι τὸ μεταγγίζουν ὡς ἔμπνευση στοὺς μαθητὲς καὶ τὸ περιβάλλον τους. Αὐτῶν ἡ ἀξία δὲν ἔγκειται μόνον στὸ μοναδικὸ ἐπίτευγμά τους, ἀλλὰ κυρίως στὴν ἀναπαραγωγικότητα τοῦ μεγαλείου τους, στὴν δυνατότητα νὰ γεννοῦν μαθητὲς, νὰ μεταλαμπαδεύουν ἐρευνητικὰ μυστικά, νὰ δημιουργοῦν σχολὲς σκέψης, ἐπιστημονικῆς ἀντίληψης καὶ ἐρευνητικοῦ ἠθους καὶ νὰ μεταμορφώνουν τὸ ἀγαθὸ τῆς γνώσης ἀπὸ προσωπικὸ χάρισμα σὲ κοινωνούμενο θησαυρὸ.

Ὅταν ἡ διαμόρφωση ἀμετάκλητης σὲ χαρακτήρα καὶ σπάνιας σὲ ἔκφραση ἐρευνητικῆς προσωπικότητας συνδυάζεται καὶ με τὴν μεγαλειώδη ταπείνωση τὸ ἐπίτευγμά σου νὰ μὴν ἐπιβεβαιώνει ἀπλὰ τὴν ἀξία σου, ἀλλὰ κυρίως νὰ φανερώσει τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ· ὅταν, παρὰ τὸ ὅτι

ὑστερα ἀπὸ πολυχρόνιες προσπάθειες καταφέρνεις αὐτὸ πὺν κανεῖς ἄλλος ὡς τότε δὲν κατόρθωσε καί, παρὰ τὸ ὅτι ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τοὺς ἐπιστημονικοὺς κριτὲς σου ἡ ἀνωτερότητα καὶ μοναδικότητά σου, ἐσὺ ὁμολογεῖς ὅτι ἡ ἀξία δὲν βρίσκεται στὸ ὅ,τι ἐσὺ ἀνακαλύπτεις οὔτε ἴσως στὸ ὅτι ἐσὺ ἀνακαλύπτεις, ἀλλὰ στὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψή σου διακριτικὰ ἀποκαλυπτόμενο Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, τότε τὸ μεγαλεῖο σου δὲν βρίσκεται στὴν σπανιότητα τοῦ μυαλοῦ σου, ἀλλὰ στὴν μοναδικότητα τοῦ περιεχομένου τῆς καρδιάς σου· δὲν βρίσκεται στὴν ἰδιοφυΐα σου ἀλλὰ στὸ πρόσωπό σου· δὲν βρίσκεται στὸ ὅτι εἶσαι εἶδωλο, ἐπιστημονικὸς ψευτοθεός, ἀλλὰ στὸ ὅτι εἶσαι γνήσια εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ὁ Καθηγητὴς Κοντόπουλος εἶναι ἐγκατεστημένος στὴν κορυφή τῆς κλίμακος τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων. Ὡς ὑπεύθυνο μέλος τῆς ἀρμόδιας Ἐπιτροπῆς ἔχει βάλει τὴ σφραγίδα του στοὺς κρατῆρες τῆς ὀπίσθιας πλευρᾶς τῆς Σελήνης –γι' αὐτὸ οἱ περισσότεροὶ ἔχουν ἑλληνικὰ ὀνόματα. Ὡς πρωτοπόρος στὸν τομέα τῆς Οὐράνιας Μηχανικῆς ἔχει δώσει τὸ ὄνομά του στὸ λεγόμενο Τρίτο Ὀλοκλήρωμα. Ὡς ἔμπνευστής, μυσταγωγὸς καὶ δάσκαλος, ὅμως, ἔχει ἀφήσει ἀνεξίτηλα τὰ ἀποτυπώματά του ὡς παράγοντας πρώτης ὀλοκλήρωσης στὴν πρὸς τὰ ἔμπροσ πορεία πλειάδος ἑλλήνων ἐπιστημόνων.

**ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ
ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΤΟΥ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ *έ.ά.*
ΕΠΙΤΙΜΟΥ
Α/ΓΕΕΘΑ –
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΣΚΑΡΒΕΛΗ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**

Μακαριώτατε,

Έκφράζω τις εύχαριστίες μου προς Έσας και τα μέλη τής Έερᾶς Συνόδου δια τήν προσγενομένη τιμή νά παρουσιάσω, κατά τή σημερινή έκδήλωση, τό Βιογραφικό Σημείωμα του Στρατηγού, επίτιμου Άρχηγού ΓΕΕΘΑ και Άκαδημαϊκού κ. Σκαρβέλη Δημητρίου.

Βιογραφικά Στοιχεία

Έγεννήθη εις Χίον (2 Σεπτεμβρίου 1933) εκ γονέων Μικρασιατών (προσφύγων του 1922), του Γεωργίου Σκαρβέλη και τής Εύχαρης, τό γένος Τσολάκα.

Έπεράτωσε τή Στοιχειώδη και Μέση Έκπαίδευση εις Χίον, άποφοιτήσας του ιστορικού Γυμνασίου Χίου ως άριστούχος (λαβών Άπολυτήριο με βαθμό 19,1).

Έπιλέξας τό Στρατιωτικόν Έπάγγελμα εισήλθε κατόπιν επιτυχών εξέτάσεων εις τήν Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων τό έτος 1951.

Εΐναι κάτοχος τής Άγγλικής και τής Γαλλικής γλώσσης.

Εΐναι έγγαμος μετά τής Γεωργίας, τό γένος Μαρκέλλου, και έχει δύο τέκνα έπιστήμονες.

Διαμένει εις τόν Δήμον Άγίας Παρασκευής Άττικής, του όποιου τυγχάνει δημότης.

Έπαγγελματική Έκπαίδευση

Μετά τριετή φοίτηση εις τήν Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων άπεφοίτησεν, όνομασθείς Άνθυπολοχαγός Πεζικού, τό έτος 1954, με επίδοση άρίστην (τρίτος στή γενική άρχαιότητα και πρώτος μεταξύ των 100 άξιωματικών του Πεζικού (Άρχηγός Πεζικού στήν Τάξη του έτους 1954).

Έφοίτησεν επιτυχώς εις τὰ Σχολεία του Όπλου του (Πεζικού) και εις τὰς Γενικάς Σχολάς του ήμετέρου Στρατού (Σχολή Πεζικού, Σχολή Πληροφοριών, Κέντρο Καταδρομών Β.Σ.Σ., Σχολή Γενικής Μορφώσεως, Στρατιωτική Σχολή Σωματικής Άγωγής, Στρατιωτική Σχολή Ξένων Γλωσσών...).

Εΐναι άπόφοιτος τής Άνωτάτης Σχολής Πολέμου (Τάξεως 1971/72) και τής Σχολής Έθνικής Άμύνης.

Όμοίως έφοίτησεν επιτυχώς εις Σχολάς των Ε.Δ. των Η.Π.Α, ήτοι τής Σχολής Πεζικού (Career Course, 1966), Σχολή ΡΒΧ Πολέμου και Σχολή Διοικήσεως και Έπιτελών (άκαδημαϊκό έτος 1978-79).

Έπαγγελματική Σταδιοδρομία

Υπηρέτησε συνεχώς εις τὰς Ένόπλους Δυνάμεις τής Χώρας από τής όνομασίας του εις Άνθυπολοχαγόν, ως άνωτέρω, έως και τό έτος 1993.

Άξιώθηκε όλων των βαθμών τής Στρατιωτικής Έιραρχίας και διοίκησε άπαντα τὰ Κλιμάκια Διοικήσεως, από του Λόχου και Τάγματος έως και τής Στρατιᾶς. Εΐς τούς Άνωτάτους Βαθμούς διοίκησε, ως Ταξίαρχος, τήν 33η Μηχανοκίνητη Ταξιαρχία Πεζικού, ως Υποστρατήγος τή ΧVI Μεραρχία Πεζικού, ως Άντιστράτηγος τό Δ΄ Σ.Σ. και τήν 1η Στρατιά. Υπηρέτησε ως

Έπιτελής εις τὰ Κλιμάκια Συντάγματος, Μεραρχίας, Στρατιάς, ΓΕΣ καὶ ΓΕΕΘΑ, καθὼς καὶ εις τὸ Ἀνώτατο Διασμμαχικὸ Στρατηγεῖο Εὐρώπης τοῦ ΝΑΤΟ (SHAPE). Ὑπηρετήσε εις τὴν Ἐθνοφρουρὰ τῆς Κύπρου (1967-69).

Τὸ ἔτος 1990 ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ (ΓΕΣ) καὶ ἀρχὰς τοῦ 1993 τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης (ΓΕΕΘΑ).

Ἐκπνέοντας τοῦ 1993 ἀπεχώρησε οἰκειοθελῶς, ὑποβαλὼν σχετικὴν αἴτηση παραιτήσεως ἐκ τῆς ἐνεργουῦ ὑπηρεσίας.

Σταθμοὶ Ὑπηρεσιακῆς Δραστηριότητος

Ὡς Λοχαγὸς ἤσκησε διοίκηση εις Διλοχίαν τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς Κύπρου πολεμικῆς συνθέσεως (κατόπιν γενικῆς ἐπιστρατεύσεως εις τὴν νῆσο), κατὰ τὴν κρίση τοῦ 1967. Ἐφηρμόσθη τὸ πολεμικὸ σχέδιον ἀμύνης εις τὴν ἀκτὴν Βουκολίδος (βορείως Ἀμμοχώστου) πρὸς ἀπόκρουσιν τουρκικῆς ἀποβατικῆς ἐνεργείας.

Ὡς Ἀντιστράτηγος Διοικητῆς τοῦ Δ' Σ.Σ., κατὰ τὴν κρίση τοῦ 1987, μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἐφήρμοσε ἐπιτυχῶς τὸ σχέδιον ἐπιστρατεύσεως τοῦ Σώματος Στρατοῦ. Τοῦτο εις ἐμπόλεμον σύνθεσιν ἔλαβε τὴν ἀμυντικὴν διάταξί του εις τὸ μέτωπον τοῦ ΕΒΡΟΥ, σὲ πλήρη ἐτοιμότητα ἀντιμετώπισης τουρκικῆς ἐπιθέσεως.

Ὡς Ἀρχηγὸς ΓΕΕΘΑ (σὲ συνεργασία μὲ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν) διηύθυνε τὸ σχεδιασμὸ καὶ τὴν ἐκτέλεση τῆς καταδρομικῆς ἐπιχείρησης ἀπεγκλωβισμοῦ ἀπὸ τὴν ἐμπόλεμο ζώνη τῆς Παρευξείνιας περιοχῆς τοῦ Σοχούμι ἄνω τῶν 1.500 ὁμογενῶν καὶ τὴν ἀσφαλῆ μεταφορὰ τους στὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης ὀργάνωσε τὴν εις Ἑλλάδα σύσκεψιν τῶν μελῶν τῆς Στρατιωτικῆς Ἐπιτροπῆς ΝΑΤΟ (ἅπαντες Α/ΓΕΕΘΑ τῶν χωρῶν-μελῶν) τὸ ἔτος 1993, ἐπιτυχῶν τὴν προώθησιν τῶν ἑλληνικῶν θεμάτων.

Ὡς Α/ΓΕΣ καὶ Α/ΓΕΕΘΑ προσπάθησε καὶ ἐπέτυχε διὰ τῶν μακροχρονίων διαβουλεύσεων CFE (Conventional Forces Europe) μεταξὺ τῶν κρατῶν τοῦ ΝΑΤΟ καὶ αὐτῶν τοῦ πρώην Συμφώνου Βαρσοβίας, νὰ προσπορισθῆ ὁ Στρατὸς μας σημαντικὲς πο-

σότητες στρατιωτικοῦ ὕλικου (ἄρματα, πυροβόλα, τεθωρακισμένα, ὀχήματα πεζικοῦ) καὶ διὰ τοῦ ὕλικου αὐτοῦ νὰ προβεῖ σὲ μερικὴ ἀναδιοργάνωση τοῦ Στρατοῦ.

Ὡς Α/ΓΕΣ καὶ Α/ΓΕΕΘΑ ἐμερίμνησε διὰ τὴν προώθηση τῆς ἐκπαίδευσης τοῦ Στρατιωτικοῦ Προσωπικοῦ, τὴν ἄνοδο τῆς στάθμης ἐτοιμότητος, τὸν ἐκσυγχρονισμό θεμάτων ὀργάνωσης καὶ δομῆς τῶν Ε.Δ., τὴ βελτίωση τῶν συνθηκῶν διαβίωσης καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὴν ἐπιμελέστερη συντήρηση τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τοῦ πολεμικοῦ ὕλικου.

Ἠθικὲς Ἀμοιβές

Κατὰ τὴ μακρὰ σταδιοδρομία του ἔτυχε πολλῶν τιμητικῶν διακρίσεων, ἡμετέρων καὶ ξένων (ΗΠΑ, Γαλλία, Βουλγαρία) διὰ τῆς ἀπονομῆς εις αὐτὸν μεταλλίων, παρασήμων καὶ διαμνημονεύσεων.

Εἰς τὴν αἴθουσα τιμῶν (Hall of Fame) τῆς Σχολῆς Δ/σεως καὶ Ἐπιτελῶν τῶν ΗΠΑ (Leavenworth-Kansas), τῆς ὁποίας τυγχάνει ἀπόφοιτος, ἔχει τοποθετηθεῖ μεγάλων διαστάσεων φωτογραφία του μετὰ τῶν τίτλων τῶν ἠγετικῶν θέσεων, τὰς ὁποίας κατέλαβε, δεῖγμα τιμῆς πρὸς τὸν ἴδιο καὶ τὴ Χώρα του.

Μετὰ τὴν ἀποστρατεία του ἐτιμήθη καὶ ἀπὸ Συλλόγους καὶ Σωματεῖα διὰ τὴν προσφορά του πρὸς τὴν Πατρίδα.

Δραστηριότητες μετὰ τὴν ἀποστρατεία του

Μετὰ τὴν ἀποστρατεία του (31 Δεκεμβρίου 1993) ἀνέπτυξε σημαντικὴ δραστηριότητα ὡς μέλος Ἴνστιτούτων Στρατηγικῶν Μελετῶν, μὲ Διαλέξεις καὶ Παρουσιάσεις ἐπὶ ἐθνικῶν θεμάτων, μὲ τηλεπαρουσιάσεις, μὲ ἐκτεταμένη ἀρθρογραφικὴ παρουσία σὲ περιοδικὰ καὶ σπὸν τύπο καὶ μὲ συγγραφικὸ ἔργον.

Εἶναι Μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἴνστιτούτου Δημοκρατίας «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ», Ἐπίτιμον Μέλος τοῦ Συνδέσμου Ἐπιτελῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Ἐπίτιμος Ἐταῖρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Στρατηγικῶν Μελετῶν (ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.), Μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Πολιτιστικοῦ Πανελληνίου Ὄργανισμοῦ «ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΣ ΑΡΜΟΝΙΑ».

Διετέλεσε μέλος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς (ΕΣΕΠ) τοῦ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν.

Τακτικόν Μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Τὴν 4ην Ἀπριλίου 2002, τοῦ ἐπεφυλάχθη ἡ ὑψίστη τιμή, με ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τοῦ Ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Ἰδρύματος τῆς Χώρας, νὰ καταστῆ Τακτικόν Μέλος αὐτῆς, καταλαβῶν τὴν Ἔδραν τῶν Στρατιωτικῶν Ἐπιστημῶν.

Ἐπίλογος

Γενικῶς ὁ Στρατηγὸς ἐ.ἀ. κ. Σκαρβέλης Δημήτριος διῆγεν, σύμφωνα με τὸν ὄρκον, ὡς καλὸς καὶ πιστὸς στρατιώτης. Ἀποδεκτὸς καὶ παραδεκτὸς ἀπὸ τοὺς στρατιωτικὸς καὶ τοὺς εὐρύτερους κύκλους τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, διὰ τὸν χαρακτήρα του, τίς γνώσεις του, τὰ ἠγετικά του προσόντα καὶ τὴν ἐγκυρότητα τῶν ἀπόψεών του, λαμπρύνει τὸ λειτούργημα τοῦ Ἑλληνα Ἀξιωματικοῦ καὶ συμβάλλει στὴν ἐδραίωση τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τίς Ἐνοπλεις Δυνάμεις.

Ἦγωνίσθη διὰ τὴν ἐνίσχυση ἀξιοκρατικῶν διαδικασιῶν στὴν ἐξέλιξη τῶν ἀξιωματικῶν καὶ μονίμων ὑπαξιωματικῶν.

Ἐδειξε φανερὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτήρος του με τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴν θέση τοῦ Α/ΓΕΕΘΑ διὰ λόγους ἀρχῆς.

Προβάλλει μετὰ παρρησίας τίς τεκμεριωμένες θέσεις του, ὅπως προσφάτως με τὴν δημοσιευθεῖσα ἄποψη ὑπὲρ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν, ὅπου παρουσιάζονται οἱ πολιτισμικὲς καὶ πατριωτικὲς διαστάσεις τοῦ θέματος, οἱ ὁποῖες συνδέουν τὸν τάφο με τὴν πατρώα γῆ, τὴν Πατρίδα.

Οἱ τιμητικὲς, προσωπικὲς του, διακρίσεις τιμοῦν καὶ προβάλλουν τὸν Ἑλληνα Ἀξιωματικὸ δι' αὐτὸ τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ τοῦ εὐχόμεθα ὑγεία καὶ ἐπιτυχία στοὺς εὐγενικοὺς στόχους διὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μας.

ΣΤΟΝ ΔΟΡΥΦΟΡΟ HELLAS SAT2 Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μετὰ τὴ δορυφορικὴ, συνδρομητικὴ πλατφόρμα τῆς NOVA, ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταδίδει, πλέον, τὸ σῆμα του ἐλεύθερα ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ δορυφόρο HELLAS SAT2. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ καθείς, σὲ ὀλόκληρη τὴν Ἑλληνικὴ ἐπικράτεια καὶ ὄχι μόνον, μπορεῖ νὰ ἀκούει ἐλεύθερα τὸ πρόγραμμά του εἰκοσιτέσσερις ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο. Γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτό, ἀπαιτεῖται μιὰ ἀπλὴ καὶ με μικρὸ ἐφάπαξ οἰκονομικὸ κόστος, δορυφορικὴ ἐγκατάσταση, προκειμένου νὰ συντονιστεῖ κανεὶς με τὴ συγκεκριμένη δορυφορικὴ πλατφόρμα.

Τὰ τεχνικὰ χαρακτηριστικά, ποὺ πρέπει, ἀπαραιτήτως, νὰ ληφθοῦν ὑπόψιν, εἶναι τὰ ἑξῆς:

- Διάμετρος κατόπτρου γιὰ λήψη στὸν Ἑλληναδικὸ χῶρο: τουλάχιστον 0,5 (50cm).
- Σκόπευση: 39° ἀνατολικά
- Συχνότητα: 12.524 MHz
- Πόλωση: Κάθετη (Vertical)
- Symbol Rate: 27.500
- FEC: 3/4
- Band: Ku

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Τοῦ
Μαριανοῦ Δ. Καράση,
Καθηγητοῦ Α.Π.Θ. -
Ἀντεπιστέλλοντος μέλους
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὁ Στέλιος Παπαθεμελῆς εἶναι μιὰ ἰδιαίτερη περίπτωση πολιτικοῦ στοῦ μεταπολιτευτικῆ πολιτικῆ μας σύστημα. Γεννήθηκε στήν Θεσσαλονίκη τὸ 1938. Εἰσήλθε στήν πολιτική, μετὰ ἀπὸ μία γόνιμη θητεία στήν «Χριστινιανική Δημοκρατία», τὸ 1974 καὶ ἔκτοτε ἐκλέγεται συνεχῶς βουλευτῆς μέχρι σήμερα. Κατὰ καιροὺς ἄσκησε καθήκοντα στὰ Ὑπουργεῖα Παιδείας, Μακεδονίας - Θράκης καὶ Δημοσίας Τάξεως. Ὑπῆρξε ἰδρυτικὸ μέλος τῆς Διακοινοβουλευτικῆς Συνελεύσεως Ὁρθοδοξίας καὶ πάνω ἀπὸ 10 χρόνια Γενικὸς Γραμματέας τῆς.

Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ καθιστᾷ τὸν Παπαθεμελῆ «ἰδιαίτερη περίπτωση πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν διαρκῆ παρουσία του στοῦ Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο καὶ τὶς συνεχεῖς ἐπιτυχίες του σὲ 11 ἐκλογικὲς ἀναμετρήσεις; Ἡ ἀπάντηση, γιὰ ὅσους τὸν γνωρίζουν καὶ τὸν ἐμπιστεύονται, εἶναι μονολεκτικὴ καὶ αὐτονόητη: τὸ πολιτικὸ του ἦθος· τὸ γεγονὸς ὅτι ἀντιμετωπίζει τὴν πολιτικὴ ὄχι ὡς ἐπάγγελμα οὔτε ὡς ἐξουσία, ἀλλὰ ὡς διακονία· «ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος» (Ματθ. 20,26-27). «Κάνω πολιτικὴ γιὰ τὴν ψυχὴ μου», λέει μὲ ὅλη τὴν εὐλικρίνεια ποὺ τὸν διακρίνει ὁ Παπαθεμελῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Πολιτικὴ εἶναι γι' αὐτὸν ὄχι αὐτοσκοπός, ἀλλὰ μέσον· δὲν εἶναι τεχνικὴ διαχείριση τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ πρόταση πολιτισμοῦ. Ὁ Παπαθεμελῆς κομίζει στήν πολιτικὴ μιὰ πρόταση πολιτισμοῦ. Πολιτισμὸς εἶναι ἡ νοηματοδότηση τοῦ βίου· ἡ ἱεράρχηση τῶν ἀναγκῶν, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ἀντλεῖται ἀπὸ ἀξίες ὑλικὲς ἢ ἀπὸ ἀξίες καὶ ἐμπειρίες πνευματικὲς. Στὴν πρώτη περίπτωση γίνεται λόγος γιὰ τεχνικὸ, τεχνοκρατικὸ πολιτισμὸ (Zivilisation), στὴ δευτέρη περίπτωση γιὰ πνευματικὸ πολιτισμὸ (Kultur). Ὁ Παπαθεμελῆς ἀντλεῖ τὴν πρότασή του ὄχι ἀπὸ τὸν τεχνοκρατικὸ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πνευματικὸ πολιτισμὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ ὀρισμένη πνευματικὴ παράδοση· ὄχι ἀπὸ τὴν δυτικὴ παράδοση τῆς «οὐσιακρατίας», τοῦ ὀφελιμισμού καὶ τῆς ἀτομοκρατίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ παράδοση τῆς ὑπαρξιακῆς ἐμπειρίας, τοῦ ἀσκητικοῦ βιώματος καὶ τῆς προσωποκρατίας. Ὁ Παπαθεμελῆς, δὲν εἶναι φιλόσοφος οὔτε ἠθικολόγος. Εἶναι πολιτικὸς καὶ ὡς πολιτικὸς ἀκριβῶς ἀντλεῖ τὸν πολιτικὸ του λόγο καὶ τὴν πολιτικὴ του πράξη ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πνευματικὴ παράδοση, ποὺ εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ παράδοση αὐτή, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπὸ τὴν σύνθεσή της μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία, π.χ. καὶ μέσῳ τῆς γλώσσας, συνιστᾷ τὴν ἑλληνορθόδοξη ταυτότητα, τὴν ἰδιοπροσωπία, τοῦ Νέου Ἑλληνισμού. Ὁ πολιτικὸς προσανατολισμὸς τοῦ Παπαθεμελῆς εἶναι ἄρα ἑλληνορθόδοξος. Εἶναι ὁμως ταυτόχρονα καὶ ἐθνικός, διότι ὁ Παπαθεμελῆς πιστεύει ὀρθῶς ὅτι ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοση συνέβαλε ἱστορικὰ στὴν διαμόρφωση τῆς ιδέας τοῦ Ἔθνους καὶ διατηρεῖ ἕως σήμερα (μαζὶ μὲ τὴν γλῶσσα) τὴν πολιτιστικὴ του συνοχή. Ἔθνος καὶ Ὁρθοδοξία εἶναι γιὰ τὸν Παπαθεμελῆ ἀξεχώριστα.

Ὁ πολιτικὸς αὐτὸς προσανατολισμὸς ἐκφράζεται στοῦν πολιτικὸ του λόγο καὶ τὴν πολιτικὴ του πράξη. Ὁ πολιτικὸς λόγος προκύπτει ἀπὸ κείμενά του -δοκίμια, μελετήματα καὶ λόγους- ποὺ περιέχονται τὰ περισσότερα σὲ βιβλία, ὅπως «Τίμιοι μὲ τὴν ἐλευθερία» (ἐκδ. Μῆνυμα, 1971)· «Ὁρθοδοξία καὶ πολιτικὴ» (ἐκδ. Ρέκος, 1986)· «Τούτη τὴν πατρίδα τὴν ἔχομεν ὅλοι μαζί» (ἐκδ. Καστανιώτη)· «Ἀντιστεκόμαστε» (ἐκδ. Καστανιώτη)· «Ἐθνικὴ ἀφύ-

πνιση» (έκδ. Μπαρμπουνάκη): «Τὸ ἄλλας τῆς γῆς. Ἦ περι Ὁρθοδοξίας καὶ πολιτικῆς» (έκδ. Παρουσία, 1999): «Ἡ ἀλήθεια ἔχει ἀγκάθια» (έκδ. Γερμανός, 2000): «Μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ πᾶμε μπροστά» (έκδ. Γερμανός, 2001): «Ρήξη. Γιὰ νὰ κάνουμε τὴν κρίση εὐκαιρία» (έκδ. Καστανιώτη, 2001): «Ἔγια μόλα» (έκδ. Γερμανός, 2003): «Ἐνάντια στὴν παρακμή» (έκδ. Καστανιώτη, 2003).

Τὸν πολιτικό του λόγο ὁ Παπαθεμελιῆς προσπαθεῖ νὰ τὸν κάνει πράξη, μὲ τὸν δικό του τρόπο. Λέει ὁ ἴδιος: «Ἐπειδὴ τὸ ἐργαλεῖο ἄσκησης τῆς πολιτικῆς εἶναι τὸ κόμμα, ἀναγκαστικὰ ἀνήκω σὲ κόμμα. Ὅμως ὡς ὄχημα ἔκφρασης. Ὁχι ὡς τρόπο ἔκφρασης. Ὡς μέσο καὶ ὄχι ὡς σκοπὸ. Κατὰ τὰ λοιπὰ οὔτε κομματίζομαι οὔτε κομματιάζομαι. Μέσα μου αἰσθάνομαι βαθύτατα ὑπερκομματικός». Ἡ στάση αὐτὴ θυμίζει τὴν ἀνάλογη στάση τοῦ Παναγιώτη Κανελλόπουλου –αὐτῆς τῆς μεγάλης μορφῆς– τῆς μεταδικτατορικῆς περιόδου. Ὁ Παπαθεμελιῆς χρησιμοποίησε ὡς ὄχημα ἔκφρασης ἀρχικὰ τὴν Χριστιανικὴ Δημοκρατία, κατόπιν τὴν ΕΔΗΚ, τὸ ΠΑΣΟΚ, τὴν Νέα Δημοκρατία, ἀλλὰ δὲν ἄλλαξε ποτὲ «τρόπο ἔκφρασης», ὥσπου ὁμοῦς ὁ τρόπος αὐτὸς βρῆκε τὸν δικό του πολιτικό φορέα στὴν «Δημοκρατικὴ Ἀνανέωση» πού ὁ ἴδιος δημιούργησε.

Σὲ ὅλα τὰ θέματα τῆς πολιτικῆς ἢ πολιτικῆ του πράξης συμπλέει ἐντελῶς μὲ τὸν πολιτικό του λόγο. Στὴν ἐσωτερικὴ πολιτικὴ διακριτὲς εἶναι οἱ θέσεις του σὲ θέματα, πρῶτα, κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Ὁ Παπαθεμελιῆς ἀποδέχεται τὸ κοινωνικὸ περιεχόμενο τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Θεὸς στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση δὲν εἶναι –ὅπως στὴν Δύση– ἀπρόσωπη οὐσία (Ἕνας καὶ Μόνος), ἀλλὰ προσητικὴ σχέση: Ἕνας, ἀλλὰ ὄχι Μόνος· εἶναι κοινωνία, τρεῖς ὁμοῦσιες καὶ ἰσότητες ὑποστάσεις (Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιο Πνεῦμα), πού ἀδιάκοπα συνυπάρχουν ἀγαπητικά, δίχως νὰ μεταβάλλονται σὲ μεμονωμένες ὀντότητες καὶ δίχως νὰ ἀπορροφῶνται σὲ μία ἀπρόσωπη μάζα. Ὁ τρόπος ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ πρόσωπο ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπινων κοινωνιῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὡς «εἰκόνα» τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἀκοινωνητὸ ὄν· εἶναι πρόσωπο πού ὑπάρχει σὲ σχέση μὲ τὸν «Ἄλλον». Ὁ «Ἄλλος» δὲν εἶναι ἢ κόλασή μου, ὅπως λέει ὁ Σάτρ, ἀλλὰ ἢ ἐλευθερία μου. Ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερώνεται μόνον ὅταν ἐνώνεται, καὶ ἐνώνεται μὲ τὴν ἀγάπη· τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν «Ἄλλον», πρὸς τὸν «πλησίον». Καὶ

«πλησίον» δὲν εἶναι μόνον ὁ ὁμόθητος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἑτερόθητος, καὶ ὁ φτωχὸς καὶ ὁ ἄνεργος καὶ ὁ μετανάστης, ὁ κάθε ἄνθρωπος πού στέκει στὴν πόρτα μας καὶ «κρούει». Φυσικὰ ἢ θέση αὐτὴ βρίσκεται πολὺ πρὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἰδεολογία ἢ τὸ ἰδεολόγημα τῶν λεγομένων ἀτομικῶν, κοινωνικῶν ἢ ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, πού ὁδηγεῖ στὸν ἀτομικισμό, τὴν μαζοποίηση καὶ τὸν ὀλοκληρωτισμό. Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ ὁ Παπαθεμελιῆς λέει: «Κοινωνικὰ εἶμαι –ὡς χριστιανός– ἀριστερότερα ἀπὸ κάθε λογῆς κοινωνικὸ ἀριστερισμό».

Διακριτὲς εἶναι οἱ θέσεις τοῦ Παπαθεμελιῆ καὶ σὲ θέματα πολιτισμοῦ καὶ παιδείας. Σθεναρὰ ἀντιτάχθηκε καὶ ἀντιτάσσεται ἐναντίον ἐκείνων πού θέλουν νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ἐθνικὴ μας ταυτότητα καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν Ἑλλάδα σὲ ἄθητο λαϊκὸ κράτος, μὲ ὅποιονδήποτε τρόπο: μὲ τὴν ἀπάληψη τῆς δηλώσεως τοῦ θρησκευματος ἀπὸ τὶς ταυτότητες, τὴν ἀντικατάσταση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὡς Ὁρθόδοξης διδασκαλίας στὰ σχολεῖα ἀπὸ μία νεοεποχικοῦ τύπου πανθηροκεντρικὴ «Θρησκευσιολογία», μὲ τὸν χωρισμὸ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, πού θὰ ὁδηγήσει στὴν ἀλλοίωση τῆς ἱστορικῆς ταυτότητας τοῦ Ἕθνους (δεδομένου ὅτι τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα, πού εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἑλληνικὸ, διασώζει τὴν ἱστορικὴ συνείδηση τοῦ Ἕθνους). Ὁ Παπαθεμελιῆς ἀντιτάσσεται καὶ στὴν κατάργηση τῶν παρελάσεων καὶ σὲ ὅσους ὑποτιμοῦν τὴν σημασία τῆς σημαίας, θεωρώντας τὴν ἔπαθλο (βραβεῖο ἐπιμέλειας) καὶ ὄχι τὸ ὕψιστο σύμβολο τοῦ Ἕθνους. Καὶ φυσικὰ ὑπερασπίζεται τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ τοὺς ποικιλώνυμους μεταρροθιστές της, γιὰ νὰ μὴν ἐπαληθευθεῖ ἢ βαρεῖα πρόβλεψη τοῦ Σεφέρη ὅτι «εἴμαστε οἱ τελευταῖοι πού μιλάμε ἑλληνικά, σὲ λίγο αὐτὸν τὸν τόπο δὲν θὰ τὸν λέμε Ἑλλάδα, ἀλλὰ Ἑλλαδέξ».

Ἰδιαίτερος πρέπει νὰ ἐξαρθεῖ ἢ στάση του στὰ ἐθνικὰ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ὁ Παπαθεμελιῆς δὲν εἶναι ρεαλιστῆς, ἀλλὰ ὀραματιστῆς μὲ τὴν ἔννοια τοῦ Max Weber. Λέει ὁ μεγάλος κοινωνιολόγος στὸ ἔργο του «Ἡ πολιτικὴ ὡς ἐπάγγελμα»: «Ἡ πολιτικὴ εἶναι ἓνα δυνατὸ καὶ ἀργὸ τρύπημα σὲ σκληρὲς σανίδες, μὲ πάθος καὶ συγχρόνως μὲ προοπτικὴ. Εἶναι ἀπόλυτα σωστὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ πετύχαινε τὸ ἐπιτικό, ἐὰν δὲν πάσχιζε νὰ πραγματοποιήσει τὸ ἀνεπιτικό. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ κάνει αὐτὸ ἓνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι ἠγέτης καὶ ὄχι μόνον ἠγέτης

ἀλλά ἥρωας – μὲ τὴν ἀκριβὴ ἔννοια τῆς λέξης. Καὶ ἀκόμη ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶναι ἥρωες πρέπει νὰ ὀπλισθοῦν μὲ τέτοια ψυχικὴ στερεότητα δὲν θὰ μποροῦν νὰ κατορθώσουν οὔτε αὐτὸ ποὺ εἶναι σήμερα δυνατὸ». Ὁ Παπαθεμελῆς ἀποκρούει τὴν ἄποψη τῶν «νεοεποχιστῶν ὅτι τὸ ἐφικτὸ εἶναι ἀσύμβατο μὲ τὸ ἐπιθυμητὸ, καὶ ὑποστηρίζει –ἀντιθέτως– ὅτι τὸ ἐπιθυμητὸ, δηλ. τὸ ὄραμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ συντηρεῖ καὶ συνέχει ἓνα ἔθνος καὶ ἓνα λαό. Λένε πολλοὶ –καὶ δικαιολογημένα– πὼς στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχουμε ἐθνικὴ στρατηγική. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔχεις στρατηγική, πρέπει νὰ ἔχεις ὄραμα. Ἡ ἔλλειψη ἐθνικοῦ ὁράματος –λέει ὁ Παπαθεμελῆς– ὀδήγησε στὴν Μικρασιατικὴ Καταστροφή, καὶ σήμερα ὀδηγεῖ στὰ ἀνοιχτὰ ἐθνικά μας θέματα – τὸ Κυπριακὸ, τὸ Σκοπιανό, στὸν Ἐνδοτισμό, μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες. Συνιστᾷ ἀποβολὴ τοῦ φοβικοῦ συνδρόμου, πείσμα καὶ ἀνένδοτη στάση. Ἡ σωφροσύνη εἶναι πάντοτε βασικὴ προϋπόθεση, ἀλλὰ ὄχι ἄλλοθι ἀτολμίας. Διότι τότε καταντᾷ, ὅπως λέει ὁ *Θουκυδίδης* (τὸν ὁποῖο συχνὰ ἐπικαλεῖται καὶ χρησιμοποιοῦν ὡς ὄργανο πολιτικῆς ἀναλύσεως) «τὸ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα». Τὶς σχέσεις μεταξὺ κρατῶν –καὶ «φιλικῶν» κρατῶν– διέπει ἡ δυσπιστία καὶ ἡ καχυποψία. Τὸ παράδειγμα γιὰ τὸ τί σημαίνουν «φιλικὲς σχέσεις» στὴν πολιτικὴ ἔχει δώσει ὁ *Ὀκαβιανὸς Αὐγουστος*. Πάντα ἀγκάλιαζε τὸν συνομιλητὴ του καὶ τὸν χᾶιδε σὲ ὅλο του τὸ σῶμα, γιὰ νὰ διαπιστώσει μήπως ἔχει πάνω του κρυμμένο κάποιο ...ἐγχειρίδιο!

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ στάση τοῦ Παπαθεμελῆ, μὲ τὴν πρόταση πολιτισμοῦ ποὺ κομίζει, δὲν εἶναι ἀρεστὴ στοὺς κύκλους τῆς «προοδευτικῆς διανόησης», στοὺς ἰδεολόγους τῆς Νέας Ἀριστερᾶς καὶ τοὺς ρεαλιστὲς τῆς Νέας Τάξης πραγμάτων. Οἱ πρῶτοι, ποὺ αὐτοαποκαλοῦνται «φωταδιστὲς», διότι ἀντλοῦν τὴν πολιτιστικὴ τους ταυτότητα ἀπὸ τὸν Διαφωτισμό, ἀποβλέπουν στὴν πλήρη ἀποθρησκαιοποίηση τοῦ δημόσιου βίου καὶ ἀποκαλοῦν ὅσους ἀποδέχονται τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση «σκοταδιστὲς». Οἱ δεῦτεροι, ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν ἰσοπέδωση ὄλων τῶν ἐθνικῶν πολιτισμῶν καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση ἑνὸς νέου ὀλοκληρωτικοῦ «πολιτισμοῦ» τύπου «Μεγάλου Ἀδελφοῦ», ἀποκαλοῦν ὅσους μιλοῦν γιὰ ἐθνικὴ αὐτοσυνειδησία «ἐθνικιστὲς» καὶ «ἐλληναράδες». Ὁ Παπαθεμελῆς ἀντιμετωπίζει τὴν πολεμικὴ καὶ τὴν χλεύη, ὅπως ταιριάζει σὲ κάποιον ποὺ ἔχει ἐμπιστοσύνη στὶς θέσεις

του καὶ παραμένει ἀκλόνητος στὶς ἀρχές του. «Ἀπὸ ἓναν κύκλο δὲν μποροῦν νὰ πέσουν παρὰ λευκὰ φτερά», λέει ὁ *Οὐγκώ*. «Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου· καὶ γὰρ οὐκ ἠδυνήθησάν με» (Ψαλμὸς ΡΚΗ' 2).

Τὸ πολιτικὸ ἦθος τοῦ Παπαθεμελῆ ὑπαγορεύει καὶ τὸ πολιτικὸ του ὕφος. Τὸ ὕφος του εἶναι ἀντίθετο ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ξύλινη γλῶσσα, ποὺ κληροδότησε ἡ Ἀριστερὰ σὲ ὅλο τὸ πολιτικὸ καὶ πνευματικὸ μας ἐποικοδόμημα. Ὑφος φυσικὸ καὶ ὄχι ἐπίπλαστο καὶ τυποποιημένο, λιτὸ καὶ ἀπέριπτο, εὐπρεπές, νηφάλιο, χωρὶς ἴχνος ἀλαζονείας, μὲ εὐαισθησία, ἀλλὰ χωρὶς συναισθηματικὲς φορτίσεις καὶ θεωρητικὲς ψιμυθιώσεις. Ἐνας λόγος καλλιεργημένος, ποὺ διανθίζεται συχνὰ μὲ ἀποφθέγματα, παροιμίες, ἀνέκδοτα καὶ σύντομα ἱστορικὰ ἀφηγήματα, ποὺ τὸν καθιστοῦν πέρα ἀπὸ οὐσιαστικὸ καὶ εὐχάριστο. Εἶναι ὅμως πρὸ πάντων ἓνας λόγος ἀφυπνιστικός. Ὁ Παπαθεμελῆς ὀμιλεῖ γιὰ ἐθνικὴ ἀφύπνιση. Καὶ δικαιολογημένα. Διότι μέσα στὴν Ε.Ε. καλλιεργεῖται ἓνα κλίμα κοινοτικοῦ διεθνισμοῦ, ποὺ στὸ πεδίο μὲν τῶν νομικῶν συναλλαγῶν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποδεκτὸ ἢ εὐπρόσδεκτο, ἀλλὰ σὲ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο ὀδηγεῖ σὲ ἀποδυνάμωση τὶς μικρὲς ἐθνότητες, ὅπως τὴν δική μας. Θὰ μπορέσουμε μέσα στὸ νέο αὐτὸ εὐρωπαϊκὸ περιβάλλον νὰ διασώσουμε τὴν συνείδηση τῆς ἑτερότητάς μας; Νὰ ἀφομοιώσουμε τὰ προσλήμματα στὶς δικές μας ἀνάγκες καὶ τὴν δική μας ταυτότητα καὶ ὄχι νὰ ὑποταχθοῦμε στὸ πρόσλημμα; Ὁ Παπαθεμελῆς εἶναι αἰσιόδοξος καὶ στηρίζει τὴν αἰσιοδοξία του στὴν φυσικὴ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων, ποὺ περιγράφει ἤδη ὁ *Πλάτων* στὴν Ἐπινομίδα του: «ὅ,τιπερ Ἑλληνες βαρβάρων παραλάβωσι, κάλλιον τοῦτο εἰς τέλος ἀπεργάζονται». Ἀλλὰ ἡ φυσικὴ μας αὐτὴ ἀρετὴ μπορεῖ νὰ ἐνεργοποιηθεῖ, μόνον ἐὰν ἀφυπνισθοῦμε. «Ἔωρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ρωμ. 13,11). Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀκούσουμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ σάλπισμα τοῦ *Κάλβου*

...Τρέξατε, δεῦτε

οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες

ἦλθ' ὁ καιρὸς τῆς δόξης,

τοὺς εὐκλεεῖς προγόνους μας

ἄς μιμηθῶμεν.

Ὁ Παπαθεμελῆς μὲ τὸν πολιτικὸ του λόγο καὶ τὴν πολιτικὴ του πράξη ἀγωνίζεται νὰ σώσει κάποια «μαγιά» ἀπὸ τὴν πολύτιμη παρακαταθήκη.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΑΝΤΑ ΜΕ ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΚΑΙ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ

Ἡ μυθοπλασία καὶ ἡ διαστρέβλωση τῆς Ἀληθείας τῆς Βίβλου ὡς πρὸς τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν τὸ κοινὸ χαρακτηριστικὸ πολλῶν προσπαθειῶν, οἱ ὁποῖες κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐπιχειροῦν νὰ κλονίσουν τὴν πίστη τῶν Χριστιανῶν. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα εὐρίσκονται στὸ ἐπίκεντρο δύο νέων προπαγανδιστικῶν ἐκστρατειῶν, οἱ ὁποῖες συγκεντρώνουν στὶς ἡμέρες μας τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητας. Πρόκειται γιὰ τὸν συνδυασμὸ βιβλίου καὶ κινηματογραφικῆς ταινίας ὑπὸ τὸν τίτλο «Κώδικας Ντὰ Βίντσι», καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐπανεμφάνιση μετὰ ἀπὸ 19 αἰῶνες τοῦ «Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα», τὸ ὁποῖο ἐγράφη ἀπὸ τὴν αἴρεση τῶν Γνωστικῶν. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις ἀκούσθηκαν φωνές ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας πρέπει νὰ ἀντιδράσει δυναμικὰ καὶ μαχητικὰ ὥστε νὰ παρεμποδίσει τὴν εὐρεῖα διάδοση αὐτῶν τῶν ἀπόψεων, οἱ ὁποῖες ἀντιστρατεύονται τὴν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅμως ἡ Διοικοῦσα καὶ Ποιμαίνουσα Ἐκκλησία στὴν πατρίδα μας ἐπέλεξε μία πιὸ ὑπεύθυνη καὶ πειστικὴ μέθοδο ἀντιδράσεως.

Συγκεκριμένα γιὰ τὸν Κώδικα Ντὰ Βίντσι, ὁ ὁποῖος σχολιάζεται εἴτε θετικὰ εἴτε ἀρνητικὰ σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τοῦ Κόσμου, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνέταξε καὶ ἐκυκλοφόρησε σὲ ὅλους τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τῆς ἐνημερωτικὸ φυλλάδιο ἐντασσόμενον στὴν γνωστὴ σειρὰ ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ. Τὸ φυλλάδιο αὐτὸ, τὸ περιεχόμενο τοῦ ὁποῖου δημοσιεύεται στὸ παρὸν τεῦχος, ἐξηγεῖ μὲ ψυχραιμία καὶ μὲ τεκμηρίωση θεολογικὴ - ἱστορικὴ - φιλολογικὴ τὰ ψεύδη καὶ τὶς ἀνακρίβειες πού περιέχονται στὸ πολυσυζητημένο βιβλίον καὶ καταρρίπτει μὲ γνώση καὶ μὲ σαφήνεια τὴν μυθοπλασία πού ἀναφέρεται στὸ πρόσωπον τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Πίστεώς μας. Τὸ κείμενον τοῦ φυλλαδίου δὲν προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἀποφύγουν μὲ κάθε τρόπο τὴν ταινία οὔτε βεβαίως τοὺς συνιστᾷ προφρόνως νὰ τὴν παρακολουθήσουν. Ἀφήνει ἐλεύθερο κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανὸ τῆς πατρίδος μας νὰ κρίνει καὶ νὰ ἐπιλέξει ἐκεῖνος τί θὰ πράξει. Ἐκφράζεται δὲ ἡ εὐχὴ ὅσοι δοῦν τὴν ταινία νὰ διαπιστώσουν ἰδίους ὄμμασι τὶς ἀναλήθειες καὶ τὴν σκόπιμη κατασκευοφάντηση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σέβεται τὴν ἐλευθερία τῆς βουλήσεως καὶ τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα καὶ θεωρεῖ ὡς ἀντίθετες πρὸς τὴν παράδοσή της τὶς μεθόδους καταναγκασμοῦ καὶ καθυποτάξεως τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως. Εἰδικότερα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θεωρεῖ ὅτι τὸ ποιμνίον τῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ νοήμονα καὶ συνετὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἀρκεῖται νὰ τὰ ἐνημερώνει καὶ νὰ τὰ διαφωτίζει, χωρὶς νὰ τοὺς ὑποδεικνύει μὲ ἐπιτακτικὸ καὶ αὐταρχικὸ τρόπο τί θὰ κάνουν καὶ πὼς θὰ ἀντιδράσουν στὶς διάφορες προκλήσεις πού ἐμφανίζονται καθημερινῶς. Ἔτσι καὶ στὴν συγκεκριμένη περίπτωση ἡ Ἐκκλησία μας ἔδωσε τὴν μαρτυρία της καὶ ἀπήντησε τεκμηριωμένα στὰ ὅσα ἀναληθῆ γράφονται καὶ λέγονται. Ἀπέτρεψε, ὅμως, τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τυχόν βίαιες ἀντιδράσεις, οἱ ὁποῖες συνήθως προέρχονται ἀπὸ ὀλιγάριθμες ὁμάδες ἀποκεκομμένες ἀπὸ τὸ ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀπὸ τὴν ἀγαπητικὴν σχέση πρὸς τὸν συνάνθρωπο.

Είναι χαρακτηριστική ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ ὑπόμνηση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου πρὸς τοὺς κληρικούς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ὅτι, δηλαδή, δὲν ἀρμόζει στὴν παράδοση καὶ στὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ ἐμφανίζονται κάποιοι ρασοφόροι καὶ λαϊκοὶ μὲ μαῦρες σημαῖες καὶ μὲ ὀχλαγωγίες γιὰ νὰ «προστατεύσουν» –ὅπως λέγουν– τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν διδασκαλία της. Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας δὲν δικαιολογεῖ γραφικότητες καὶ αὐθαίρετα ἐπιχειρήματα. Ἀντιθέτως πιστεύει ὅτι ἡ φωνή της, ἔστω καὶ ἂν εἶναι φωνὴ διαμαρτυρίας, ἀκούγεται καλύτερα καὶ γίνεται περισσότερο ἀποδεκτὴ, ὅταν διακρίνεται γιὰ τὴν ψυχραιμία, τὴν σοβαρότητα καὶ τὸν σεβασμὸ πρὸς τὴν προσωπικότητα τῶν διαφωνούντων. Ὁ Μακαριώτατος τόνισε στὸ Γ' Ἱερατικὸ Συνέδριο ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ὀδηγούμεθα στὴν ὑπερβολή, διότι τὸ μόνο ποῦ θὰ ἐπιτύχουμε εἶναι νὰ δώσουμε ὄπλα στοὺς συνήθεις ἐπικριτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Διευκρίνισε, πάντως, μὲ μεταγενέστερη δήλωσή του, ὅτι καταδικάζει μὲν τὶς ἀκρότητες γραφικῶν μειοψηφιῶν, δὲν ἀρνεῖται ὅμως τὴν ἀναγκαιότητα μαζικῶν κινητοποιήσεων μὲ σωστὴ ὀργάνωση καὶ συνθηματολογία, ὅταν κάποιοι αὐθαιρετοῦν διὰ νομοθετικῶν ἢ διοικητικῶν πράξεων εἰς βάρος τῆς ἑλληνορθοδόξου ταυτότητός μας. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα τῶν λαοσυνάξεων

κατὰ τῆς διαγραφῆς τοῦ θρησκευματοῦ ἀπὸ τὶς ἀστυνομικὲς ταυτότητες. Οἱ μαζικὲς αὐτὲς συγκεντρώσεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἔδωσαν τὸ μήνυμα τῆς ἀντιστάσεως τῆς πλειοψηφίας τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντι στὴν αὐθαίρετη καὶ ἀνιστόρητη προσπάθεια ἐπιβολῆς μέτρων ποῦ θίγουν τὴν ἰδιοπροσωπία μας καὶ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματά μας.

Σχετικῶς μὲ τὸ λεγόμενο «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα» καὶ πάλιν ἡ ἀντίδραση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε σιβαρὴ, ἀλλὰ καὶ σοβαρὴ. Μὲ δηλώσεις τοῦ Μακαριωτάτου καὶ μὲ ἀναλυτικὲς ἐκπομπὲς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐξηγήθηκαν στὸν λαὸ οἱ ἀνακρίβειες καὶ οἱ ἱστορικὲς πλαστογραφίες ὥστε νὰ μὲνει ἀκλόνητος στὴν πίστη του. Κατεβλήθη καὶ πάλι προσπάθεια ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ μὴ προκληθεῖ θόρυβος ἀναντίστοιχος πρὸς τὴν σημασία τοῦ ζητήματος καὶ νὰ γίνῃ ἡ κατάλληλη ἐνημέρωση πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσα τῆς Ἀληθείας καὶ ἴσταται ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων ὥστε νὰ μὴν ἀφήσει τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ στὸ σκοτάδι. Ἀγωνίζεται καὶ θὰ ἀγωνίζεται μὲ κάθε νόμιμο καὶ πρόσφορο τρόπο γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν διαφορῶν προκλήσεων, ἀλλὰ καλεῖ κάθε πιστὸ νὰ ἀποφεύγει τὶς ἀκραῖες καὶ ἐπιθετικὲς συμπεριφορές, οἱ ὁποῖες μόνο βλάβη μποροῦν νὰ προκαλέσουν.

**Ἡ ποινική
προστασία
τῶν ἀρχαίων
μνημείων
τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος**

Πρόσφατο ἄρθρο μὲ ἀντικείμενο τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος¹ περιορίστηκε γιὰ λόγους διαθέσιμου χώρου στὴν ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου 73 παρ. 1 τοῦ Ν. 3028/2002 «Γιὰ τὴν προστασία τῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ ἐν γένει τῆς Πολιτιστικῆς Κληρονομιάς» (φ.Ε.Κ. Α΄ 153), χωρὶς νὰ ἐπεκταθεῖ σὲ θέματα προστασίας τῶν μνημείων. Ἦδη καλύπτουμε τὰ κενά, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ποινικὴ προστασία, ἐνόψει τῆς συγκινήσεως ποὺ προκάλεσαν στὴν κοινὴ γνώμη προσφάτως ἀποκαλυφθέντα κρούσματα ἀρχαιοκαπηλίας, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ συνεχίσουμε στὸ ἐπόμενο τεῦχος μὲ τὴν προστασία ποὺ παρέχει ὁ Ν. 3028, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν Ν. 2121/1993 «Πνευματικὴ ἰδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα καὶ πολιτιστικά θέματα».

Οἱ κυρώσεις γιὰ τὴν κλοπὴ καὶ τὴν ὑπεξαίρεση μνημείων θεσπίζονται στὰ ἄρθρα 53 (κλοπὴ) καὶ 54 (ὑπεξαίρεση) τοῦ Ν. 3028: «Ἄρθρο 53. 1. Μὲ κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ἐτῶν τιμωρεῖται ἡ κλοπὴ (ἄρθρο 372 Ποινικοῦ Κώδικα), ἂν ἔχει ἀντικείμενο μνημεῖο ἰδιαίτερα μεγάλης ἀξίας ἢ μνημεῖο ποὺ ἀφαιρέθηκε ἀπὸ ἀκίνητο μνημεῖο, ἀπὸ χῶρο ἀνασκαμμένο, ἀπὸ μουσεῖο, ἀπὸ ἀποθηκευτικούς χώρους ἀρχαίων εὐρημάτων ἢ ἀπὸ χῶρο ὅπου φυλάσσεται συλλογὴ. 2. Ἐὰν ἡ πράξη τελέστηκε ἀπὸ πρόσωπα ἐνωμένα γιὰ τὴ διάπραξη κλοπῶν ἢ ληστειῶν ἢ γιὰ τὴ διάπραξη ἐγκλημάτων ποὺ προβλέπονται στὸν παρόντα νόμο ἐπιβάλλεται κάθειρξη. Ἡ ἴδια ποινὴ ἐπιβάλλεται ἐὰν ὁ δράστης διαπράττει κατὰ συνήθεια ἢ κατ' ἐπάγγελμα κλοπὲς μνημείων.– Ἄρθρο 54. Μὲ κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ἐτῶν τιμωρεῖται ἡ ὑπεξαίρεση (ἄρθρο 375 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα), ἂν ἔχει ἀντικείμενο μνημεῖο μὲ ἰδιαίτερα μεγάλη ἀξία ἢ ἂν ὁ δράστης τελεῖ τὴν πράξη τῆς ὑπεξαίρεσης μνημείων κατ' ἐπάγγελμα ἢ κατὰ συνήθεια».

Προϋπόθεση ἐφαρμογῆς τοῦ ἀνωτέρου ἄρθρου 53 εἶναι πρωτίστως νὰ συνιστᾷ ἡ πράξη κλοπὴ κατὰ τὸ ἄρθρο 372 Π(οινικοῦ) Κ(ώδικα), δηλαδή νὰ ἀποτελεῖ ἀφαίρεση ξένου (ὀλικὰ ἢ ἐν μέρει) κινητοῦ πράγματος ἀπὸ τὴν κατοχὴ ἄλλου μὲ σκοπὸ τὴν παράνομη ἰδιοποίησή του. Ὡς πρὸς τὴν ἐννοία τοῦ κινητοῦ πράγματος καὶ ὡς πρὸς τὰ εἰδικότερα στοιχεῖα τοῦ ἄρθρου 372 Π.Κ. παραπέμπουμε στὰ ἐγχειρίδια ἐμπραγμάτου καὶ ποινικοῦ δικαίου, καθὼς καὶ στὶς κατ' ἄρθρον ἐρμηνεῖες τοῦ Ἀστικοῦ² καὶ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, ἀντιστοίχως.

Ἄν ἡ πράξη τελεσθεῖ ὑπὸ τις συνθήκες ποὺ ἀπαριθμοῦνται στὸ ἄρθρο 53 τοῦ Ν. 3028, στοιχειοθετεῖ διακεκριμένη περίπτωση κλοπῆς. Οἱ συνθήκες τῆς παρ. 1, ἀφορῶσες στὴν ἀντικειμενικὴ ὑπόσταση, εἶναι εἴτε α) μεγάλη

1. Ἐκκλησία ἐτ. ΠΓ' (2006) 30 - 34.

2. Πρβλ. Γ. Καρύμπαλη - Τσίπτσιου, «Τὰ μνημεῖα καὶ οἱ διακρίσεις τους (κατὰ τὸ Ν. 3028/2002 “γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἐν γένει τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς”», Ἀρμενόπουλος 57 (2003) 1549-1559, μὲ τὴν παρατήρηση ὅτι πρὸς τὰ πράγματα ἐκτὸς συναλλαγῆς θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει ληφθεῖ ὑπόψη καὶ τὸ ἄρθρο 45 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977, καθὼς καὶ ὅτι στὰ ἄρθρα 966 καὶ 971 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ὁ ὅρος «θησαυρευτικὸς σκοπὸς» πρέπει νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ὡς «λατρευτικὸς σκοπὸς» (πρβλ. Γ. Πουλιῆ, Νομοθετικά κείμενα ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, 5^η ἐκδ., 2002, σ. 121 ἀριθμ. 5).

ἀξία τοῦ κλαπέντος (κινητοῦ) μνημείου, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν τόπο τελέσεως τῆς πράξης, εἴτε β) ἀφαίρεση τοῦ κινητοῦ μνημείου ἀπὸ ὀρισμένο τόπο, συγκεκριμένα (μὲ ἀπόσπαση,³ ὅπως ρητῶς προβλέπει καὶ τὸ ἄρθρο 20 παρ. 1 ἐδ. β' σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν παρ. 2, ὁπότε ἰσχύει ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἄρθρο 21 παρ. 1) ἀπὸ ἀκίνητο μνημεῖο ἢ ἀπὸ ἀποθηκευτικὸ χῶρο φυλάξεως ἀρχαίων εὐρημάτων ἢ ἀπὸ χῶρο φυλάξεως συλλογῆς. Τὸ εἰδικότερο περιεχόμενο τῶν παραπάνω ὄρων, ἂν ἀμφισβητηθεῖ, θὰ προσδιοριστεῖ μὲ βάση τις διατάξεις τοῦ Ν. 3028. Οἱ ὡς ἄνω συνθήκες δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν σωρευτικῶς· ἀρκεῖ νὰ συντρέχει μία μόνον ἀπὸ αὐτές. Ἀπὸ ὑποκειμενικὴ ἄποψη ἀπαιτεῖται ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δόλο τῆς ἀπλῆς κλοπῆς (γνώση καὶ θέληση ἀφαιρέσεως κ.λπ.) καὶ δόλος τοῦ δράστη πὺ νὰ συνίσταται στὴ γνώση τοῦ χαρακτήρα τοῦ πράγματος ὡς μνημείου, περαιτέρω δὲ εἴτε τῆς ἀξίας τοῦ μνημείου εἴτε τῆς εἰδικότερης ιδιότητος τοῦ τόπου, στὸν ὁποῖο πραγματοποιήθηκε ἡ ἀφαίρεση. Ἄν δὲν συντρέχει κανένα ἀπὸ τὰ ἀντικειμενικὰ ἢ τὰ ὑποκειμενικὰ στοιχεῖα πὺν προβλέπει τὸ ἄρθρο 53, τότε πρόκειται γιὰ ἀπλὴ κλοπῆ.

Ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 53 δὲν εἶναι ἀπολύτως νέα,⁴ γιὰτὶ στὸ ἄρθρο 374 Π.Κ., ἥδη ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ διατύπωση τοῦ Κώδικα, τὸ «*ἂν ἀφαιρέθηκε πρᾶγμα ἐπισημονικῆς, καλλιτεχνικῆς ἀρχαιολογικῆς ἢ ιστορικῆς σημασίας πὺν βρισκόταν σὲ συλλογὴ ἐκτεθειμένη σὲ κοινὴ θέα ἢ σὲ δημόσιο οἶκημα ἢ σὲ ἄλλο ἄλλο δημόσιο τόπο*» εἶχε προβλεφθεῖ ὡς διακεκριμένη περίπτωση κλοπῆς, τιμωρούμενη ἐπίσης μὲ κάθειρξη μέχρι δέκα ἐτῶν. Μερικὴ ἐπικάλυψη ὑπῆρχε

καὶ μεταξὺ τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ Ν. 3028 καὶ τῆς διατάξεως τοῦ πιὸ πάνω ἄρθρου 374 Π.Κ., ὅτι ὡς περαιτέρω περίπτωση διακεκριμένης κλοπῆς ἀξιολογεῖτο ἡ πράξη, ἂν τελέσθηκε ἀπὸ δύο ἢ περισσότερους, πὺν εἶχαν ἐνωθεῖ γιὰ νὰ διαπράττουν κλοπὲς ἢ ληστεῖες, ἢ ἀπὸ πρόσωπο πὺν διαπράττει κλοπὲς ἢ ληστεῖες κατ' ἐπάγγελμα ἢ κατὰ συνήθεια ἢ ἂν ἡ συνολικὴ ἀξία τῶν ἀντικειμένων τῆς κλοπῆς ὑπερβαίνει τὸ ποσὸ τῶν εἴκοσι πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Εἶναι προφανές ὅτι ἡ διατύπωση τοῦ ἄρθρου 374 Π.Κ. ἐξαρτοῦσε τὴν ἐφαρμογὴ του ὡς πρὸς τὰ μνημεῖα ἀπὸ ἀξιολογικὲς κρίσεις⁵ πὺν περιορίζαν ἐξαιρετικὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τῆς παρεχόμενης προστασίας. Ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὴ σύνταξη τοῦ Ν. 3028, κρίθηκε ἀναγκαῖο νὰ συμπληρωθεῖ ἡ ὑφιστάμενη ρύθμιση μὲ τὴν διάταξη τοῦ ἄρθρου 53.

Γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 54 τοῦ Ν. 3028 πὺν παρατέθηκε πιὸ πάνω προϋποτίθεται ὅτι ἡ πράξη στοιχειοθετεῖ ὑπεξαίρεση, σύμφωνα μὲ ὅσα ὀρίζει τὸ ἄρθρο 375 παρ. 1 Π.Κ., δηλαδὴ ὅτι ὁ δράστης ἰδιοποιεῖται παρανόμως ξένο (ὀλικὰ ἢ ἐν μέρει) πρᾶγμα πὺν περιῆλθε στὴν κατοχὴ του μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο. Ἄν τὸ ἀντικείμενο τῆς ὑπεξαίρεσεως εἶναι ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας, ἡ πράξη τιμωρεῖται μὲ κάθειρξη μέχρι δέκα ἐτῶν, ὅπως καὶ στὶς περιπτώσεις διακεκριμένης κλοπῆς.

Οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 53 καὶ 54 τοῦ Ν. 3028 ἀφοροῦν σὲ ὅλα τὰ κινητὰ μνημεῖα εἴτε αὐτὰ εἶναι κοσμικοῦ εἴτε θρησκευτικοῦ χαρακτήρα. Τὸ πλαίσιο ὡστόσο προστασίας τῶν μνημείων τῆς δεύτερης κατηγορίας εἶναι εὐρύτερο, γιὰτὶ ἡ προσβολὴ τοῦ δικαιώματος κυριότητος, ὅταν ἀντικείμενο εἶναι μνημεῖο θρησκευτικοῦ χαρακτήρα ἐνδέχεται νὰ ἐμπίπτει καὶ σὲ ἄλλη διάταξη τοῦ ἄρθρου 374 Π.Κ., ἐκτὸς ἀπὸ ὅσες παρατέθηκαν πιὸ πάνω. Πράγματι, σύμφωνα μὲ τὸ ἐδ. α' τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου, ἀποτελεῖ περίπτωση διακεκριμένης κλοπῆς καὶ ἡ ἀφαίρεση πραγμάτων ἀφιερωμένων στὴ θεία λατρεία ἀπὸ τόπο πὺν προορίζεται γι' αὐτὴ. Προϋπόθεση γιὰ τὴν κατ' ἀρχὴν ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως εἶναι, ὅπως ἐκτέθηκε ἤδη,

3. Π.χ. ἀποκόλληση τοιχογραφίας ἀπὸ ναό. Βλ. ad hoc Ἐφ. Λαο. 34/1971, *Ποινικὰ Χρονικὰ* 22 (1972) 397 ἐπ. (μὲ ἐκτενεῖς παρατηρήσεις Σπ. Τρωιάνου), Α.Π. 54/1973, *Ποινικὰ Χρονικὰ* 23 (1973) 368 ἐπ. καὶ Α.Π. 104/1978, *Ποινικὰ Χρονικὰ* 28 (1978) 422 ἐπ.

4. Πρῶτος σχετικὸς νόμος ὑπῆρξε ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας τὸ Διάταγμα τῆς 10/22 Μαΐου 1834 «περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνολογικῶν συλλογῶν καὶ περὶ ἀνακαλύψεως καὶ διατηρήσεως τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν». Ἀκολούθησαν ὁ Ν. ΒΧΜΣΤ' /1899 «περὶ ἀρχαιοτήτων», ὁ Ν. 401/1914 «περὶ βυζαντινοῦ καὶ χριστιανικοῦ μουσείου» καὶ ὁ τροποποιητικὸς τοῦ τελευταίου Ν. 2674/1921.

5. Βλ. τὴ συνοπτικὴ ἐπισκόπηση τῆς μέχρι τὸ 1991 βιβλιογραφίας στὸν Ἀθ. Κονταξῆ, *Ποινικὸς Κώδικας*, τ. Β' (Εἰδικὸ μέρος), Ἀθήνα 1991, σ. 2517 ἐπ.

ὅτι συντρέχουν ὅλοι οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 372, ὅτι δηλαδὴ ὑπάρχει κλοπὴ. Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ποῖα πράγματα εἶναι ἀφιερωμένα στὴ θεία λατρεία καὶ ποιοὶ τόποι (ὄχι ἀναγκαίως οἰκοδομήματα) εἶναι προορισμένοι γι' αὐτὴ θὰ κριθεῖ σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωση μὲ βάση τοὺς κανόνες τοῦ δικαίου πὺν διέπουν τὴν οἰκεία θρησκευτικὴ κοινότητα⁶— ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου.

Ἄν πρόκειται γιὰ μνημεῖα πὺν ἀνήκουν κατὰ κυριότητα σὲ φορεῖς τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπόψη τὰ ἐξῆς. Κατὰ τὸ ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο, ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, διακρίνονται σὲ ἱερὰ καὶ ἅγια. Ἱερὰ εἶναι ὅσα ἐξυπηρετοῦν ἄμεσα τὴ λατρεία καὶ ὑποδαιροῦνται σὲ καθιερωμένα καὶ σὲ ἁγιασμένα. Τὰ πρῶτα ἀποκοτοῦν τὴν ιδιότητά τους μὲ εἰδικὴ τελετὴ καὶ χρησιμεύουν γιὰ τὴν τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας (ὁ ναός, ἡ ἅγια τράπεζα, τὸ δισκοπότηρο, τὸ ἀντιμνήσιο), τὰ δεύτερα μὲ ἀπλὴ εὐλογία ἢ μόνον μὲ τὴν εἰσαγωγή στὸν ναὸ καὶ ἐξυπηρετοῦν τὶς ἱερὲς τελετὲς γενικὰ (ἄμφια, λειτουργικὰ βιβλία, εἰκόνες). Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα πράγματα, ὅσα δηλαδὴ ἐξυπηρετοῦν μὲ ἔμμεσο τρόπο τὴ λατρεία (π.χ. καθίσματα τοῦ ναοῦ) ἢ ἔχουν ἀπλῶς οἰκονομικὸ προορισμὸ, συγκροτοῦν τὴν κατηγορία τῶν ἁγίων πραγμάτων.⁷ Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴ διατύπωση τοῦ ἄρθρου 374 ἐδ. α' Π.Κ., ἀντικείμενο διακεκριμένης κλοπῆς μποροῦν νὰ γίνουν μόνον τὰ ἱερὰ πράγματα, τόσο τὰ καθιερωμένα ὅσο καὶ τὰ ἁγιασμένα, ὄχι ὅμως καὶ τὰ ἅγια. Στὴν ἔννοια τοῦ τόπου λατρείας περιλαμβάνεται, ἀπὸ ἄποψη ὀρθόδοξου ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, κάθε εἶδους ναός (π.χ. ναοὶ ἐνοριακοί, κοιμητηρίων, μονῶν, ἡσυχαστηρίων κ.λπ.).⁸

Γιὰ τὴν τέλεση τῆς πράξης ἀρκεῖ ἡ ἀφαίρεση τοῦ πράγματος ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν δικαιούμενων προ-

σώπων σύμφωνα μὲ τὸν προορισμὸ του, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ἡ μεταφορὰ του ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο λατρείας πὺν, σημειωτέον, νοεῖται ὡς ἓνα ἐνιαῖο σύνολο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ποῖα μέρη του ἐξυπηρετοῦν περισσότερο ἢ λιγότερο λατρευτικούς σκοπούς. Διευκρινίζεται ὅμως ὅτι ἂν ἡ ἀφαίρεση ἔγινε ἀπὸ ἄλλον τόπο, λ.χ. ἀπὸ χρυσοχοεῖο, ὅπου ἓνα ἱερὸ σκεῦος βρισκόταν γιὰ ἐπισκευή, ἢ στὸ δρόμο κατὰ τὴ διάρχεια λιτανείας, τότε πρόκειται γιὰ ἀπλή κλοπὴ.⁹

Ἀπὸ ὑποκειμενικὴ ἄποψη ἀπαιτεῖται ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δόλο τῆς ἀπλῆς κλοπῆς (βλ. πῶν πάνω) καὶ δόλος τοῦ δράστη συνιστάμενος στὴ γνώση, πρῶτον ὅτι τὸ πρῶγμα εἶναι ἀφιερωμένο στὴ θεία λατρεία καὶ δεύτερον ὅτι ὁ τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔγινε ἡ ἀφαίρεση, ἔχει ἐπίσης λατρευτικὸ προορισμὸ. Τὸ πρόβλημα εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ πλέον ὀριακά, γιὰτὶ πρόκειται γιὰ ἀξιολογικὰ στοιχεῖα, τὸ περιεχόμενο τῶν ὁποῖων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχει τὴν ἴδια συνειδησιακὴ πληρότητα τοῦ νομοθέτη στὸ συνειδὸς ὄλων τῶν κοινῶν τοῦ δικαίου. Μεταξὺ τῶν θεωρητικῶν τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γερμανικῆς προελεύσεως θεωρία τῆς παράλληλης ἐκτιμήσεως τοῦ δράστη μὲ τὴν ἐκτίμηση τοῦ νομοθέτη. Ἀρκεῖ δηλαδὴ ὁ δράστης νὰ γνώριζε τὴ θρησκευτικὴ χροιὰ τῶν πρόσθετων στοιχείων (τόπος καὶ πρῶγμα) πὺν διαμορφώνουν τὴ διακεκριμένη μορφή τῆς κλοπῆς τοῦ ἄρθρου 374 ἐδ. α' Π.Κ. Στὴν περίπτωση πὺν ὁ δράστης εἶχε δόλο ἀπλῆς κλοπῆς, ἀλλὰ βρισκόταν σὲ πραγματικὴ πλάνη ὡς πρὸς τὰ πρόσθετα στοιχεῖα πὺν ἐπαυξάνουν τὸ ἀξιοποῖνο (τόπος καὶ πρῶγμα), θὰ τιμωρηθεῖ γιὰ ἀπλή κλοπὴ (ἄρθρο 372 παρ. 1 α' σὲ συνδυασμὸ μὲ 374 ἐδ. α' καὶ 30 παρ. 2 Π.Κ.).¹⁰ Δὲν ἔχει καμιά σημασία τὸ θρησκευμα ἢ τὸ δόγμα, στὸ ὁποῖο ἀνήκει ὁ ὑπαίτιος, οὔτε ἀπαιτεῖται νὰ ἀνήκει στὴν ἴδια θρησκεία, τῆς ὁποίας τὴ λατρεία ἐξυπηρετοῦν τὸ ἀντικείμενο κλοπῆς καὶ ὁ τόπος πὺν διαπράχθηκε.

Ἄν συνυπάρχουν τὰ στοιχεῖα καὶ τῆς διακεκριμένης κλοπῆς μνημείου κατὰ τὸ ἄρθρο 53 τοῦ Ν. 3028 καὶ τῆς διακεκριμένης κλοπῆς πράγματος τοῦ ἄρθρου 374 ἐδ. α' Π.Κ., ἔχουμε συρροὴ περισσότερων διακεκριμένων μορφῶν, πὺν εἶναι ὅμως φαινομενικὴ κατ'

6. Βλ. Α.Π. 22/1959, *Νομικὸν Βῆμα* 7 (1959)981.

7. Βλ. ἀντὶ γιὰ ἄλλους Ἄν. Χριστοφιλόπουλου, *Ἑλληνικὸν ἐκκλησιαστικὸν δίκαιο*, Ἀθήνα 1965 (ἀνάτυπ. Ἀθήνα 2005), σ. 255.

8. Γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος βλ. τὴν ἀπαρίθμηση στὸ ἄρθρο 1 τοῦ Κανονισμοῦ ἀριθμ. 8/1979-1980 (φ.Ε.Κ. Α' τῆς 5.1.1980). Πρβλ. Σπ. Ν. Τρωιάνου - Γ. Α. Πουλῆ, *Ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο*, 2η ἐκδ., Ἀθήνα-Κομοτηνὴ 2003, σ. 418 ἐπ.

9. Βλ. Χριστοφιλόπουλου, ὁ.π. σ. 291.

10. Τρωιάνος - Πουλῆς, ὁ.π. σ. 133. ἐπ.

ιδεάν συρροή, ἐπειδὴ καὶ στὰ δύο κακουργήματα οἱ διαφοροποιήσεις ἀφοροῦν σὲ στοιχεῖα τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως, ὁπότε – θεωρητικῶς – εἶναι ἐφαρμοστέα ἡ διάταξη πὸν προβλέπει τὴ βαρύτερη ποινὴ.

Μὲ τὸ ἔγκλημα τῆς διακεκριμένης κλοπῆς τοῦ ἐδ. α΄ τοῦ ἄρθρου 374 Π.Κ. συνδέεται, χωρὶς νὰ ταυτίζεται μαζί του ὡς πρὸς τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπόσταση, τὸ κανονικὸ ἀδίκημα τῆς ἱεροσυλίας. Ἱεροσυλία εἶναι ἡ κλοπὴ (ἢ ὑπεξαίρεση) ἱεροῦ πράγματος ἢ ἡ ἀνίερη χρῆση του. Στὴ θεωρία δὲν τονίζεται ὅτι ἡ ἐμβέλεια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιοποίνου καλύπτει καὶ τὴν ἀνίερη χρῆση, ἢ ἀντικειμενικὴ ὑπόσταση τῆς ὁποίας στοιχειοθετεῖται μὲ τὴ μεταβολὴ τῆς χρήσης τοῦ ἱεροῦ πράγματος. Ἀπὸ συστηματικὴ ἄποψη ὁμως εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γίνῃ ἡ διάκριση, γιατί πρόκειται γιὰ διαφορετικὲς ἀντικειμενικὲς ὑποστάσεις καί, ἐπομένως, διαφορετικὴ βουλευτικὴ καὶ γνωστικὴ ἐπικάλυψη. Ἔτσι, ὁ δόλος τῆς πρώτης μορφῆς τοῦ ἀδικήματος περιλαμβάνει τὴ γνώση τοῦ ὑπαίτιου, ὅτι πρόκειται γιὰ ξένο καὶ ἱερὸ πρᾶγμα καὶ τὴ θέληση ἰδιοποιήσεως του. Ἄν ὁ ὑπαίτιος βρῖσκεται σὲ πλάνη ὡς πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ πράγματος ὡς ἱεροῦ, θὰ τιμωρηθεῖ γιὰ ἀπλή κλοπὴ. Στὴ δευτέρη μορφή τοῦ ἀδικήματος ὁ ὑπαίτιος πρέπει νὰ γνωρίζει καὶ νὰ θέλει τὴ μεταβολὴ τῆς χρήσης τοῦ ἱεροῦ πράγματος σὲ ἀνίερη.

Δὲν ἔχει σημασία ἀπὸ πὸν ἀφαιρέθηκε τὸ ἱερὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τὸν ναὸ δηλαδὴ ἢ ἀπὸ ἄλλον τόπο – ἀντιθέτως πρὸς τὸ κοινὸ ποινικὸ δίκαιο πὸν τιμωρεῖ τὴν ἀφαίρεση ὡς διακεκριμένη κλοπὴ, μόνον ἂν διαπράχθηκε σὲ τόπο προορισμένο γιὰ τὴ θεία λατρεία. Ἐξυπακούεται ὅτι ὑποκείμενα τοῦ ἀδικήματος μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τῶν ὑπαίτιων ἀπειλοῦνται ποινὲς προβλεπόμενες ἀπὸ τὸ κανονικὸ δίκαιο, εἰδικότερα καθαιρέση μὲν κατὰ τῶν κληρικῶν, ἀφορισμὸς δὲ κατὰ τῶν μοναχῶν καὶ τῶν λαϊκῶν. Σημασία γιὰ τὴν πολιτειακὴ ἔννομη τάξη ἔχει ἐν προκειμένῳ ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως, ἐπειδὴ, σὲ περίπτωσι ἐπιβολῆς της, ἀποβάλλει ὁ κληρικὸς τὴν ιδιότητά του.

Ἐξαίρεση ὡς πρὸς τὴ φύση τῶν ἀπειλούμενων ποινῶν ἀποτελεῖ ἡ ἀνίερη χρῆση, ἐπειδὴ εἰδικὸς νόμος προβλέπει ποινὲς τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Συγκεκριμένα, ἡ παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ Ν. 590/1977 πὸν παρατέθηκε πρὸ πάνω ἀπειλεῖ ποινὴ φυλάκισεως τουλάχιστον ἑνὸς ἔτους, ἂν μεταβιβαστεῖ ἡ κυριότητα ἱεροῦ πράγματος πὸν βρῖσκεται σὲ λατρευτικὴ χρῆση ἢ ἂν συσταθεῖ ἐμπράγματη ἀσφάλεια μὲ ἀντικείμενο τέτοιο πρᾶγμα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 53 καὶ 54 τοῦ Ν. 3028, πὸν ἀναλύσαμε, πρὸ πάνω, ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῶν μνημείων θρησκευτικοῦ χαρακτήρα ἔχουν καὶ σχεδὸν ὅλες οἱ ὑπόλοιπες διατάξεις τοῦ κεφαλαίου Θ΄ τοῦ ἴδιου νόμου, μὲ κυμαινόμενη βεβαίως κατὰ περίπτωσι σημασία. Ἀπὸ τὶς περισσότερο σημαντικὲς εἶναι οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 55 καὶ 57 μὲ τὰ ὁποῖα ἐγκληματοποιοῦνται οἱ ἀπαγορεύσεις τῶν ἄρθρων 10 παρ. 1 καὶ 26. Οἱ ἐν λόγῳ διατάξεις ἀφοροῦν στὴ φθορὰ μνημείων ἀνάλογα πρὸς τὸν βαθμὸ ὑπαιτιότητος τοῦ δράστη, δολίως δηλαδὴ (ἄρθρο 56) ἢ ἀπὸ ἀμέλεια (ἄρθρο 57). Τὰ στοιχεῖα τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως περιγράφονται στὴν παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 56: «Ὅποιος καταστρέφει, βλάπτει, ρυπαίνει, καθιστᾷ ἀνέμφικτη ἢ δυσχερῆ τὴ χρῆση ἢ ἀλλοιώνει τὴ μορφή μνημείου ἢ ἀνήκοντος σὲ συλλογὴ μουσείου πολιτιστικοῦ ἀγαθοῦ ἢ πολιτιστικοῦ ἀγαθοῦ πὸν ἔχει τοποθετηθεῖ σὲ ἀνοικτὸ ἢ κλειστὸ δημόσιο, δημοτικὸ ἢ κοινόχρηστο χῶρο τιμωρεῖται μὲ φυλάκιση τουλάχιστον δύο (2) ἐτῶν, ἂν ἡ πράξι δὲν τιμωρεῖται βαρύτερα μὲ ἄλλη διάταξη. – Ἄν τὸ μνημεῖο ἀνήκει στὸ δράστη ἐπιβάλλεται φυλάκιση μέχρι τριῶν (3) ἐτῶν». Ἡ σημασία τῆς διατάξεως εἶναι προφανής. Μὲ αὐτὴν δὲν προστατεύονται μόνον τὰ ἐκθέματα τῶν ἐκκλησιαστικῶν μουσεῖων, ἀλλὰ καὶ μνημεῖα (εἰκόνες, ἱερὰ σκεῦη, ἄμφια κ.λπ.) πὸν φυλάσσονται σὲ ναοὺς ἢ ἄλλους θρησκευτικοὺς ἢ μὴ χώρους. Προκειμένου περὶ ἀκινήτων μνημείων, ἰδίως ναῶν, οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 56 καὶ 57 πρέπει νὰ συνδυαστοῦν μὲ τὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 66 γιὰ τὴν παράνομη ἐπέμβασι ἢ ἐκτέλεσι ἔργου, ἐπειδὴ οἱ περὶ αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως ἢ τὸ ἀνανεωτικὸ μένος κάποιων ὀργάνων διοικήσεως ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων ἢ καὶ ιδιωτῶν ἐνδέχεται νὰ βλάψῃ ἀνεπανόρθωτα ἕνα ἀκίνητο μνημεῖο. Συναφῆς εἶναι καὶ ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 67: «Ὁ κύριος, ὁ νομέας ἢ ὁ κάτοχος μνημείου, ὁ ὁποῖος

έκτελεί τις υποχρεώσεις του για φύλαξη, διατήρηση ή συντήρησή του πλημμελώς και έτσι εκθέτει το μνημείο σέ κίνδυνο, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι (3) ετών». Η διάταξη αναφέρεται έμμεσα στις υποχρεώσεις που θεσπίζουν τα άρθρα 11 και 27.

Η απομάκρυνση αρχαίων μνημείων από την έλληνική επικράτεια απαγορεύεται απολύτως, των δέ νεωτέρων επιτρέπεται ή έξαγωγή υπό προϋποθέσεις που καθορίζονται στο άρθρο 34. Όρισμους σχετικούς με την έξαγωγή πολιτιστικών αγαθών έξω από τα όρια του τελωνειακού εδάφους της Ευρωπαϊκής Ένώσεως έχουν περιλάβει ο Κανονισμός αριθμ. 3911/1992 του Συμβουλίου και ή απόφαση 752/1993 της Έπιτροπής περί εφαρμογής του ως άνω Κανονισμού. Η κατά παράβαση των διατάξεων αυτών έξαγωγή μνημείων τιμωρείται σύμφωνα με το άρθρο 63 παρ. 4 του Ν. 3028 με τουλάχιστον τρίμηνη φυλάκιση.

Η δίωξη κάποιου για μία από τις πράξεις που προβλέπονται στο κεφάλαιο Θ' του Ν. 3028 μέχρι την

έκδοση αμετάκλητης άθωωτικής απόφασεως, πολύ περισσότερο δέ ή καταδίκη του, έξω και με άναστολή της ποινής, συνεπάγεται άνικανότητά του να μετάσχει στη διοίκηση νομικού προσώπου από τα άναφερόμενα στο άρθρο 73 παρ. 1, στα όποια άνήκει ή κυριότητα μνημείων (άρθρο 23 παρ. 2 έδ. γ').

Τέλος, για την άποτελεσματικότερη δίωξη της άρχαιοκαπηλίας και γενικότερα όσων έγκλημάτων έχουν ως άντικείμενο τα μνημεία θεσπίστηκε με το άρθρο 68 του Ν. 3028 σέ συνδυασμό με το άρθρο 25 Β του Ν. 1729/1987 «Καταπολέμηση της διάδοσης των ναρκωτικών, προστασία των νέων και άλλες διατάξεις» (φ.Ε.Κ. Α' 144) που προστέθηκε με το άρθρο 22 του Ν. 2161/1993 (φ.Ε.Κ. Α' 119) ή άπαλλαγή των έλεγκτικών όργάνων από την εθύνη για την τέλεση πράξεων από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 46 παρ. 2 Π.Κ. (agent provocateur), αν έμφανίζονται ως ύποψοφοι άγοραστές ή μεταφορείς ή έν γένει ένδιαφερόμενοι για τη διακίνηση, φύλαξη ή διάθεση άρχαιοτήτων.

**ΕΚΘΕΣΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ
Θ' ΓΕΝΙΚΗΣ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ
ΤΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
(Π.Σ.Ε.)**

(Porto Alegre
14-23 Φεβρουαρίου 2006)

Τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος
καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου,
Προέδρου τῆς Σ.Ε. Διορθοδόξων
καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων

**ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ**

Ἀθήνα, 28 Μαρτίου 2006

Ἡ ἐκπροσώπησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Θ' Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη ἐν Porto Alegre τῆς Βραζιλίας ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι καὶ τῆς 23ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., συνεκροτήθη ἐγκαίρως καὶ προητοιμάσθη καταλλήλως διὰ τὴν πληρεστέραν δυνατὴν συμβολὴν κατὰ τὴν τελικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν σχεδίων κειμένων ἐπὶ τῶν σημαντικῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ὅχι μόνον διὰ τὰς σχέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸ Π.Σ.Ε., ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς μελλοντικὰς προοπτικὰς τοῦ Π.Σ.Ε., ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. Ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεκροτήθη δι' ἀποφάσεως τῆς Δ.Ι.Σ. ὑπὸ τοῦ εὐλαβῶς ὑπογραφομένου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννου καὶ Ἀχαΐας κ. Ἀθανασίου, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Γαβριὴλ Παπανικολάου, τῶν Ἐλλογιμ. Καθηγητῶν κ. Βλασίου Φειδᾶ, Κωνστ. Σκουτέρη, Γεωργ. Μαρτζέλου καὶ Γεωργ. Γαλίτη, τῶν Ἐριτίμ. κυριῶν Αἰκατερ. Καρκαλᾶ-Ζορμπᾶ καὶ Μαρίας Κολοβοπούλου καὶ τῶν κ. Δημοσθ. Θεοχάρη καὶ Σεργίου Βοΐλα, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκπροσωποῦσε τὴν Μ.Κ.Ο. ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ.

Ὁ συντονισμὸς τῆς προετοιμασίας τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπεύουσας τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ τῆς πραγματοποιηθείσης ἐν Λέρῳ συνελεύσεως (Σεπτέμβριος 2005) ἐκπροσώπων τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν ἑλληνοφώνων πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὠλοκληρώθη διὰ δύο συνεδριῶν τῆς ἀντιπροσωπεύουσας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Δεκέμβριος 2005, Ἰανουάριος 2006), ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν συνταχθεισῶν ὑπὸ μελῶν αὐτῆς συνημμένων *Εἰσηγήσεων* διὰ τοὺς τέσσαρας μείζονας τομεῖς τοῦ θεματολογίου τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως. Παρὰλλήλως, διὰ σειρᾶς ἐπαφῶν ἐξησφαλίσθη ἡ ἐκπροσώπησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς καθιερωμένας Γενικὰς Συνελεύσεις σημαντικὰς Ἐπιτροπὰς τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἧτοι τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Ἀθανασίου εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν Διοικητικῶν ὑποθέσεων (*Business*), τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Γαβριὴλ Παπανικολάου εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς Πολιτικῆς τοῦ Π.Σ.Ε. (*Policy Reference*) καὶ εἰς τὰ προγράμματα Νέων, τοῦ Ἐλλογιμ. Καθηγητοῦ κ. Κωνστ. Σκουτέρη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ Προγραμματισμοῦ (*Programme Guidelines*), τῆς Ἐριτίμ. Κ. Κατερίνας Καρκαλᾶ-Ζορμπᾶ εἰς τὰ προγράμματα Γυναικῶν κ.λπ.

Κατὰ τὴν μετάβασιν τὰ μετέχοντα ἐνεργῶς, εἰς τὰς προσυνοδικὰς συναντήσεις ἢ ἐκδηλώσεις Γυναικῶν ἢ Νέων, μέλη τῆς ἀντιπροσωπεύουσας προωθή-

θησαν άμέσως εἰς Porto Alegre, ἦτοι ὁ Πανοσιολ. Ἄρχιμ. Γαβριήλ Παπανικολάου καὶ ὁ κ. Δημ. Θεοχάρης εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν Νέων, αἱ Ἐρίτιμ. κ. Κατερίνα Καρκαλά-Ζορμπά καὶ Μαρίνα Κολοβοπούλου εἰς τὰς ἐκδηλώσεις διὰ τὸν ρόλον τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν καὶ ὁ Σέργιος Βοΐλας διὰ τὴν προβολὴν τοῦ ἔργου τῆς Μ.Κ.Ο. «Ἄλληλεγγύη» καὶ Βυζαντινῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος (DVD) εἰς προγραμματισθείσας ἐκδηλώσεις ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας παρεμείναμεν ἐπὶ διήμερον εἰς Sao Paolo, συνηντήθημεν δὲ μετὰ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Ν. Ἀμερικῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Ταρασίου καὶ Βραζιλίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας κ. Δαμασκηνοῦ, μετὰ τῶν προξενικῶν καὶ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν καὶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, τυχόντες πάντοτε φιλόφρονος ὑποδοχῆς καὶ γενναίας φιλοξενίας ὑπὸ τῶν προκρίτων καὶ ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος. Κατὰ καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εὐλαβῶς ὑπογραφομένου τελεσθεῖσαν Θεϊαν Λειτουργίαν, τὴν Κυριακὴν τῆς 12ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., ἐκορυφώθη ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία ἐν ἐνθουσιαστικῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἡ ὁποία συνεχίσθη καὶ ἐν τῇ παρατεθείσῃ κοινῇ τραπέζῃ πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας. Ὁ διακεκριμένος καὶ εὐκατάστατος Ἕλληνας τῆς ὁμογενείας κ. Ἐμμ. Τσιράκης ὑπῆρξεν ὁ κύριος ἐκφραστὴς τῆς γενναίας φιλοξενίας καὶ τῶν ἀποδοθεισῶν ἐξαιρετικῶν τιμῶν ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, διὸ καὶ θὰ ἔδει νὰ ἐκφραστοῦν καὶ ἐπισήμως αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ὀλόθυμον φιλοξενίαν.

Αἱ ἐν ὀλομελείᾳ συνεδρίαί τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἤρξαντο τὴν πρωΐαν τῆς 14ης Φεβρουαρίου δι' ἐνημερωτικῶν εἰσηγήσεων ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν προγραμμάτων ἀπὸ τῆς ἐν Harare Ἡ' Γενικῆς Συνελεύσεως μέχρι ἐν Porto Alegre Θ' Γενικῆς Συνελεύσεως μετὰ ποικίλων θεματικῶν, θεαματικῶν καὶ μουσικῶν ἐκδηλώσεων, αἱ ὁποῖαι συνεχίσθησαν τόσον κατὰ τὴν ἀπογευματινὴν συνεδρίαν τῆς ὀλομελείας, ὅσον καὶ κατὰ τὴν προσεκτικῶς ὀργανωθεῖσαν σύνθεσιν τῆς Προσευχῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν. Πασῶν τῶν συνεδριῶν προηγεῖτο καθ' ἡμέραν πρω-

τὴν προσευχὴν καὶ τακτικὴν εἰς ὀμάδας μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπὶ τῇ βάσει καταλλήλως ἐπιλεγεισῶν περικοπῶν ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης ἡμέρας ἐπραγματοποιήθη ἡ καθιερωμένη συνάντησις τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἀντιπροσωπειῶν πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ συντονισμόν ἐν τῷ πλαισίῳ κοινοῦ δείπνου, τῇ εὐγενεῖ προσηκλήσει τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβ. Μητροπολίτου Σασίμων κ. Γενναδίου, συνεζητήθησαν δὲ κατ' αὐτὴν τὰ κυριώτερα ζητήματα διὰ τὴν κατάλληλον ἐκπροσώπησιν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ νέα θεσμικὰ ὄργανα τοῦ Π.Σ.Ε. (*Προεδρεία τοῦ Π.Σ.Ε., Προεδρεία καὶ ἀντιπροεδρεία τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκπροσώπησις εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν, εἰς τὴν Μόνιμον Ἐπιτροπὴν τοῦ τμήματος «Πίστις καὶ Τάξις» κ.λπ.*), διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ὑποστήριξιν τῆς ἀρχῆς τῆς Ὁμοφωνίας (*consensus*) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχετικῶν προτάσεων τῆς Μεικτῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τὸν συντονισμόν τῆς ὅλης ὀρθοδόξου παρουσίας κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ ἀποδοχὴν τῶν προγραμματικῶν καὶ τῶν ἐκκλησιολογικῶν σχεδίων κειμένων περὶ τῶν μελλοντικῶν δράσεων τοῦ Π.Σ.Ε.

Αἱ ἐργασίαι ἐπὶ τοῦ βασικοῦ θέματος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἤρξαντο διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐν ὀλομελείᾳ τῶν καθιερωμένων εἰσηγητικῶν Ἐκθέσεων τοῦ Προέδρου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Καθολικοῦ τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κιλικίας Σεβ. Αγαμ καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Π.Σ.Ε. Δρος Samuel Kobia. Προηγουμένως ἀνεγνώσθη καὶ ἡ Εἰσήγησις ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τόσον διὰ τὴν υἰοθέτησιν τῆς ἀρχῆς τῆς Ὁμοφωνίας (*consensus*) κατὰ τὰς σχετικὰς προτάσεις τῆς Μεικτῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ Π.Σ.Ε., ὅσον καὶ διὰ τὰς ἀναγκαίας τροποποιήσεις τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν λήψιν ἀποφάσεων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Π.Σ.Ε. Αἱ εἰσηγήσεις αὐταὶ ἠξιολογήθησαν καὶ εἰς τὰς τρεῖς *Οἰκουμενικὰς Συζητήσεις* κατὰ τὰς πρωΐνας συνεδρίας τῆς 16ης, 17ης καὶ 18ης Φεβρουαρίου, ἐνῶ κατὰ τὰς ἐν ὀλομελείᾳ ἀπογευματινὰς συνεδρίας συνεζητήθησαν τὰ θέματα τοῦ Καταστατικοῦ, τῆς Οἰκονομικῆς Δικαιοσύνης, τῆς Χριστιανικῆς ταυτότητος εἰς τὴν σύγχρονον πολυπο-

λιτισμικήν πραγματικότητα, τῆς ἀντιμετώπισεως τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων μορφῶν τῆς βίας κ.λπ.

Ἡ συνεχῆς ἐνημέρωσις τῶν μελῶν τῆς ἡμετέρας ἀντιπροσωπείας ὑπὸ τοῦ εὐλαβῶς ὑπογραφομένου καὶ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐκπροσώπων εἰς τὰς προαναφερθείσας σημαντικὰς Ἐπιτροπὰς διὰ τὸ ἔργον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως διηκολύνουν τὴν ἐποικοδομητικὴν συνεργασίαν καὶ προβολὴν τῶν ὀρθοδόξων θέσεων εἰς τε τὰς ἐπιτροπὰς καὶ ἐν ὀλομελείᾳ διὰ τῆς ὑποβολῆς προφορικῶν ἢ καὶ γραπτῶν προτάσεων, ἰδίᾳ εἰς τοὺς τομεῖς τοῦ Προγραμματισμοῦ τῶν μελλοντικῶν δράσεων τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τῆς συστηματικώτερας μελέτης τῶν ἐκκλησιολογικῶν προϋποθέσεων τοῦ Βαπτίσματος διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. Ἡ παρὰ τὰς διατυπωθείσας ἐπιφυλάξεις ὑπὸ ὠρισμένων προτεσταντῶν ἐκπροσώπων ὁμόφωνος σχεδὸν ἀποδοχὴ τῆς προταθείσης ἀρχῆς τῆς Ὁμοφωνίας (consensus) καὶ τῶν σχετικῶν τροπολογιῶν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Π.Σ.Ε. ἐχαιρετίσθη εἰς τὴν Θ' Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε., ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι κατηργήθη ἡ ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου ἀπαράδεκτος ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς πλειονοψηφίας κατὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεων ἐπὶ σοβαρῶν ζητημάτων πίστεως ἢ ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ὁ λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας, παρὰ τὴν περιορισμένην (25%) ἐκπροσώπησιν αὐτῆς εἰς τὰ ὄργανα διοικήσεως τοῦ Π.Σ.Ε., καθίσταται αὐτοδύναμος ὄχι μόνον κατὰ τὴν λήψιν σημαντικῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὅλην διαδικασίαν ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς τῆς συναινετικῆς ὁμοφωνίας.

Ὑπὸ τὸ θετικὸν τοῦτο πνεῦμα ἠξιολογήθησαν αἱ νέαι προοπτικαὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν μελλοντικὴν ἀποστολὴν τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ κατὰ τὴν καθιερωμένην συνάντησιν τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν προχαλκηδονίων Ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου τῆς 18ης Φεβρουαρίου πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν Ἐπιτροπῶν ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἐκπροσώπων εἰς αὐτὰς καὶ πρὸς πληρέστερον συντονισμόν τῶν κοινῶν ἐνεργειῶν κατὰ τὰς ἐπομένας συνεδρίας τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἤτοι διὰ τὴν προβολὴν τῶν ὀρθοδόξων θέσεων ἰδίᾳ εἰς τὸ κείμενον περὶ τῆς ἐνότητος τῆς

Ἐκκλησίας, συμφώνως καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς προτάσεις τῆς Μεικτῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ διὰ τὴν προώθησιν τῆς καταλλήλου στελεχώσεως τῶν θέσεων τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὰ θεσμικὰ ὄργανα τοῦ Π.Σ.Ε.

Τὴν Κυριακὴν τῆς 19ης Φεβρουαρίου ἐτελέσθη ὀρθόδοξος Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς ἐν Porto Alegre ἑλληνικῆς κοινότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος, ὁ εὐλαβῶς ὑπογραφόμενος καὶ ὀρθόδοξοι κληρικοί, ἐνῶ παρέστησαν οἱ ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς, κληρικοί, λοιποὶ ἀντιπρόσωποι καὶ πλῆθος κόσμου. Ἡ εὐνόητος συγκλησιακὴ φόρτισις, ἰδίᾳ τῶν εὐλαβῶν ὁμογενῶν, ἐκ τῆς μυσταγωγικῆς ἐμπειρίας συνεχίσθη καὶ κατὰ τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος ἐπίσημον γεῦμα εἰς τὴν παρακειμένην καλαίσθητον αἴθουσαν ἐκδηλώσεων αὐτῆς. Διὰ τῆς τοιαύτης πνευματικῆς φορτίσεως εἰσήλθομεν εἰς τὴν δευτέραν ἐβδομάδα τῶν ἐργασιῶν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, καθ' ἣν συνεζητήθησαν καὶ ἐγένοντο τελικῶς δεκτὰ τὰ σχέδια κειμένων καὶ αἱ προτάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῶν Δημοσίων ὑποθέσεων (Public Issues), Διοικητικῶν ὑποθέσεων (Business), ἐπὶ τοῦ Προγραμματισμοῦ (Programme Guidelines), ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν (Finance) καὶ ἐπὶ τοῦ Μηνύματος (Message) τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως. Ἡ σημαντικὴ ὀρθόδοξος παρουσία εἰς τὰς τέσσαρας πρώτας ἐκ τῶν ἀνωτέρω Ἐπιτροπῶν, εἰς τὰς ὁποίας μετεῖχαν ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας, καὶ εἰς τὰς ὁργανωμένας δραστηριότητας Νέων καὶ Γυναικῶν, διηκόλυναν τὰς συσκέψεις τῆς ἡμετέρας ἀντιπροσωπείας καὶ περιώρισαν τὰς προφορικὰς ἢ γραπτὰς προτάσεις εἰς ὠρισμένα καίρια σημεῖα τῶν σχετικῶν κειμένων κατὰ τὰ διαδοχικὰ στάδια τῆς διαδικασίας μέχρι καὶ τῆς τελικῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν. Βεβαίως, αἱ ὑποβληθεῖσαι προτάσεις δὲν ἐνετάχθησαν πᾶσαι εἰς τὰ κείμενα, λόγῳ τοῦ σαφῶς προγραμματικοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν διὰ τὸ μέλλον, ἀλλ' ἡ ἔμφασις εἰς τὴν μελέτην τοῦ κύρους τοῦ Βαπτίσματος διὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ κρισίμου ζητήματος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀνοίγει εὐρύτατα περιθώρια διὰ τὴν κατάλληλον προβολὴν τῶν ὀρθοδόξων θέσεων, ὡς συνέβη καὶ εἰς τὴν Μεικτὴν Εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν.

Ἐν τούτοις, ἔντονοι διαφωνία ἢ καὶ ἀντιθέσεις προέκυψαν μεταξύ ὀρισμένων ὀρθοδόξων ἀντιπροσωπειῶν, ἰδίᾳ μεταξύ τῶν ἀντιπροσωπειῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ὡς πρὸς τὴν κατανομήν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξονομασμοῦ τῶν ὀρθοδόξων θέσεων εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν (Executive Committee) τοῦ τμήματος «Πίστις καὶ Τάξις», αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχουν προληφθῆ ἢ ἀποφευχθῆ, διότι εἶχον προηγηθῆ αἱ σχετικαὶ συνεννοήσεις μεταξύ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσωπειῶν εἰς τὰς βασικὰς τουλάχιστον προτάσεις. Πέραν τῆς προθύμου ὑποστηρίξεως τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου εἰς τὴν Προεδρίαν τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σασιμῶν εἰς τὴν Ἀντιπροεδρίαν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, αἱ προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν αὐτῆς εἰς μὲν τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἑλλογιμ. Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Μαρτζέλου, εἰς δὲ τὴν Ἐπιτροπὴν «Πίστις καὶ Τάξις» ὑπὸ τῶν Ἑλλογιμ. Καθηγητῶν κ. Βλασ. Φειδᾶ καὶ Κωνστ. Σκουτέρη καὶ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσοστόμου Σαββάτου ἐγένοντο προθύμως ἀποδεκταί, ἀλλὰ παραμένει ἀνοιχτὸν εἰσέτι τὸ ζήτημα τῆς πληρεστερας ἀξιοποιήσεως αὐτῶν ἀντιστοίχως εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ εἰς τὴν Μόνιμον Ἐπιτροπὴν τοῦ τμήματος «Πίστις καὶ Τάξις».

Ἡ ὀφειλετικὴ συμπερασματικὴ ἀξιολόγησις τῆς συμμετοχῆς καὶ τῆς ὄλης παρουσίας τῆς ἀντιπροσωπειῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Θ' Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε. ὑπῆρξεν ἐπιτυχής, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι εἶχε προετοιμασθῆ ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως διὰ τῆς συνεχοῦς μερίμνης τῆς ἀρμοδίας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ τῶν Διεκκλησιαστικῶν σχέσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἶχε ἐγκαίρως καὶ ἐπιμόνως ζητηθῆ ἢ συμμετοχὴ ἐκπροσώπων τῆς ἡμετέρας ἀντιπροσωπειῆς εἰς τέσσαρας ἐκ τῶν ἕξι (6) Ἐπιτροπῶν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως διὰ τὴν ἔγκαιρον προβολὴν τῶν ὀρθοδόξων θεολογικῶν προτάσεων. Ἰδιαζόντως σημαντικὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ παρουσία τῆς ἡμετέρας ἀντιπροσωπειῆς εἰς πάσας

τὰς προγραμματισθείσας ἐκδηλώσεις Νέων καὶ Γυναικῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἐξεδηλώθη τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, διὸ καὶ ἐνισχύθησαν αἱ προοπτικαὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τοὺς τομεῖς αὐτούς. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἡ συνεχῆς ἐνημέρωσις καὶ ἡ πρόθυμος συνεργασία πάντων τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπειῆς διηκολύναν τὴν συνετὴν ἀξιοποίησιν τῶν ὑφισταμένων θετικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἐνίσχυσιν ὄχι μόνον τῆς παρουσίας, ἀλλὰ καὶ τῶν προοπτικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ μελλοντικὰ προγράμματα τοῦ Π.Σ.Ε.

Οὕτως, ὁ πρῶτος ἀπολογισμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῆ ἰδιαίτερος θετικὸς ὄχι μόνον λόγῳ τῶν προαναφερθεισῶν σημαντικῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ εἰσαχθέντος νέου πνεύματος εἰς τὰς θεσμικὰς λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε., τὸ ὁποῖον προσφέρει εὐρύτατα περιθώρια συνεποῦς καὶ ἀξιοπίστου συμβολῆς τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν σύγχρονον Οἰκουμενικὸν διάλογον δι' ἀμοιβαίαν κατανόησιν καὶ ἐποικοδομητικὴν συνεργασίαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐνώπιον τῶν πολλαπλῶν προκλήσεων τῆς νέας πραγματικότητος τοῦ κόσμου. Βεβαίως, αἱ γνωσταὶ ἀγκυλώσεις τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ὁμολογιακὴ ἐσωστρέφεια τῶν διαφόρων χριστιανικῶν παραδόσεων δὲν ἐξηλείφθησαν πλήρως διὰ τοῦ νέου πνεύματος, ἀλλ' αἱ δομικαὶ μεταβολαὶ καὶ αἱ ἐπαχθεῖς οικονομικαὶ δυσχέρειαι τοῦ Π.Σ.Ε. καθιστοῦν ἐπιτακτικωτέραν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ρόλου τῆς Ὀρθοδοξίας ὄχι μόνον εἰς τὰς θεσμικὰς λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μελλοντικὰς προοπτικὰς αὐτοῦ. Ἄλλωστε, αἱ ἐντεινόμεναι ἰδεολογικαί, θρησκευτικαί, πνευματικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συγκύσεις, ὑπὸ τὴν ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀκατάσχετον δυναμικὴν τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ἐπαναφέρουν εἰς τὸ κέντρον τῶν διεθνῶν ζυμώσεων τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου Θρησκευτῶν καὶ πολιτιστικῶν παραδόσεων, διὸ καὶ ἡ Ὀρθοδοξία ὀφείλει νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸ διεθνῶς καθιερωμένον τοῦτο Βῆμα διαλόγου διὰ τὴν ἀμεσωτέραν προβολὴν τῆς ἀξιοπίστου μαρτυρίας αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν.

† Ὁ Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ Ἰγνάτιος

**Σχέσεις Ἐκκλησίας
- Πολιτείας εἰς τὰς
χώρας - μέλη τῆς
Εὐρωπαϊκῆς
Ἐνώσεως
(παλαιὰς καὶ
νεοεισελθούσας
τὸ ἔτος 2004)**

Ε' Μέρος

15. ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΡΑΤΟΥΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΟΣΦΑΤΩΣ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΑΣΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ε. ΔΕΚΑ ΝΕΑΣ ΧΩΡΑΣ

Ὡς γνωστόν, τὸ ἔτος 2004 προσεχώρησαν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν δέκα νέα κράτη. Βεβαίως αἱ περὶ τῶν εἰς αὐτὰ σχέσεις Κράτους - Ἐκκλησίας πηγαὶ εἶναι ἐκτενεῖς καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν μίαν πλήρη εἰκόνα καὶ διὰ τὰ κράτη ταῦτα βασιζόμενοι κυρίως εἰς τὸ ἐξόχως σπουδαῖον, ἀναλυτικὸν καὶ προσφάτως κυκλοφορήσαν σύγγραμμα (τὸ ἔτος 2005) ὑπὸ τὸν τίτλον “Das Recht Der Religionsgemeinschaften in Mittel-, Ost- und Süd Europa”, ἐκδοθὲν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν Πανεπιστημιακῶν Καθηγητῶν Lienemann καὶ Reuter, εἰς τὸ ὁποῖον συνεργάζονται πλῆθος Καθηγητῶν καὶ λοιπῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων. Ἐπίσης εἰς τὸ ἔργον “Le Statut des Confessions Religieuses des Etats Candidats a L/Union Europeenne”, ἐκδοθὲν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Francis Messner καὶ ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μιλάνου, καὶ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐπίσης τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μιλάνου ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸ Πανεπιστήμιο Robert Schuman τοῦ Στρασβούργου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν τῆς Γαλλίας (Centre National Des Recherches Scientifiques), καὶ εἰς ἄλλα ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ πολὺ ἀξιόλογη μελέτη τοῦ Schanda, “Staat und Kirche in Den Beitrittsländer Zür Europäischen Union”, ἡ ὁποία δημοσιεύεται εἰς τὸ περ. Kirche und Recht 2003 σελ. 117 ἑπ.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπομένως θὰ πρέπει νὰ παρατηρηθοῦν τὰ κάτωθι ἐπὶ τῶν νεοεισελθόντων εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν δέκα νέων Κρατῶν τὸ ἔτος 2004:

1. ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Εἶναι ἀκόμη ἐν ἰσχύϊ τὸ Σύνταγμα, πού ἴσχυε ἐπὶ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον βεβαίως θεσπίζει τὸν χωρισμὸν Κράτους - Ἐκκλησίας. (Ἢ 40 ἑδαφ. 3). Δὲν εἶναι ἐπομένως δυνατὸν νὰ προσφύγωμεν εἰς τὸ Σύνταγμα, διὰ νὰ διαπιστωθῇ, τί καθεστῶς ἰσχύει ἐν προκειμένῳ. Ἀνατρέχομεν ὡς ἐκ τούτου εἰς ἄλλας πηγὰς, ἦτοι: α) Ἡ Οὐγγαρία συνῆψε (1990, 1994 καὶ 20.6.1997) τρεῖς συμφωνίας μὲ τὸ Βατικανόν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διὰ τῶν ἐν λόγω συμφωνιῶν προβλέπεται, ὅτι νόμοι ἀφορῶντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ ὑπόκεινται εἰς τὸν Κώδικα Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου (Codex Juris Canonici). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ νόμος ἀναγνωρίζει τὴν ὑπεροχὴν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καὶ ἔλαβε θετικὴν στάσιν ἔναντι τοῦ νόμου, περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας (Le Statut Des Confessions ἔνθ' ἄν. σελ. 67). Ἐπίσης διὰ τῶν συμφωνιῶν τούτων προβλέπεται ἡ σύστασις σώματος στρατιωτικῶν ἱερέων, ἡ χρηματοδότησις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κ.λ.π. ὁμοίως Schanda, Das Recht der Religionsgemeinschaften in Ungarn, εἰς Linemann-Reuter, 2005 σελ. 557 ἑπ.)

Περαιτέρω ὁ οὐγγρικὸς νόμος CXXIV/1997, εἰς τὴν παράγραφον 7 προβλέπει κρατικὴν χρηματοδότησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ (Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 82 Schanda σελ. 554 καὶ 557). Τὸ Συν-

ταγματικόν Δικαστήριον τῆς χώρας ταύτης ἔχει δεχθῆ ἔξ ἄλλου, ὅτι εἰς τὸ Κράτος πρέπει νὰ ἀναγνωρίζεται εὐρὸν περιθώριον ἐκτιμήσεως (Margin of Appreciation, Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 83), τὸ ὁποῖον τοῦ παρέχει τὸ δικαίωμα διαφορετικῆς ἐκτιμήσεως ὠρισμένων θρησκευτῶν ἔναντι ἄλλων. Τὸ ἔτος 1996 διὰ τοῦ νόμου CXXIX/1996 προεβλέφθη, ὅτι τὸ 1% τῶν δηλουμένων εἰς τὴν Ἐφορίαν ἐσόδων τους (τὸ 0,8% ἀπὸ τὸ ἔτος 2003, Schanda, σελ. 558) δύνανται οἱ Οὐγγροὶ φορολογούμενοι νὰ τὸ διαθέτουν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Κράτος δὲ ἀναλαμβάνει νὰ χρηματοδοτῆ μέχρι 0,5% τῶν ἐσόδων ἐκ φόρου εἰσοδήματος πρὸς οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ἔκτασιν δὲν ἐπαρκοῦν τὰ ὡς ἄνω ἔσοδα ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῶν φορολογουμένων (Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 81). Ἀπὸ τοῦ ἔτους 2002 αἱ μεγάλαι Ἐκκλησίαι λαμβάνουν ἐπὶ πλέον κρατικὴν χρηματοδότησιν διὰ τὰς ποιμαντικὰς τῶν ὑπηρεσίας, πού προσφέρουν εἰς δημόσια ἰδρύματα (φυλακαί, νοσοκομεῖα κ.λ.π.), ὡς εἰδικῶς ἀναφέρει ὁ Schanda (ἔνθ' ἄν. σελ. 560). Ἐπίσης λαμβάνουν χρηματοδότησιν καὶ ἐκ τῶν Δήμων (αὐτόθι σελ. 560). Τέλος ἀπολαμβάνουν πλήθους φορολογικῶν ἀπαλλαγῶν (σελ. 560), καθὼς καὶ ἀπαλλαγῶν δικαστικῶν ἐξόδων, φόρου κληρονομίας κ.λ.π. (σελ. 561)

Αἱ ὑπάρχουσαι εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἐκκλησίαι (πλὴν τῆς Καθολικῆς, ἣ ὁποία ἀναγνωρίζεται αὐτομάτως δι' ἀπλῆς δηλώσεώς της, βλέπε Schanda, σελ. 553) πρέπει νὰ τυγχάνουν ἀνεγνωρισμένοι ὑπὸ τοῦ Κράτους κατόπιν εἰδικῆς διαδικασίας καὶ ἐγγραφῆς τῶν εἰς εἰδικὸν βιβλίον καὶ ἐφ' ὅσον πληροῦν ὠρισμένας προϋποθέσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ πρὸς τὸν νόμον. Ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἐκκλησιῶν γίνεται ἀπὸ τὰ τοπικὰ δικαστήρια κατὰ διαδικασίαν ὁμοίαν μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν σωματείων καὶ τῶν πολιτικῶν κομμάτων (Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 69, ὁμοίως Schanda, σελ. 552). Περαιτέρω αἱ ἐκκλησίαι πρέπει νὰ σέβονται καὶ νὰ μὴν παραβιάζουν τοὺς κανόνας τῆς δημοσίας τάξεως, τῆς ὑγείας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄλλου. Ἐπειδὴ ὁμως ὑπῆρξαν σοβαρώτατα προβλήματα μετὰ τὰς αἰρέσεις, ἰδίᾳ μετὰ τὴν τῶν σαηεντολόγων, ὠρισμένοι βουλευταὶ ἐπρότειναν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅπως ὡς κριτήριον ἀγνωρίσεως τῶν θρησκευτῶν ὀρισθῆ ἑλάχιστος ἀριθμὸς μελῶν 10.000 ἄτομα καὶ διάρκεια ὑπάρξεως του-

λάχιστον 100 χρόνια (Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 71). Εἰδικῶς διὰ τοὺς Σαηεντολόγους ὁ Schanda (σελ. 552-553) ἀναφέρει, ὅτι ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας τῆς Οὐγγαρίας οἱ ἐν λόγω ἔχουν χαρακτηρισθῆ ὡς ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.

Ἄν μία ἐκκλησία ἀναγνωρισθῆ κατὰ τὸν ὡς ἄνω (δικαστικόν) τρόπον ἢ ἐκτελεστικῆ ἐξουσία ὑποχρεοῦται, νὰ παρακολουθεῖ τὴν συμμόρφωσίν της πρὸς τὸν νόμον (Schanda, ἔνθ' ἄν. σελ. 122).

Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν διδάσκεται εἰς τὰ σχολεῖα τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν (La Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 73 ἐπ. Schanda, σελ. 554), ἣ δὲ Ἐκκλησία δικαιούται, νὰ διδάσκη τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ σχολεῖα, ἐφ' ὅσον τὸ ζητήσουν οἱ γονεῖς (νόμοι VI/1990 παραγρ. 17, LXXIX/1993 παρ. 4 καὶ 10 - 3, Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 73). Οἱ διδάσκοντες κληρικοὶ ἀνήκουν μὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μισθοδοτοῦνται ὁμως ὑπὸ τοῦ Κράτους (Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 74, περαιτέρω Schanda, σελ. 554). Ἀλλὰ καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δικαιούται νὰ διατηρῆ ἰδικὰ τῆς σχολεῖα (νηπιαγωγεῖα, δημοτικά, γυμνάσια, λύκεια). Τὸ ἔτος 1998 π.χ. ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία εἰς τὴν Οὐγγαρίαν διετήρει 69 νηπιαγωγεῖα, 168 δημοτικά σχολεῖα καὶ 77 γυμνάσια - λύκεια μετὰ σύνολον φοιτούντων 64.000 μαθητῶν (Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 75). Ἐπὶ πλέον ἡ Ἐκκλησία δικαιούται νὰ ἰδρύει καὶ Πανεπιστήμια, ὡς π.χ. τὸ γνωστὸν Καθολικὸν Πανεπιστήμιον Peter Pasmány (Le Statut ἔνθ' ἄν. σελ. 76).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω (καὶ πολλῶν ἄλλων παραλειπομένων χάριν συντομίας) πρέπει, νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς τὴν Οὐγγαρίαν (παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διακηρύξεις καὶ παρὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ Σύνταγμα) χωρισμὸς Κράτους - Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει. Παραθέτομεν δὲ αὐτούσιον τὸ συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει τὸ πλειστάκις παραπεμπόμενον ὡς ἄνω ἔγκυρον σύγγραμμα (Le Statut ἔνθ' ἄν.) καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς “the Hungarian state provides favorable conditions for church activities to a much greater degree than in the case of secular (“laïque”) France”. Ὁ Schanda (ἔνθ' ἄν. σελ. 562) ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἔννοια «χωρισμὸς» ἐρμηνεύεται στενωῶς (ἐπὶ λέξει «strikte Interpretation der Trennung»). Ἐπίσης περαιτέρω (σελ. 565) ἀναφέρει, ὅτι τὸ Συνταγματικὸν Δικαστήριον ἔκρινεν, ὅτι

χωρισμός σημαίνει «συνεργασία Κράτους - Έκκλησίας», την μορφήν τῆς ὁποίας καὶ καθώρισεν (ἐπὶ λέξει «Da das Verfassungsgericht das Verhältnis zwischen Staat und Kirche behandelt hat, setzt seine Auslegung zu beachtete Maßstäbe bezüglich der Grundprinzipien des Verhältnisses von Staat und Kirche»). Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς ἀναφέρει περαιτέρω (αὐτόθι σελ. 565-566), ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προβλεπόμενος χωρισμός ἔχει ἐξελιχθῆ εἰς μίαν συνεργασίαν (Κοοπεράτιον) Κράτους - Έκκλησίας, ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ θεσμόν. Βασίζει δὲ τὸ δεδομένον αὐτὸ εἰς πολλὰ σημεῖα, κυρίως εἰς τὸ ὅτι τὸ Κράτος χρηματοδοτεῖ τὴν Έκκλησίαν καὶ παραλληλίζει τὸ καθεστὼς σχέσεων Κράτους - Έκκλησίας εἰς τὴν Οὐγγαρίαν μὲ τὸ ἀντίστοιχον τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἔχομεν ἓν ἀκόμη παράδειγμα ἀπὸν ἐκ τῆς πράξεως Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ χωρισμός Κράτους - Έκκλησίας (καίτοι προβλεπόμενος ρητῶς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος) οὐδέποτε ἐφηρμόσθη, ἀλλ' εἰς τὴν πράξιν ἐφηρμόσθη τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον.

2. ΕΣΘΟΝΙΑ

Τὸ ἐσθονικὸν κράτος εἰς τὴν πράξιν διακρίνει καὶ ἀναγνωρίζει ὑπεροχὴν τῶν παλαιῶν παραδοσιακῶν ἐκκλησιῶν ἔναντι τῶν νέων καὶ τῶν μεγάλων ἔναντι τῶν μικρῶν. Ἡ διάκρισις αὐτὴ ὑπάρχει παρὰ τὴν ἀντίθετον διάταξιν τοῦ Συντάγματος, δηλ. ἢ ἐν λόγῳ διατάξις πιθανὸν νὰ ἀντίκειται καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα (τὸ ὁποῖον ὀμιλεῖ περὶ χωρισμοῦ Κράτους - Έκκλησίας) παρὰ ταῦτα εἰς τὴν πράξιν ἰσχύει καὶ ἐφαρμόζεται πανηγυρικῶς καὶ ἀποδεδειγμένως (Le Statut ἐνθ' ἄν. σελ. 9). Μάλιστα εἰς τὴν Ἑσθονίαν μία θρησκεία διὰ νὰ ἀναγνωρισθῆ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ νομικὴν προσωπικότητα, ὀφείλει νὰ τύχῃ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν καὶ νὰ ἐγγραφῆ εἰς εἰδικὸν βιβλίον (Le Statut ἐνθ' ἄν. σελ. 9). Εἰς τὴν Ἑσθονίαν διδάσκεται εἰς τὰ σχολεῖα τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἐν συνεργασίᾳ Κράτους καὶ Έκκλησίας (Le Statut ἐνθ' ἄν. σελ. 12). Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑσθονία ἐμφανίζεται ὑπὸ τινῶν ὡς κράτος πλήρους χωρισμοῦ Κράτους - Έκκλησίας παραθέτομεν αὐτούσιον τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ ὡς ἄνω παραπεμπομένου συγγράμματος: “il semble qu’

aujourd’ hui les modalités de cooperation entre les Eglises et l’ Etat pour le developpement de education religieuse...”. Εἰς τὴν ἴδιαν σελίδα (12) ἀναφέρονται καὶ αἱ βάσεις τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα. Παραθέτομεν τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα: “En Estonie les bases de l’ enseignement religieux a l’ école publique sont les suivantes:”

Ὡς ἀναφέρει ὁ Schmidt (Das Recht der Religionsgemeinschaften in Estland, εἰς Liermann-Reuter, ἐνθ' ἄν. σελ. 171), τὸ ἄρθρον 40 τοῦ ἐσθονικοῦ Συντάγματος παρ' ὅτι ἀναφέρει, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζεται κρατικὴ ἐκκλησία, ἐν τούτοις δὲν εἰσάγει **αὐστηρὸν χωρισμὸν Κράτους - Έκκλησίας** (ἐπὶ λέξει «eine strikte Trennung von Kirche und Staat ist dagegen in der estnischen Verfassung nicht vorgesehen»). Προσθέτει δὲ ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία (Εὐαγγελικὴ-Λουθηρανὴ) εὐρίσκεται εἰς στενὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ Κράτους (σελ. 172) εἰς πολλοὺς τομεῖς, π.χ. εἰς τὴν διακονίαν, εἰς τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν κ.λ.π. (αὐτόθι σελ. 172)

Ἐπικαλούμεθα ἐπίσης πρὸς τοῦτο τὸ Ad Hoc ἔργον τῆς Merilin Kiviorg ὑπὸ τὸν τίτλον “State and Church in Estonia” (εἰς Le Statut ἐνθ' ἄν. σελ. 115 ἐπ.), ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμε τὰς ἐξῆς εἰδικωτέρας πληροφορίας:

α) Εἰς τὴν σελ. 122 ἀναφέρει, ὅτι παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προβλεπόμενον χωρισμὸν Κράτους - Έκκλησίας τοῦτο δὲν ἐρμηνεύθηκε εἰς τὴν διοικητικὴν πρακτικὴν ὡς χωρισμός, ἀλλὰ ὡς συνεργασία Κράτους - Έκκλησίας. Τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα ἔχει ὡς ἐξῆς: “Although the 1992 Constitution establishes the separation of State and Church, this has not been interpreted in administrative practice as a very strict separation. The cooperation between state and Church has been accepted”. Καὶ ἐπικαλεῖται πλείστα ὄσα σημεῖα ἐν προκειμένῳ, π.χ. συνεργασία Κράτους - Έκκλησίας εἰς ὠρισμένας ὑπηρεσίας, ὑπερέχουσα θέσις τῆς Ἑσθονικῆς Λουθηρανῆς Έκκλησίας, ἢ ὁποῖα χρηματοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ Κράτους (Ἑσθονικὸν Συμβούλιον Έκκλησιῶν), ὑπάρχει δὲ καὶ λειτουργεῖ ἐπιτροπὴ ἐμπειρογνομῶνων, εἰς τὴν ὁποῖαν μετέχουν ἐκπρόσωποι τοῦ Κράτους καὶ τῆς (ἐπικρατοῦσης) Ἑσθονικῆς Λουθηρανῆς Εὐαγγελικῆς Έκκλησίας (σελ. 123), ἢ ὁποῖα μάλιστα τυγχά-

νει νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (σελ. 124). Όμοίως Schmidt (σελ. 183). Τὴν ἰδίαν προνομιακὴν θέσιν μὲ τὴν ἐν λόγῳ Ἐκκλησίαν ἀπολαμβάνει ἐπίσης καὶ ἡ ἐτέρα παραδοσιακὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑσθονίας, ἥτοι ἡ Ἑσθονικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία (σελ. 125), ἡ ὁποία εἶναι ἐπίσης νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (σελ. 126), ὡς ὀρίζει εἰδικῶς ὁ νόμος περὶ Ἐκκλησιῶν.

β) Αἱ λοιπαὶ ἐκκλησίαι δὲν ἀναγνωρίζονται αὐτομάτως (ὡς αἰ ὡς ἄνω δυὸ παραδοσιακαί, ἐπικρατοῦσαι Ἐκκλησίαι). Ὑποχρεοῦνται νὰ ζητήσουν κρατικὴν ἀναγνώρισιν δι' αἰτήσεως τῶν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν καὶ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς εἰδικὸν βιβλίον, διὰ νὰ ἀποκτήσουν νομικὴν προσωπικότητα. Ἡ ἀναγνώρισις δὲν εἶναι αὐτόματος. Ἀπαιτεῖται δι' αὐτὴν προηγουμένη σύμφωνος γνώμη τοῦ ἄρμοδιου Ὑπουργοῦ καὶ ἐπιτροπῆς ἐξ εἰδικῶν (σελ. 127). Ἡ ἐν προκειμένῳ Ratio τοῦ νόμου εἶναι ὁ ἐκ τῶν προτέρων ἔλεγχος τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τῶν αἰτουσῶν τὴν ἀναγνώρισιν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων. Παραθέτομεν ἐν προκειμένῳ λίαν χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα πρὸς ἀπόδειξιν τούτου: “One possible of this provision is that the legislator wants to extend (ex ante) control over religious organisations” (αὐτόθι σελ. 127). Συνεπεία τούτου ὠρισμένες αἰτήσεις ἀναγνωρίσεως ἐκκλησιῶν ἀπερρίφθησαν, ὅπως π.χ. ἡ τῆς Ἑσθονικῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας (λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ τίτλος τῆς ἦτο πολὺ γενικὸς), ἡ τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας τῶν Πεντηκοστιανῶν κ.λ.π. (σελ. 128). Ὡς στοιχεῖα ἀναγνωρίσεως ἀπαιτοῦνται ὁ σεβασμὸς τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν, ἡ φανερὰ ἐσωτερικὴ ὀργανώσις, ἡ μορφὴ, ἡ ἱεραρχία κ.λ.π. (σελ. 131). Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 15(1) τοῦ Νόμου περὶ ἐκκλησιῶν τοῦ 1993, μόνον οἱ ἔχοντες λευκὸν ποινικὸν μητρώον δύνανται νὰ ὀρίζωνται μέλη τῶν συμβουλίων διοικήσεως τῶν ἐκκλησιῶν (σελ. 131).

γ) Ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν (περὶ τῆς ὁποίας ἀνεφέρθημεν ἀνωτέρω) ἐπισημαίνομεν ἐπὶ πλεόν, ὅτι τὸ μάθημα αὐτὸ διδάσκεται ὡς ὑποχρεωτικόν, ἐφ' ὅσον δεκαπέντε μαθηταὶ τὸ ζητήσουν (σελ. 133). Ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἔχει ἀποφασισθῆ, διότι ἐκρίθη, ὅτι ἐνδυναμώνει τὴν ἐθνικὴν ταυτότητα, συντελεῖ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαθητῶν, προσφέρει τὰς προϋποθέσεις δι' ὅποιον ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιλέξει

θρησκευτικὴν καριέραν (σελ. 134). Οἱ διδάσκαλοι δὲ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν κατὰ τὰ 2/3 προτείνονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὸ 1/3 ὑπὸ τοῦ Κράτους (Schmidt σελ. 175).

δ) Τὸ ἐσθονικὸν Κράτος χρηματοδοτεῖ ἐκ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὰ ἔτη π.χ. 1999 καὶ 2000 ἡ χρηματοδότησις ἀνῆλθεν εἰς ποσὸν ἀντιστοιχοῦν εἰς 250.000 γερμανικὰ μάρκα ἀνὰ ἔτος. Ἐπίσης ἡ Ἐκκλησία ἀπολαμβάνει ἀπαλλαγῆς φόρου εἰσοδήματος (σελ. 135 - 136). Όμοίως Schmidt (σελ. 182).

ε) Εἰς τὴν Ἑσθονίαν ὁ θρησκευτικὸς γάμος ἀναγνωρίζεται ὡς ἰσόκυρος μὲ τὸν πολιτικὸν (Schmidt, σελ. 183).

στ) Τέλος, εἰς τὴν Ἑσθονίαν ὑπάρχει σῶμα στρατιωτικῶν ἱερέων, ἱερέων ὑπηρεσίας φυλακῶν καὶ ἱερέων νοσοκομείων (σελ. 137).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ Ἑσθονία ἀποτελεῖ ἐν ἀκόμῃ κράτος, ὅπου ἀπαντᾶται κατ' οὐσίαν ὄχι χωρισμός, ἀλλὰ συνένωσις Κράτους - Ἐκκλησίας παρὰ τὴν ἀντίθετον διατύπωσιν τοῦ Συντάγματος, ἡ ὁποία παραμένει γράμμα νεκρόν.

3. ΤΣΕΧΙΑ

Ὡς κυρίαν πηγὴν ἐν προκειμένῳ χρησιμοποιοῦμε, τὴν Ad Hoc μελέτην τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Πράγας Jiri Rasmund Tretera ὑπὸ τὸν τίτλον “The Principles of State Ecclesiastical Law in Czech Republic” (εἰς Le Statut ἔνθ' ἀν. σελ. 137 ἐπ.). Ἐπομένως πάσα παραπομπὴ σελίδος μὴ ἀναφέρουσα πηγὴν ἀφορᾷ τὴν ὡς ἄνω μελέτην.

Ὁ νόμος περὶ Ἐκκλησιῶν εἶναι ὁ 308/1991. Βασικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐν λόγῳ νόμου εἶναι αἱ ἐξῆς: Κάθε Ἐκκλησία πρέπει νὰ τύχη κρατικῆς ἀναγνωρίσεως, διὰ νὰ ὑπάρξη (σελ. 146 -147) καὶ νὰ ἐγγραφῆ εἰς εἰδικὸν βιβλίον. Ἡ ἄδεια λειτουργίας δίδεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ κατόπιν συμφώνου γνώμης ἐπιτροπῆς ἐξ εἰδικῶν. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀποδειχθῆ, ὅτι κάποια ἐκκλησία παραβιάζει τὸν νόμον, ἡ ἄδεια ἀνακαλεῖται (σελ. 147). Μέχρι σήμερον (δηλ. μέχρι δημοσιεύσεως τῆς ὡς ἄνω μελέτης) ἔχουν τύχει ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ Κράτους μόνον 21 ἐκκλησίαι. Ὡς πρώτη προϋπόθεσις ἀναγνωρίσεως εἶναι ἡ αἰτοῦσα ἐκκλησία νὰ ἔχει τουλάχιστον 10.000 μέλη κατοικοῦντα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Τσεχίας ἢ 500 μέλη

ἐφ' ὅσον ἡ ἀντίστοιχη ἐκκλησία εἶναι μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (σελ. 147). Ὁμοίως Broz, (Das Recht der Religionsgemeinschaften in Tschechien, εἰς Linemann - Reuter, ἐνθ' ἄν. σελ. 503 ἐπ.). Διάταξις συνταγματική περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Τσεχίαν. Ἄντ' αὐτῆς ὑπάρχει ἡ παρ. 2 τοῦ νόμου 3/2002 τῆς 7.1.2002 «Περὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ περὶ τοῦ καθεστώτος τῶν Ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ τροποποιήσεως διαφόρων νόμων». Ἡ ἐν λόγῳ διάταξις (ἰδὲ τὸ κείμενόν της εἰς Broz, ἐνθ' ἄν. σελ. 502) ἀναφέρεται κατ' ἀρχὴν εἰς τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, καθὼς καὶ εἰς τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Σήμερον ἡ ὡς ἄνω διάταξις δὲν ἔχει εἰς καμμίαν περίπτωσιν τὴν ἔννοιαν χωρισμοῦ Κράτους Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν ἔννοιαν τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν δυὸ τούτων θεσμῶν. (ἴδε παράθεσιν χαρακτηριστικῶν ἀσποσπασμάτων εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος τμήματος). Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δεδομένου τούτου παραθέτομεν αὐτούσιον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ προαναφερομένου ἔργου, τὸ ὁποῖον πιστοποιεῖ πανηγυρικῶς τὴν τοιαύτην ἄποψιν καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς: “The regime of state - church relations that we can call separation has never been practised on the territory of Czech lands. Today the state ...collaborates with them (ἐννοεῖ τὴν Ἐκκλησίαν) in many areas, so that one can call this a cooperation model” (αὐτόθι σελ. 146). Βλέπουμε λοιπὸν ἅπαξ ἔτι ἐν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδεὶς χωρισμὸς Κράτους - Ἐκκλησίας ὑπάρχει εἰς τὴν πράξιν. Βεβαίως, ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς τὴν Τσεχίαν Ἐκκλησία (ἢ καὶ ἔχουσα προνομιακὴν θέσιν) εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐκκλησία λειτουργεῖ καὶ ὀργανώνεται ἐλευθέρως, χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ Κράτους (ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλας Ἐκκλησίας, διὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται κρατικὴ ἄδεια). Εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν περαιτέρω ἔχει ἀναγνωρισθῆ διεθνῆς διπλωματικὴ ἐκπροσώπησις. Πρὸς τοῦτο διατηρεῖ διπλωματικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Βατικανοῦ εἰς ἐπίπεδον ἀνταλλαγῆς Πρέσβειων (Broz, ἐνθ' ἄν. σελ. 505).

Περαιτέρω ὁ νόμος 3/2002 εἰς τὴν § 5 ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὑπαρξις ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ δραστηριότης προσκρούει εἰς τὸν νόμον ἢ ἀποτελεῖ ἀπειλήν διὰ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας (Broz, ἐνθ' ἄν. σελ. 504-505). Ἄρα πρέπει, νὰ συμπεράνω-

μεν, ὅτι εἰς τὴν Τσεχίαν ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται. Ἐπίσης ὁ νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὰς ἐκκλησίας, νὰ παραβιάζουν τὰς ἀρχὰς τῆς δημοκρατίας ἢ νὰ ἀπειλοῦν τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τοῦ Κράτους (Broz, σελ. 503).

Εἰς τὴν Τσεχίαν διδάσκεται εἰς τὰ σχολεῖα τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν (σελ. 150). Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ ἐν λόγῳ μαθήματος μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τοῦ Κράτους (σελ. 150). Οἱ διδάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, διὰ νὰ διορισθοῦν, πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἐκκλησίας (σελ. 150). Εἰς τὴν Τσεχίαν ὑπάρχουν τριῶν κατηγοριῶν σχολεῖα: αα) Σχολεῖα κρατικὰ ἢ ἰδρυόμενα ὑπὸ τῶν Δήμων, ββ) Σχολεῖα ἐκκλησιαστικὰ (ἰδρυόμενα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας) καὶ γγ) Σχολεῖα ἰδιωτικά. Τὰ ἔξοδα λειτουργίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολείων καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐξ ὀλοκλήρου. (σελ. 149). Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ σχολεῖα διδάσκεται ἐπὶ δύο ὥρας ἑβδομαδιαίως (Le Statut ἐνθ' ἄν. σελ. 149). Διδάσκαλοι τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν δύνανται νὰ διορίζωνται καὶ κληρικοὶ (Broz, σελ. 506), θεωρεῖται δὲ ἡ τοιαύτη διδασκαλία τῶν εἰς τὰ σχολεῖα ὡς μέρος τοῦ ποιμαντικοῦ τῶν ἔργου (Broz, σελ. 506). Ὡς κύριον μάθημα τῶν θρησκευτικῶν περιλαμβάνεται ἡ διδασκαλία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας (Broz, σελ. 506). Ὑπάρχουν ὅμως καὶ σχολεῖα τῆς Προτεσταντικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὰ ὁποῖα διδάσκεται ἡ ὕλη τῆς ἰδικῆς τῶν θρησκείας. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ὀρίζονται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36318/1997 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Εἰς πᾶσαν δὲ περίπτωσιν ὁ τοπικὸς Σχολικὸς Διευθυντὴς συνεργάζεται μετὰ τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν λεπτομερειῶν (Broz, σελ. 506). Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύει ὁ νόμος 29/1984. Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι ἡ Τσεχία (τότε Τσεχοσλοβακία) ὑπῆρξεν ἡ μόνη χώρα ὑπὸ κομμουνιστικὸν καθεστῶς, ὅπου τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἐδιδάσκετο μερίμνη βεβαίως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὄχι τοῦ Κράτους (Broz, σελ. 505-506).

Εἰς τὴν Τσεχίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1990 καὶ ἐφεξῆς τὸ Κράτος καταβάλλει τοὺς μισθοὺς τῶν κληρικῶν καὶ κατὰ ἓνα μέρος τὰ ἔξοδα λειτουργίας τῶν ἐπικεφαλῆς γραφείων τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τὰ ἔξοδα ἐπισκευῆς τῶν κτιρίων τῆς Ἐκκλησίας (σελ. 151).

Ὡς πρὸς τοὺς μισθοὺς τῶν κληρικῶν τὸ Κράτος καταβάλλει ἓνα ποσὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ὁποῖον καλύπτει ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς ἐν λόγῳ μισθοὺς (σελ. 152). Ἐπίσης τὸ Κράτος καταβάλλει τοὺς μισθοὺς τῶν λαϊκῶν (μὴ κληρικῶν) ὑπαλλήλων τῶν κεντρικῶν γραφείων τῆς Ἐκκλησίας (σελ. 152). Περαιτέρω (ὅπως εἶπαμε) τὸ Κράτος καταβάλλει καὶ τὰ ἔξοδα λειτουργίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα τὸ ἔτος 2000 ἦσαν ἑκατὸν δέκα (Le Staut σελ. 180). Ἡ κρατικὴ χρηματοδότησις τῶν Ἐκκλησιῶν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου 16/1990 (Broz, ἔνθ' ἄν. σελ. 511). Τέλος, πρέπει νὰ ἀναφερθῆ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν Τσεχίαν ἀπολαμβάνει πλήρων φορολογικῶν ἀπαλλαγῶν συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 586/1992 (Broz, ἔνθ' ἄν. σελ. 511).

Εἰς τὴν Τσεχίαν ὑπάρχει θρησκευτικὴ ὑπηρεσία στρατοῦ κρατικὴ (οἱ στρατιωτικοὶ ἱερεῖς εἶναι ἀξιωματικοὶ σελ. 153). Ἐπίσης ὑπάρχει θρησκευτικὴ ὑπηρεσία νοσοκομείων (σελ. 153).

Εἰς τὴν Τσεχίαν ὁ θρησκευτικὸς γάμος ἀναγνωρίζεται ὡς ἰσοκύρος πρὸς τὸν πολιτικόν, ὡς εἰδικώτερον ὀρίζει ὁ νόμος 94/1996 (Broz, ἔνθ' ἄν. σελ. 504 καὶ 512).

Κατόπιν ὄλων τῶν ἀνωτέρω εἰς τὴν Τσεχίαν εἶναι ἐμφανές, ὅτι ὁ χωρισμὸς Κράτους - Ἐκκλησίας οὔτε ὑπάρχει, οὔτε ἀπαντᾶται, οὔτε ἐφηροσόθη ποτὲ εἰς τὴν πρᾶξιν. Ἀντιθέτως ὑπάρχει λίαν στενὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν δυο τούτων θεσμῶν εἰς ἐπίπεδον μάλιστα ταυτίσεως, τὰ δὲ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λεγόμενα στεροῦνται ἐντελῶς βάσεως.

Παραθέτομεν πρὸς τοῦτο δυὸ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα τῶν ὡς ἄνω συγγραφέων καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ εἰς τὸ πρωτότυπον: α) Τοῦ Broz (ἔνθ' ἄν. σελ. 516) «Ἐν ὄψει τῶν διαφορῶν ἐκτιμήσεων μιᾶς σχέσεως μεταξὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας κατὰ τὴν πρὸ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ἐποχὴν καὶ ἐπίσης σήμερον, μπορεῖ κανεὶς νὰ ὀμιλήσῃ περὶ ἑνὸς μοντέλου συνεργατικοῦ. Εἰς ὠρισμένας περιοχὰς αἱ ἀνεγνωρισμέναι θρησκευτικαὶ κοινότητες τυγχάνουν ὑποκείμενα τοῦ Δημοσίου Δικαίου» (καὶ ἐπὶ λέξει εἰς τὸ πρωτότυπον: «Aufgrund der verschiedenen Ansätze eines Verhältnisses zwischen Staat und Kirche in der Zeit vor dem zweiten Weltkrieg und auch heute kann man von einer kooperativen Modell sprechen. In einiger Bereichen zeigen sich die

registrierte Religionsgemeinschaften als Subjekte des öffentlichen Rechts»). Τοῦ Tretera (ἔνθ' ἄν. σελ. 146): «Τὸ καθεστῶς σχέσεων Κράτους - Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον μπορούμε νὰ ἀποκαλέσωμεν χωρισμὸν, δὲν ἐφηροσόθη ποτὲ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν χωρῶν τῆς Τσεχίας. Σήμερον τὸ κράτος καὶ συνεργάζεται με αὐτὰς (ἐννοεῖ τὰς Ἐκκλησίας) εἰς πολλὰς περιοχὰς, ὥστε θὰ μπορούσε αὐτὸ νὰ τὸ ἀποκαλέσει κανεὶς ὡς ἓν μοντέλλον συνεργασίας» (καὶ ἐπὶ λέξει εἰς τὸ πρωτότυπον: «This regime of state-church relations that we can call separation has never been practiced on the territory of Czech lands. Today the state ...collaborates with them in many areas, so that one can call this a cooperation model»).

4. ΠΟΛΩΝΙΑ

Διὰ τὴν Πολωνίαν βασιζόμεθα κυρίως εἰς τὴν Ad Hoc μελέτην τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαρσοβίας Michal Pietazak ὑπὸ τὸν τίτλον «Le Staut Juridique des Communautés Religieuses en Pologne» (δημοσιευομένη εἰς Le Staut ἔνθ' ἄν. σελ. 85 ἐπ.), καθὼς καὶ εἰς τὴν μελέτην τοῦ A. Merkel, ὑπὸ τὸν τίτλον Das Recht der Religionsgemeinschaften in Polen (δημοσιευομένην εἰς Liermann - Reuter, ἔνθ' ἄν. σελ. 329 ἐπ.).

Κατ' ἀρχὴν τὸ Προοίμιον τοῦ πολωνικοῦ Συντάγματος τοῦ 1997 ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων ὅτι «Ὁ πολιτισμὸς, εἶναι ἐρριζωμένος εἰς τὴν Χριστιανικὴν κληρονομίαν τοῦ λαοῦ καὶ γενικῶς εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀξίας». Ἐκ τῆς διατυπώσεως αὐτῆς ὡς πρώτη σκέψις πού γεννᾶται, εἶναι ὅτι τὸ πολωνικὸν Σύνταγμα δὲν ἰδρύει ἓν ἄθεον, ἀλλ' ἓν Χριστιανικὸν κράτος.

Τὸ ἄρθρον 25 τοῦ πολωνικοῦ Συντάγματος καθιερώνει τὴν ἰσότητα μεταξὺ τῶν διαφορῶν θρησκευτικῶν καὶ τὴν ἀμεροληψίαν ἔναντι αὐτῶν τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, καθὼς καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς αὐτονομίας τῶν θρησκευτικῶν, εἰς δὲ τὴν παρ. 4 ἀναφέρει ἐπὶ λέξει: «Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καθορίζονται ὑπὸ τοῦ συναφθέντος διεθνοῦς συμφώνου μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐδρας καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου». Βλέπομεν λοιπόν, ὅτι ἤδη ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀναγνωρίζεται προέχουσα καὶ προνομιακὴ θέσις διὰ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἄρα ἐκ τοῦ Συντάγματος δὲν προκύπτει χωρισμὸς Κράτους - Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ἡ παρ. 5 τοῦ

ιδίου άρθρου αναφέρει ότι αί σχέσεις του Κράτους μετά των λοιπών Έκκλησιών ρυθμίζονται δια νόμου. Η δέ παρ. 3 αναφέρει, ότι το Κράτος συνεργάζεται μετά των Έκκλησιών δια το κοινόν καλόν. Ο Merkel άλλωστε αναφέρει, ότι ή ως άνω συνταγματική διάταξις περιέχεται εις το κεφάλαιον του Συντάγματος υπό τον τίτλον «Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» και ἄρα αί Έκκλησίαι **ἀποτελοῦν τμήμα τῆς δημοσίας ἐξουσίας** (ἐνθ' ἄν. σελ. 331). Ἀντιδιαστέλλει δὲ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν πρὸς τὴν τοῦ άρθρου 53 (τὸ ὁποῖον καθιερώνει τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας) (σελ. 332). Ἐπίσης πρέπει, νὰ ἐπισημανθῆ, ὅτι ὁ νόμος τῆς 17.5.1989 ἀναγνωρίζει εις τὴν Έκκλησίαν τὸ δικαίωμα προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου κατὰ ὁποιοῦδήποτε νόμου εις βάρος τῆς (τῆς Έκκλησίας) (Merkel σελ. 333). Ὁ Καθηγητὴς Pietrzak ἀναφέρει (ἐπικαλούμενος ἐκτενῆ βιβλιογραφίαν εις γλῶσσαν πολωνικὴν), ὅτι σκοπὸς τοῦ συνταγματικοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ δώσῃ φιλικὸν χαρακτήρα σχέσεων Κράτους - Έκκλησίας (ἐπὶ βάσεως συνεργασίας) (αὐτόθι σελ. 98). Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν του ὅτι εις τὴν πρᾶξιν οὐδεὶς χωρισμὸς Κράτους - Έκκλησίας ἀπαντᾷ, ἐπισημαίνομεν τὰ κάτωθι λίαν χαρακτηριστικὰ ἀναφερόμενα εις τὴν ὡς ἄνω Ad Hoc μελέτην:

α) Ἡ ἀναγνώρισις τῶν διαφορῶν θρησκευτῶν δὲν εἶναι αὐτόματος. Ἀπαιτεῖται κρατικὴ ἔγκρισις (σελ. 96) καὶ ἐγγραφή εις κρατικὸν βιβλίον, ἀφοῦ πρωτίστως ἐλεγχθῆ ἡ ὕπαρξις τῶν νομίμων προϋποθέσεων (αἴτησις ὑπογεγραμμένη ὑπὸ 100 τουλάχιστον Πολωνῶν πολιτῶν, πληροφορία περὶ τοῦ δόγματος των, ἔδρα τῆς ὀργανώσεως, καταστατικὸν αὐτῆς κ.λ.π. σελ. 96-97). Ἡ αἴτησις ὑποβάλλεται εις τὸ Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν καὶ Διοικήσεως καὶ ἡ ἔγκρισις ἐγγράφεται εις εἰδικὸν βιβλίον τηρούμενον ὑπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργείου. Τὸ ἰσχύον Σύνταγμα τοῦ 1997 καθορίζει τὴν διαδικασίαν ἐγκρίσεως τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων. Ἐπὶ πλέον ὁμως καθορίζει εἰδικῶς διὰ τὴν Καθολικὴν Έκκλησίαν τὸ καταστατικὸν τῆς συμφώνως πρὸς διεθνή συνθήκην, συναφθεῖσαν μεταξὺ Πολωνίας καὶ Βατικανοῦ.

β) Εἰς τὴν Πολωνίαν παρὰ τὰ ὡς ἄνω περὶ ἰσότητος μεταξὺ τῶν θρησκευτῶν, ἀναγνωρίζεται πανηγυρικῶς ἡ ὑπερέχουσα θέσις τῆς Καθολικῆς Έκκλησίας (σελ. 92,93,94). Ἀκριβῶς περὶ τούτου ὁ Καθηγητὴς Pietrzak

εἶναι ἀπόλυτος καὶ κατηγορηματικὸς. Ἀναφέρει, ὅτι ἡ Καθολικὴ Έκκλησία ἐνέπνευσε καὶ ὑπεστήριξε τὴν εἰσαγωγὴν στοιχείων Κράτους κατηχητικοῦ/δογματικοῦ εις τὴν ἐθνικὴν νομοθεσίαν, ἡ δὲ Έκκλησία ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν ἤσκησεν ἀνάλογον ἐπιρροὴν ἐπαγόμενος ἐπὶ λέξει: “L’Eglise a inspiré et soutenu l’ introduction d’ éléments de l’ Etat confessionnel dans la législation nationale dans les années 1989-1999, ainsi que l’ influence exercée par l’ Eglise sur la conduite des autorités administratives” σελ. 94). Περαιτέρω ὁ σ. εἶναι ἀκόμη πιὸ κατηγορηματικὸς ἀποφαινόμενος, ὅτι ἡ Καθολικὴ Έκκλησία **ἐπηρεάζει τὸν πολιτικὸν προσανατολισμὸν τοῦ Κράτους**. Παραθέτομε δὲ ἐπὶ λέξει τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα: “L’ Eglise exerce son influence sur l’ orientation politique de l’ Etat” (σελ. 93). Καὶ συνεχίζει λέγων, ὅτι τὸ δεδομένον αὐτὸ ἀνατρέπει τὸν χαρακτήρα τοῦ Κράτους ὡς Κράτους θρησκευτικῶς οὐδέτερου, τὸ καθιστᾷ δὲ ὡς ἐκ τούτου “μοντέλλο καθολικοῦ κράτους”, ὅπου αί προδιαγραφαὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια τῆς κρατικῆς νομοθεσίας καὶ τῶν ἀποφάσεων πού λαμβάνονται. Προσθέτει δὲ περαιτέρω, ὅτι ἡ κρατικὴ πολιτικὴ ὑπόκειται εις τὸν ἔλεγχον τοῦ κλήρου. Λόγῳ τῆς ὑψίστης σπουδαιότητος τῶν ἐν λόγῳ ἀπόψεων παραθέτομεν αὐτούσιον τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα: “dans le modèle d’ Etat catholique où les prescriptions de la religion constituent des premisses ou des indications pour la législation de l’ Etat, où les décisions prises en vertu de droit canon produisent effet au droit de l’ Etat, et où les taches ecclésiastiques sont réalisés par des institutions publiques subissent la pression des prescriptions religieuses, voire du controle du clergé” (σελ. 94).

Εἰς τὴν Πολωνίαν ὑπάρχουν ἔνδεκα νόμοι ἀναγνωρίσεως διαφορῶν Έκκλησιῶν. Ὁ ἐξ αὐτῶν ἀναγνωρίζων τὴν Ὁρθόδοξον Έκκλησίαν δίδει εις αὐτὴν προέχουσαν καὶ προνομιακὴν θέσιν καὶ τὴν καθιστᾷ ὡς τὴν δευτέραν ἐπίσημον Έκκλησίαν τῆς Πολωνίας (Merkel, σελ. 337 ἐπ., 348, 349, 351 καὶ 352).

Οὐδεμία κατόπιν τούτου ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι εις τὴν Πολωνίαν εις τὴν πραγματικότητα ὑπάρχει στενὴ καὶ ἀδιατάρακτος ἔνωσις Κράτους - Έκκλησίας καὶ εις καμμίαν περιπτώσιν χωρισμὸς παρὰ τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου διατυπούμενα καὶ παρὰ τὴν διατύπωσιν

τοῦ Συντάγματος, ὅτι ἡ Πολωνία εἶναι ἓν Κράτος θρησκευτικῶς οὐδέτερον.

Περαιτέρω ἀναφέρεται, ὅτι τὸ πολωνικὸν Κράτος χρηματοδοτεῖ τὰς θρησκευτικὰς ὀργανώσεις μὲ 600 ἑκατομμύρια ζλότους (€ 172.000.000), ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 95% περιέχεται εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Μὲ ἄλλα δὲ 92.000.000 ζλότους (€ 26.400.000) χρηματοδοτεῖται ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία διὰ τὰς ὑπηρεσίας πού προσφέρει π.χ. μάθημα θρησκευτικῶν, θρησκευτικὴ ὑπηρεσία στρατοῦ, νοσοκομείων, φυλακῶν κ.λ.π. (Merkel σελ. 345). Περαιτέρω προβλέπονται φορολογικαὶ ἀπαλλαγαὶ ἐκ τοῦ φόρου εἰσοδήματος καὶ τοῦ φόρου μεταβιβάσεως ἀκινήτων (Le Statut, σελ. 111), καθὼς καὶ τοῦ φόρου δωρεῶν καὶ κληρονομιῶν (Le Statut, σελ. 112) (ὁμοίως Merkel σελ. 345). Οἱ κληρικοὶ καταβάλλουν ἐξ ἰδίων τὸ 20% τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν διὰ τὴν κοινωνικὴν τους ἀσφάλισιν. Τὸ ὑπόλοιπο 80% καταβάλλεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ (σελ. 106). Ἡ Ἐκκλησία ἀσκεῖ καὶ δημοσίαν ἐξουσίαν (Le Statut, σελ. 104) ἐκδίδουσα βεβαιώσεις περὶ προσωπικῶν πληροφοριῶν (π.χ. ἀλλαγὴ ὀνόματος κ.λ.π.). Τὰ ἴδια ἀναφέρει καὶ ὁ Merkel (σελ. 335), προσθέτων, ὅτι εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐπεστράφη ὅλη ἡ κρατικοποιηθεῖσα παλαιότερον ὑπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος περιουσία της.

γ) Εἰς τὰ πολωνικὰ σχολεῖα διδάσκεται καὶ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν (Le Statut, σελ. 100 ἐπ.) καὶ τοῦτο προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, τοῦ Κονκορδάτου πού ἔχει συναφθῆ μετὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ὑπὸ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Ἡ ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν καθορίζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας (Le Statut, σελ. 101) καὶ ἀναγράφεται εἰς τὸ ἀπολυτήριον τοῦ μαθητοῦ (Le Statut, σελ. 101). Αἱ διατάξεις περὶ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εἶναι προνομιακαὶ ὑπὲρ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Παραθέτομεν δὲ τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα ἐπὶ λέξει: “Les dispositions juridiques regissant l’instruction religieuse à l’école sont de nature à privilegier les catholiques” (Le Statut, σελ. 102). Τέλος, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία διαθέτει πανεπιστήμια, ἀκαδημίας καὶ ἄλλας ἀνωτάτας σχολὰς εἰς ἰκανὸν ἀριθμὸν (Le Statut, σελ. 102-103). Εἰδικώτερον τὸ ἄρθρον 53 παρ. 3 καὶ 4 τοῦ Συντάγματος ἀναφέρει, ὅτι οἱ γονεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα, νὰ ἐξασφαλίσουν διὰ τὰ τέκνα

των θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσιν σύμφωνα πρὸς τὰς θρησκευτικὰς τῶν πεποιθήσεις, τὸ δὲ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν εἶναι **κατηχητικόν** (δηλ. περιλαμβάνει τὰ δόγματα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀντιστοίχου Ἐκκλησίας) (Merkel, σελ. 332 καὶ 340). Λεπτομερέστερον δὲ περὶ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀναφέρεται τὸ ἄρθρον 48 τὸ Συντάγματος.

Εἰς τὴν Πολωνίαν ὁ νόμος τῆς 26.6.1997 **ἀπαγορεύει τὸν προσηλυτισμόν**. Ὁ Merkel (σελ. 334) ἀναφέρει τοῦτο ρητῶς καὶ ἀναλυτικῶς (ἐπὶ λέξει: «Das Einwirken mittels psychologischer Forschungen und Experimente wird nicht als Ausübung religiöser Funktionen anerkannt» καὶ περαιτέρω (σελ. 334) ἀναφέρει ἐπὶ λέξει: «Dadurch wurde das Fehlen einer Beschränkung des Proselytismus unterstrichen».

Φρονοῦμεν, ὅτι τὰ ὡς ἄνω εἶναι ὑπεραρκετὰ διὰ νὰ πείσουν καὶ τὸν πλέον δύσπιστον περὶ τοῦ ὅτι εἰς τὴν Πολωνίαν δὲν ὑπάρχει κανενὸς εἴδους χωρισμὸς Κράτους - Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πλήρης ταύτισις τοῦ Κράτους μὲ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, εἰς σημεῖον πού ἐντυπωσιάζει ἰδιαίτερος. Ὁ δὲ συγγραφεὺς τῆς ὡς ἄνω μελέτης (Pietrzak) καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εἰς τὴν Πολωνίαν δὲν ὑπάρχει ἰσότης μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν λόγῳ τῆς δεσποζούσης θέσεως τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ παρόν. Παραθέτομε καὶ τὸ σχετικὸν ἐπὶ λέξει ἀπόσπασμα: “Le principe de l’égalité en droit n’est pas cependant absolu. Il est essentiellement relativisé par la position dominante des catholiques dans la société polonaise et par le rôle que l’Eglise catholique romaine a joué dans le passé et joué encore dans le présent” (σελ. 113).

Ἐπ’ ὅσιν, ὅτι τὸ ἔτος 2000 εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν τῆς Πολωνίας ἰδρῦθη **Τμήμα Αἰρέσεων** («Abteilung Sekten») κατόπιν πιέσεων τῶν ἀντιαιρετικῶν ὀργανώσεων (Merkel σελ. 339).

Εἰς τὴν Πολωνίαν ὑπάρχει σῶμα στρατιωτικῶν ἰερέων (ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ) (Merkel σελ. 343 ἐπ.).

Εἰς τὴν Πολωνίαν ἀναγνωρίζεται ὡς ἔγκυρος ὁ θρησκευτικὸς γάμος (Merkel σελ. 346).

Τέλος, εἰς τὴν Πολωνίαν ὑπάρχει πρόβλημα ἀναγνωρίσεως τῶν “μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά” ἐν ὄψει τῆς διδασκαλίας τῶν ὅτι «τὸ κράτος εἶναι ὀργάνωσις τοῦ σατανᾶ» (Merkel, σελ. 347).

(Ἀκολουθεῖ τὸ τελευταῖο μέρος)

Ἐκκλησία καὶ Παγκοσμιοποίηση**Ἐκκλησία καὶ
Παγκοσμιοποίηση****Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ
Μακαριωτάτου στὸ Π.Σ.Ε.****Συνεχίζεται ἡ ταλαιπωρία
τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Ἀχρίδος****Ἡ Θρησκευτικὴ
ταυτότητα τῆς Εὐρώπης**

Τί εἶναι ἡ παγκοσμιοποίηση; Εὐλογία ἢ κατάρα; Ἀπειλή ἢ ἐλπίδα; Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρεμφερῆ ἐρωτήματα ἀκούγονται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Τὸ φαινόμενο εἶναι ὑπαρκτό. Οἱ λαοὶ ταξιδεύουν, μεταναστεύουν καὶ ἐπικοινωνοῦν ταχύτερα καὶ εὐκολότερα, προϊόντα καὶ κεφάλαια κινοῦνται χωρὶς ἰδιαιτέρα ἐμπόδια μεταξύ κρατῶν, οἱ γνώσεις καὶ οἱ πληροφορίες διαχέονται ἀνὰ τὴν Ὑφήλιο μὲ πολὺ μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε πρὸ ὀλίγων δεκαετιῶν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὅμως, τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἐθνικὰ κράτη ἀνθίστανται, οἱ λαοὶ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὴν θρησκευτικὴ, γλωσσικὴ καὶ πολιτιστικὴ τους ταυτότητα καὶ πολλοὶ ἀνησυχοῦν γιὰ τὸν κίνδυνο ἰσοπεδώσεως τῶν τοπικῶν παραδόσεων καὶ πολιτισμῶν. Ἡ παγκοσμιοποίηση, ὅπως κάθε ἐξέλιξη στὴν ἱστορία τοῦ Ἀνθρώπου, δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ μὲ τὴν ἀπλουστευτικὴ ἀντίληψη «μαῦρο-ἄσπρο». Ὑπάρχουν θετικὲς καὶ ἀρνητικὲς πλευρὲς, ἔστω καὶ ἂν ἐν προκειμένῳ ὑπερετεροῦν οἱ δευτερές. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἦταν ἡ τοποθέτηση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου κατὰ τὴν εἰσήγησή του στὸ Γ' Ἱερατικὸ Συνέδριο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Τὸ Συνέδριο πραγματοποιήθηκε στὴν αἴθουσα «Μελίνα Μερκούρη» τοῦ Σταδίου Εἰρήνης καὶ Φιλίας τὴν Τρίτη 9 Μαΐου ἐ.ἔ. καὶ τὸ παρακολούθησαν ὄλοι σχεδὸν οἱ κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ Μακαριώτατος τόνισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δέν εἶναι ἀντίθετη στὴν ἐπικοινωνία καὶ ἀλληλογνωριμία τῶν ἀνθρώπων καὶ στὴν ἀξιοποίηση τῆς τεχνολογίας γιὰ ἀγαθοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ ἐπεσήμανε ὅτι ἡ σημερινὴ παγκοσμιοποίηση μᾶς ἀνησυχεῖ, διότι ἔχει ἔντονο ὑλιστικὸ καὶ ἰσοπεδωτικὸ χαρακτῆρα καὶ ἀπέχει κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες τῆς Οἰκουμενικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι –μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ– θὰ μπορέσουμε κληρὸς καὶ λαὸς νὰ ἀξιοποιήσουμε τὶς εὐκαιρίες πὺν μᾶς παρέχει ἡ παγκοσμιοποιημένη ἐποχὴ μας καὶ νὰ διαφυλάξουμε τὴν ἐλληνορθόδοξη ἰδιοπροσωπία μας ἀπέναντι σὶς ἀρνητικὲς πτυχὲς τοῦ φαινομένου αὐτοῦ. (Σημ. Τὸ πλῆρες κείμενο τῆς ὁμιλίας τοῦ Μακαριωτάτου δημοσιεύεται στὴν ἐνότητα ΟΜΙΛΙΑΙ τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους).

Κ.Χ.

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου στὸ Π.Σ.Ε.

Ἀπὸ 27 Μαΐου μέχρι καὶ 4 Ἰουνίου ἐ.ἔ. ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος πραγματοποιεῖ ἐπίσημη ἐπίσκεψη στὴν ἔδρα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν στὴν Γενεύη. Ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, διότι εἶναι ἡ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ Π.Σ.Ε. πὺν προσκαλεῖται ἐπισήμως ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Μακαριώτατος θὰ ἐκφωνήσῃ ὁμιλίεσ περὶ τῶν θεμάτων πὺν ἀπασχολοῦν τοὺς Χριστιανοὺς ὄλου τοῦ κόσμου. Θὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ στὸ ἐξῆς τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ ἐστιασθεῖ κυρίως στὰ κοινωνικὰ θέματα, διότι οἱ συζητήσεις περὶ τῶν δο-

γματικῶν ζητημάτων προκαλοῦν προβλήματα καὶ μὲνουν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἀξίζει ἐπίσης νὰ τονισθεῖ ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἔχει λάβει ἐπίσημη πρόσκληση καὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση τῆς Ἑλβετίας καὶ ἀναμένεται νὰ συναντηθεῖ μὲ ὑπολόβαθμους κυβερνητικούς ἀξιωματούχους. Θὰ ἐπισκεφθεῖ ἐπίσης καὶ θὰ συλλειτουργήσει στὸ Πατριαρχικὸ Κέντρο τοῦ Σαμπεζύ τῆς Γενεύης, στὸ ὁποῖο ἐδρεύει ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἀναλυτικὴ ἀναφορὰ στὶς ὀμιλίες καὶ τὶς ἐπισκέψεις τοῦ Μακαριωτάτου θὰ παρουσιάσουμε στὸ ἐπόμενο τεῦχος (Ἰουνίου) τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Κ.Χ.

Συνεχίζεται ἡ ταλαιπωρία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος καὶ Μητροπολίτης Σκοπίων κ. Ἰωάννης ἀπεφυλακίσθη προσφάτως μετὰ τὴν μείωση τῆς ποινῆς του ἀπὸ δύο χρόνια σὲ ἓνα χρόνο. Ὡς γνωστὸν εἶχε κατηγορηθεῖ ἀπὸ τὶς σκοπιανὲς ἀρχὲς ὡς «ὑποκινητῆς ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ μίσους». Παρὰ ταῦτα ἡ ταλαιπωρία του συνεχίζεται, ὅπως ὁ ἴδιος ἐδήλωσε στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (15-5-2006). Συγκεκριμένα οἱ ἀρχὲς τῆς χώρας του τοῦ ἀπαγορεύουν τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὰ κρατικὰ σύνορα καὶ δὲν τοῦ ἐπιστρέφουν τὸ διαβατήριό, τὸ ὁποῖο ἀφήρεσαν ὅταν ἐφυλακίσθη. Ἐπίσης ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἐν ὄψει τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν στὴν ΠΓΔΜ ὅλα τὰ κόμματα τῆς σλαβικῆς κοινότητος –τῶν αὐτοαποκαλουμένων «Μακεδόνων»– ὑπέγραψαν πρωτόκολλο, μὲ τὸ ὁποῖο ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωση νὰ μὴν ἀναγνωρίσουν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη. Εἶναι προφανὲς ὅτι ὁ πολιτικὸς κόσμος τοῦ γειτονικοῦ μας κράτους ἐπιθυμεῖ τὴν συνέχιση τῆς προπαγανδιστικῆς τακτικῆς τοῦ αὐταρχικοῦ καθεστώτος τοῦ Τίτο, ὁ ὁποῖος κατασκεύασε καὶ χρησιμοποίησε διεθνῶς τὴν Σχισματικὴ «Αὐτοκέφαλο Ἐκκλησία τῆς Μακεδονίας» διὰ τῆς ἀποσπάσεως τριῶν Ἐπισκοπῶν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Σερβίας. Προσευχόμεθα καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐπιλυθεῖ συντόμως τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα τῶν Σκοπίων καὶ νὰ ἐπανέλθει ἡ κανονικὴ τάξις, τὴν ὁποία σήμερα ἀγωνίζεται νὰ διαφυλάξει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης. Ἀξίζει νὰ ση-

μειωθεῖ ἡ συγκινητικὴ ἀνταπόκριση τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων στὴν ἔκκληση τοῦ Σεβ. Ἰωάννου γιὰ τὴν ἀνέγερση καὶ ἀποκατάσταση τῶν Ὁρθοδόξων Ναῶν καὶ Μονῶν ποὺ προορίζονται γιὰ τὶς λατρευτικὲς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου του.

Κ.Χ.

Ἡ Θρησκευτικὴ ταυτότητα τῆς Εὐρώπης

Κατὰ τὴν βράβεισή του ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ βουλευτῆς καὶ πρόην Ὑπουργὸς κ. Στυλιανὸς Παπαθεμελῆς ἔδωσε τὴν ἔξις ἐνδιαφέρουσα πληροφορία. Ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας κ. Ρομάνο Πρόντι, ὅταν ἦταν Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς (Κομμισιόν) εἶχε ἀναθέσει σὲ Ἐπιτροπὴ Σοφῶν, δηλαδὴ ἐπιστημόνων καὶ πολιτικῶν εὐρείας ἀποδοχῆς, νὰ καταγράψουν τὶς προτάσεις τους γιὰ τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης. Ἡ μελέτη αὐτὴ κατετέθη καὶ μεταξὺ ἄλλων προτείνει ὅτι πρέπει νὰ δώσει ἰδιαίτερη ἔμφαση ἡ Εὐρ. Ἐνωση στὸν ρόλο τῶν θρησκειῶν. Ἐξ ἄλλου ἀπὸ 3 ἕως καὶ 5 Μαΐου ἔλαβε χώρα στὴν Βιέννη Συνέδριο μὲ θέμα «Νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Εὐρώπη τὴν ψυχὴ τῆς», τὸ ὁποῖο συνδιοργανώθηκε ἀπὸ τὸ Βατικανὸ καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας. Τὸ Συνέδριο κατέγραψε τὶς ἀνησυχίες τῶν Χριστιανῶν γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς εὐρωπαϊκῆς ταυτότητος καὶ μελέτησε τὴν ἐπίδραση τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς στὴν Πολιτικὴ, τὴν Οἰκονομία καὶ τὰ Μ.Μ.Ε. τῆς Εὐρώπης. Εἶναι προφανὲς ὅτι συνεχίζονται οἱ διεργασίες καὶ ἡ πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἀναζήτησις γιὰ τὴν ταυτότητα καὶ τὸν προσανατολισμὸ τῆς Εὐρώπης. Ὅλο καὶ περισσότεροι Εὐρωπαῖοι συνειδητοποιοῦν ὅτι τὸ ἐγχείρημα τῆς διευρύνσεως πρέπει νὰ συνδυασθεῖ μὲ τὸν καθορισμὸ τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτιστικῆς κληρονομιάς τῆς Γηραιᾶς Ἠπείρου μὲ παράλληλο, βεβαίως, σεβασμὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἑτερότητος καὶ διαφορετικότητος. Στὸν σοβαρὸ αὐτὸ διάλογο καλούμεθα νὰ συμβάλουμε καὶ ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες μὲ ἐπιχειρήματα, μὲ αὐτοπεποίθησις καὶ μὲ διάθεση κατανοήσεως τῶν ἀντιθέτων ἀπόψεων. Ἡ Χριστιανικὴ ψυχὴ τῆς Εὐρώπης πρέπει νὰ ἀναδειχθεῖ καὶ νὰ ἀξιοποιηθεῖ γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

Κ.Χ.

Ἱερὰ Σύνοδος
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. μηνὸς Μαΐου.

Συνήλθε στις 2, 3, 4, και 5 Μαΐου ἐ.ἔ. στὴν τακτικὴ κατὰ μῆνα Μάϊο Συνεδρία ἢ Διαρκῆς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 149^{ης} Συνοδικῆς Περιόδου. Κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ἐργασιῶν:

Α. Ὁ Μακαριώτατος εὐχήθηκε γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τόνισε τὴν κοσμοσυρροὴ τῶν πιστῶν στὶς Ἱερὰς Ἀκολουθίες, γεγονός που ἀναμφισβήτητα δείχνει τὴν ἀφοσίωση τοῦ Λαοῦ μας στὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία.

– Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας εὐχήθηκε ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς Ἀντιπρόεδρος Αὐτῆς, στὸ Μακαριώτατο γιὰ τὴν ἐπιτυχημένη ὀκταετία στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ Θρόνο. Ὁ Μακαριώτατος εὐχαρίστησε δεόντως.

– Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε τὴ Δ.Ι.Σ. γιὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὸν Ἐξοχώτατο Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, κ. Κάρλο Παπούλια, τὴν 26.4.2006, στὸν ὁποῖο προσέφερε τὸ Μνηολόγιο τοῦ Βασιλείου Β΄ τοῦ Βουλγαροκτόνου, ἔκδοση τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ δηλώθηκε ὁ σεβασμὸς τοῦ κ. Προέδρου στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀναγνωρίσθηκε ὅτι ὁ λόγος Αὐτῆς γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ Λαοῦ μας εἶναι εὐεργετικὸς.

– Ὁ Μακαριώτατος, ἐπίσης, ἐνημέρωσε τὸ Σῶμα γιὰ τὴν ἐκλογή τοῦ Νέου Μητροπολίτου Τσεχίας καὶ Σλοβακίας κ. Χριστοφόρου. Στὴν ἐνθρόνιση, ἡ ὁποία θὰ πραγματοποιηθεῖ στις 28 Μαΐου 2006, τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐκπροσωπήσει ὁ Σεβασμιώτατος Συνοδικὸς Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη κ. Προκόπιο Πετρίδη, Συνεργάτη τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων.

Β. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε:

– Ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαο, ὁ ὁποῖος ἐκπροσώπησε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στὴν τελετὴ τῆς ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτὸς στὸν Πανάγιο Τάφο, ἐνημέρωσε τὴ Δ.Ι.Σ. γιὰ τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονός καὶ τὴν πηγαία εὐσέβεια τοῦ ἀναρίθμητου πιστοῦ Λαοῦ που βρέθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

– Ἀπὸ τὶς πορισματικὲς ἐκθέσεις τῆς Διευθύνσεως τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως, ἀναφορικὰ μὲ τοὺς διενεργηθέντες οἰκονομικοὺς ἐλέγχους στὶς ἐξῆς Ἱερὰς Μητροπόλεις: α) Ἀργολίδος, β) Δράμας, γ) Καρπενήσιου, δ) Καρυστίας καὶ Σκύρου, ε) Μεσσηνίας, στ) Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ ζ) Σιδηροκάστρου, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους προκύπτει ὅτι ἡ διαχείριση τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐλέγχου διεξήχθη σύννομα, κανονικὰ καὶ μὲ ἐντιμότητα. Οἱ πόροι τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων διατίθενται γιὰ τὴν ἀσκηση τοῦ πνευματικοῦ καὶ κυρίως τοῦ σημαντικοῦ φιλάνθρωπικοῦ τους ἔργου.

– Ἀπὸ τὴν ἐκθεση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ κ. Ἰγνατίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, περὶ τῆς ἐν Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, πραγματοποιηθείσης, ἀπὸ 14^{ης} ἕως 23^{ης} Φεβρουαρίου 2006, Θ΄ Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.).

– Από έκθεση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου γιὰ τὰ πεπραγμένα αὐτῆς, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑβδομάδος Ἱερατικῶν Κλήσεων.

– Από τὴν Ἐκθεση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννου, σχετικά μὲ τὴν πραγματοποιηθεῖσα, ἀπὸ 6ης ἕως 13ης Σεπτεμβρίου 2005, στὴ Γερμανία, Γενικὴ Συνέλευση τῶν Ἀκαδημιῶν καὶ Πνευματικῶν Κέντρων τῆς Εὐρώπης.

– Από τὴν Ἐκθεση τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, σχετικά μὲ τὴν πραγματοποιηθεῖσα Ἡμερίδα, τὴν 10η Ἀπριλίου 2006 στὴν Ἀθήνα, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 180 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡρωικῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογίου.

– Από τὴν ἀναφορὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Μὴ Κυβερνητικῆς Ὄργανώσεως (Μ.Κ.Ο) «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ», γιὰ τὶς πολὺπλευρες δραστηριότητες αὐτῆς, κατὰ τὸ διάστημα 1-30 Ἀπριλίου 2006.

Γ. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀποφάσισε:

– Νὰ συγκληθεῖ Ἡμερίδα γιὰ τὰ 25 χρόνια ἀπὸ τὴν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωση.

– Νὰ ἐνισχύσει οἰκονομικὰ τὶς πτωχὲς καὶ ἀκριτικὲς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν λειτουργικῶν τους ἐξόδων.

– Νὰ ὁμιλήσει κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Θρονικῆς Ἑορτῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπ' εὐκαιρία τῆς Ἱερᾶς Μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου, Πανευφήμου, καὶ Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Παύλου, Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς, τὴν 28η Ἰουνίου 2006 ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Διονύσιος Μάνταλος, Ἀρχιερατάρχης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας στὸν Καθεδρικὸ Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν τὴν 29η Ἰουνίου 2006 ὁ Συνοδικὸς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυσόστομος.

– Νὰ ἐγκρίνει τὸ ὑποβληθὲν ὑπὸ τῆς Ἀρχιερατάρχης σχέδιο Κανονισμοῦ «Περὶ Συστάσεως Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Μεταναστῶν, Προσφύγων καὶ Παλινοστούτων».

– Νὰ συσταθεῖ τριμελὴς Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου Καθηγητοῦ κ. Βλασίου Φειδᾶ καὶ Ἐντιμοτάτου κ. Ἡλίας Παπανικολάου, γιὰ τὴ μελέτη τοῦ τρόπου ἰδρύσεως καὶ τῶν πηλασίων λειτουργίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἱερῶν Ἠσυχαστηρίων.

– Νὰ ἀποσταλεῖ φυλλάδιο «ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ» μὲ περιεχόμενο σχετικὸ μὲ τὰ περὶ «Κώδικα Ντὰ Βίντσι» καὶ «Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα».

– Νὰ ἐκπροσωπηθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος:

1. Στὴ συγκληθησομένη, ἀπὸ 25ης ἕως 26ης Μαΐου 2006, στὴ Μόσχα, προπαρασκευαστικὴ Συνάντηση γιὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Παγκοσμίου Διασκέψεως τῶν Ὁρθοσκευτικῶν Ἡγετῶν, ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιο.

2. Στὴ συγκληθησομένη, ἀπὸ 1ης ἕως 3ης Ἰουνίου 2006, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Bose τῆς Ἰταλίας, Διεθνῆ, Λειτουργικὴ Διάσκεψη μὲ θέμα: «Ὁ Ἄμβων, τράπεζα τῆς ὁμιλίας τοῦ Θεοῦ», ἀπὸ τὸν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Κωνσταντῖνο Καραϊσαρίδη.

3. Στὴ συνερχόμενη, ἀπὸ 8ης ἕως 12ης Ἰουνίου 2006, στὸ Ταλλὴν τῆς Ἑσθονίας, Ἐπιτροπὴ «Ἐκκλησία ἐν Διαλόγῳ», τοῦ Συμβουλίου Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τὸν Ἐλλογιμώτατο Καθηγητὴ κ. Ἀνέστη Κεσελιόπουλο.

4. Στὸ συγκληθησομένο, ἀπὸ 14ης ἕως 20ης Σεπτεμβρίου 2006, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Bose τῆς Ἰταλίας, ἐπίσιο Διεθνὲς Συνέδριο αὐτῆς μὲ θέμα: «Ὁ Νικόλαος Καβάσιλλας καὶ ἡ Θεία Λειτουργία», ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννη.

– Νὰ ὀρισθεῖ τριμελὴς Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ νέα βελτιωμένη ἔκδοση τοῦ Ἀρχιερατικοῦ, ἀποτελουμένη ἐξ ἐνὸς Ἀρχιερέως, ἐνὸς μέλους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐνὸς μέλους τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

– Νὰ συγκληθεῖ ἡ Β' Συνδιάσκεψη Γυναικῶν - Ἐκπροσώπων Ἱερῶν Μητροπόλεων Νοτίου Ἑλλάδος, ἀπὸ 16ης ἕως 17ης Ἰουνίου 2006. Τὴν Συνδιάσκεψη θὰ φιλοξενήσει ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνourίας. Ἐπίσης ἐγκρίθηκε τό, ὑποβληθὲν ὑπὸ τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ Γυναικείων Θεμάτων, σχετικὸ Πρόγραμμα τῆς Συνδιασκέψεως.

– Νὰ ἀποσταλεῖ Ἐγκύκλιος γιὰ τὴν λήξη τῶν Κατηχητικῶν Σχολεῖων ἡ ὁποία, θὰ πραγματοποιηθῆ στὶς 21 Μαΐου 2006.

Δ. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε:

– Τὴν σύσταση καὶ λειτουργία Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος μὲ τὴν ἐπωνυμία «ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ», καθὼς καὶ τὸν ὑποβληθὲν σχετικὸ Κανονισμό.

Ε. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνεδρίας τῆς 2ας Μαΐου στὶς 13.00, στὴν Αἴθουσα τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ, τιμήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ Δίπλωμα καὶ τὰ Διάσημα τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παρασήμου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διὰ χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Χριστοδοῦλου, ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Γέωργιος Κοντόπουλος, Καθηγητὴς

του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καὶ ὁ Ἑλληλογιμῶτατος κ. Δημήτριος Σκαρβέλης, Ἀκαδημαϊκός, Στρατηγὸς καὶ Ἀρχηγὸς Γ.Ε.ΕΘ.Α. ἐπὶ τιμῇ, Ἀκαδημαϊκός.

Περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς προσφορᾶς τῶν τιμηθέντων μίλησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαος καὶ ὁ Ἀντιστράτηγος Ἡλίας Καζούκας ἀντιστοίχως.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνεδρίας τῆς 3ης Μαΐου στὶς 13.00, στὴν Αἴθουσα τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ τιμήθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ Δίπλωμα καὶ τὰ Διάσημα τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παρασήμου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διὰ χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Χριστοδούλου, ὁ Ἀξιότιμος κ. Στυλιανὸς Παπαθεμελῆς, Βουλευτής, πρ. Ὑπουργός.

Περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς τοῦ τιμηθέντος μίλησε ὁ Ἑλληλογιμῶτατος κ. Μαρριανὸς Καρασῆς, Καθηγητῆς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ Ἀντεπιστέλλον Μέλῆς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

ΣΤ. Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ 9.5.2006 ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ Μ.Μ.Ε.

Ἐξ ἀφορμῆς δημοσιευμάτων τινῶν μικρῆς –εὐτυχῶς– μερίδας τῶν ΜΜΕ γιὰ τὴν στάση τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν θεμάτων τῆς ἐπικαιρότητας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀπὸ 5/5/2006 αἰτήματος τοῦ “Ἐποπτικοῦ Ὁργάνου Δεοντολογίας” τῆς “Ἐνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν” (ΕΣΗΕΑ) πρὸς τὸ Ἀνώτατο Ἐκκλησιαστικὸ Διοικητικὸ Ὁργανο, μὲ τὸ ὁποῖο *“ζητεῖται ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἱ. Συνόδου, νὰ ἐπιχειρηματολογοῦν τεκμηριωμένα γιὰ ὁ,τιδήποτε θεωροῦν οἱ ἴδιοι ἀτόπημα μελῶν τοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου, ἔτσι ὥστε νὰ συμβάλουν καὶ αὐτοὶ στὴν κάθαρση ποὺ πρῶτοι ἄπ’ ὅλους οἱ ἴδιοι οἱ δημοσιογράφοι ζητοῦν καὶ ἐπιδιώκουν”*, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρατηρεῖ τὰ ἀκόλουθα:

1. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας σέβεται καὶ τιμᾷ τὸ Δημοσιογραφικὸ Λειτουργησιμὸν, ὅπως καὶ τὶς προσπάθειες τῆς Ε.Σ.Η.Ε.Α. γιὰ τὴν προάσπιση τῆς διαφάνειας, τῆς ἀξιοπιστίας καὶ τῆς ἀκεραιότητάς του, μὲ πιστὴ τήρηση τῆς Δημοσιογραφικῆς Δεοντολογίας. Εὐχαριστεῖ δὲ τὴν Ἐνωση Συντακτῶν γιὰ τὴν ἐκ νέου διαβεβαίωση τοῦ σεβασμοῦ τῆς πρὸς τὸ ρόλο τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλη-

σίας, καὶ τὸ αἶτημα αὐτῆς γιὰ ἀγαθὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν δυὸ θεσμῶν, στὴν ὁποία πάντοτε προσέβληπε καὶ συνεχίζει νὰ προσβλέπει.

2. Κατανοεῖ πλήρως τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀγωνία τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν δημοσιογράφων οἱ ὁποῖοι, δὲν φεῖδονται κόπου καὶ χρόνου, προκειμένου μὲ ἐπαγγελματισμὸ, ἀντικειμενικότητα, σεβασμὸ καὶ ἀξιοπρέπεια νὰ ὑπηρετοῦν τὴν ἐνημέρωση τῆς Κοινῆς Γνώμης, γιὰ τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἐκκλησία, διασταυρώνοντας πάντοτε τὶς πληροφορίες τοὺς καὶ τιμώντας τὴν ὑπογραφή τοὺς.

3. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀποδέχεται πάντοτε τὴν καλλιόπιστη καὶ δι’ ἐπιχειρημάτων κριτικὴ, ἡ ὁποία ἀσκεῖται ἀπὸ ἐκπροσώπους τοῦ Τύπου ἢ ἄλλους ἀρθρογράφους καὶ σχολιαστὲς ἐπὶ τῶν θεμάτων ἀρμοδιότητός τῆς, μοιλονότι οἱ ἐκφέροντες αὐτήν, σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις, ἂν καὶ εἰδικοί περὶ ἄλλων θεμάτων τῆς ἐπικαιρότητας, στεροῦνται θεολογικῆς κατάρτισης καὶ παιδείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν τὶς θέσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπὶ θεμάτων διαφύλαξης τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ προάσπισης τῆς Ἱερῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῶν 2000 ἐτῶν.

4. Ὡστόσο, μετ’ ἐκπλήξεως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τελευταίως, σὲ καθημερινὴ σχεδὸν βάση, παρακολουθεῖ μία ἀπίστευτη “ἐκ προοιμίου” πολεμικὴ, ἀπὸ μία μερίδα, εὐτυχῶς, λειτουργῶν τῆς ἐνημέρωσης, ἡ ὁποία συχνὰ διὰ δημοσιευμάτων καὶ τηλεοπτικῶν ρεπορτάζ παίρνει τὴν μορφή “πλημμελοῦς ἐνημέρωσης”, τοῦ ἀναγνωστικοῦ καὶ τηλεοπτικοῦ κοινοῦ –ἂν ὄχι παραπληροφόρησης–, καθὼς βάλλονται, ἴσως ἀπὸ “κεκτημένη ταχύτητα”, ποὺ ἐξυπηρετεῖ ἐνδεχομένως σκοποὺς μιᾶς “ὄχι καλλιόπιστης κριτικῆς”, τόσο οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (ἐν συνόλῳ), ὅσο καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Προέδρου αὐτῆς, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρίου Χριστοδούλου καὶ ἄλλων Ἱεραρχῶν, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι διατυπώνουν μὲ νηφαλιότητα τὶς θέσεις τοὺς, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχουν ἐρωτηθεῖ, ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Τύπου καὶ τῆς τηλεόρασης!

5. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διαπιστώνει μὲ ἀπορία, ἐξ ἀφορμῆς τῆς πολυεπίπεδης διαφήμισης τῆς ταινίας “Κώδικας Ντὰ Βίντσι”, πὼς σὲ κάποια ρεπορτάζ, μοιλονότι γιὰ τὸ θέμα ἔχουν τοποθετηθεῖ ὑπευθύνως καὶ μὲ ὀφθαλμοφανῆ νηφαλιότητα τὸσον ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ΔΙΣ, Μητροπολίτης Πατρῶν Χρυσόστομος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, τονίζοντας ἐπανελημμένα πὼς στόχος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι “νὰ ἐνημερώνει καὶ νὰ ὑποδεικνύει τὶς παρεκτροπὲς τῆς μυθιστοριογραφίας, ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, καθὼς

καί τις δογματικές στρεβλώσεις και ανακρίβειες”, γίνεται προσπάθεια από όρισμένα ΜΜΕ να αποδώσουν ψευδώς στην Έκκλησιαστική Διοίκηση “όργη”, “θυμό”, “σάλο”, “επίθεση”, και στόν ἴδιο τὸν Μακαριώτατο χαρακτηρισμούς “κλήσέ” ὅπως “λάβρος” ἢ νὰ χρησιμοποιούνται ἐκφράσεις ὑπερβολῆς τοῦ τύπου, “μύδροι Χριστόδουλου κατὰ Ντὰ Βίντσι” (ΑΛΤΕΡ τίτλος μεσημβρινοῦ δεητίου Εἰδήσεων 8.5.2006) ἐπιδιώκοντας ἐπιμόνως νὰ ἐμφανίσουν τὴν Ἐκκλησία “πὼς φοβᾶται” ἀπὸ τὴν προβολὴ τῆς ταινίας, πὼς εἶναι “διχασμένη” καὶ κυρίως νὰ προκαταλάβουν τὴν στάση της, προτοῦ κἂν κοινοποιηθεῖ ἐπισημῶς διὰ τοῦ φυλλιδίου “ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ”.

Ἐνδεικτικὰ παραθέτουμε τὰ κάτωθι δημοσιεύματα:

1. “Στὴν πυρὰ ὁ “Κώδικας Ντὰ Βίντσι” (ΤΑ ΝΕΑ, Πέμπτη 4/5/2006). Ἀναφέρεται:

“Δυναμικὴ ἀντίδραση: Τώρα ὁ κ. Χριστόδουλος ἀλλῆ καὶ ἡ Σύνοδος φαίνεται πὼς ἔχουν ἀποφασίσει νὰ ἀντιδράσουν δυναμικὰ –ὀρισμένοι δὲν ἀποκλείουν καὶ συγκεντρώσεις ἔξω ἀπὸ τοὺς κινηματογράφους– ὄχι τόσο γιὰ τὸ περιεχόμενο τῶν βιβλίων ὅσο γιὰ τὴν προβολὴ τους ἀπὸ τὰ ΜΜΕ..”!!!

2. “Στὴν πυρὰ ρίχνει τὸν “Κώδικα Ντὰ Βίντσι” καὶ τὸ “Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα” ἢ Ἐκκλησία.” (ΒΗΜΑ 4/5/2006)

3. “Ἐπίθεση Χριστόδουλου κατὰ “Κώδικα Ντὰ Βίντσι” καὶ “Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα” (ΑΚΡΟΠΟΛΗ 5/5/2006) Ἀναφέρονται τὰ ὅσα εἶπε ἀπολύτως νηφάλια ὁ Μακαριώτατος καὶ πιστοποιοῦνται ἀπὸ τὸ ἠχογραφημένο ντοκουμέντο τῆς ὁμιλίας του στὶς 2.5.2006: “Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν φοβήθηκε ποτὲ τοὺς διωγμοὺς καὶ δὲν πρόκειται νὰ φοβηθεῖ τώρα οὔτε τὸν Ντὰν Μπράουν οὔτε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα” καὶ ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα “ὅτι ἐξαπέλιψε ἐπίθεση”, ἐνῶ σχολιάζεται στὴν συνέχεια πὼς ὁ “*Αρχιεπίσκοπος συγχύστηκε κι ἔχασε τὸ χιοῦμορ του*” ἀπὸ ἐκπρόσωπο τῆς Τέχνης.

4. Ὁ ἴδιος, ἐκπρόσωπος τῆς Τέχνης, μιλώντας δύο μέρες ἀργότερα στὸ πάνελ τοῦ κεντρικοῦ δεητίου εἰδήσεων τοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ ΑΛΤΕΡ παρουσίᾳ γηραιοῦ Ἱεράρχη δὲν δίστασε νὰ ἀναφερθεῖ στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν Θεότητα τοῦ Ὁποίου τιμοῦν καὶ λατρεύουν δισεκατομμύρια Χριστιανοὶ στὸν κόσμος, σχολιάζοντας εὐτελῶς καὶ χωρὶς αἰδῶ πὼς “κανέναν δὲν ἐνδιαφέρει ἂν ὁ Ἰησοῦς εἶχε ... “ἔρωμένη” τὴν Μαρία τὴν Μαгдаληνή”!

Σημείωση: Ἀντὶ τῆς λέξεως “ἔρωμένη” ὁ ἐν λόγῳ σκηνοθέτης, χρησιμοποίησε ἀλλῆ, ἀνοίκεια καὶ παντελῶς ἀσεβῆ ἐκφραση τῆς “ἀργκό”, δίχως ἴχνος, ὄχι ἀπλῶς σεβασμοῦ στὰ “Πιστεύω” τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν Χριστιανῶν ποὺ κατέκλυσε τὸ ΠΑΣΧΑ τοὺς Ναοὺς

φωνάζοντας “ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ”, ἀλλῆ στοιχειώδους εὐγένειας ἀπέναντι καὶ στοὺς ὑπολοίπους τηλεθεατές. Ἐκφραση “ἀγοραία”, ἢ ἐπανάληψη τῆς ὁποίας, μόνο ὕβρη θὰ ἀποτελοῦσε, εἶναι ὡστόσο καταγεγραμμένη. Στὶς 5-5-2006 ὁ ἴδιος ἄνθρωπος κατηγορεῖ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο “γιὰ ἀπώλεια τοῦ μέτρου” μὲ ἄρθρο του στὴν Ἐφ. ΤΑ ΝΕΑ.!!

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διερωτᾶται: Αὐτὴ εἶναι διάλεκτος τῶν ἀνθρώπων τῆς τέχνης σήμερα, οἱ ὁποῖοι –μεταξὺ ἀλλῶν– ἐγκαλοῦν δημοσίως μὲ τοιοῦτο τρόπο, τὴν Ἱ. Σύνοδο καὶ τὸν Προκαθήμενό της γιὰ τὶς παρεμβάσεις τους σὲ θέματα πίστεως, τὶς ὁποῖες ὀφείλουν νὰ κάνουν; Ἡ μὴ καταδίκη τῆς ἐν λόγῳ φρασεολογίας, νὰ ἐκληφθεῖ ὡς ἐπικρότηση τοιοῦτου ρηξολογίου καὶ ἀναλόγων συμπεριφορῶν, οἱ ὁποῖες δυστυχῶς ἂν δὲν ἐπισημανθοῦν ἐγκαίρως, ἀναπαράγονται; Αὐτὸ εἶναι τὸ “ἥθος” ποὺ “ποιοῦν” οἱ ἄνθρωποι τῆς τέχνης σήμερα καὶ δημοσιοποιεῖται σὲ Κεντρικὰ Δελτία Εἰδήσεων, σὲ ὦρα ποὺ παρακολουθοῦν οικογενειάρχες καὶ μικρὰ παιδιὰ, γιὰ τὴν παιδεία τῶν ὁποίων μοχθοῦν;”

5. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, διάβασε στὸ Ἔθνος (5-5-2006): “Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν πλευρὰ της, ἀποφάσισε νὰ ἐκδώσει φυλλίδιο κατὰ τοῦ “Κώδικα Ντὰ Βίντσι” κλιμακώνοντας τὴν ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ συγγραφέα τοῦ βιβλίου Ντὰν Μπράουν”!!!

6. Espresso (5-5-2006): Ὁ ἴδιος σκηνοθέτης, ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸ ἡμερῶν δηλώσει πὼς μὲ τὴν προβολὴ τῆς ταινίας “ἦρθε τὸ τέλος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς, Προτεσταντικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖες θὰ ἐξαφανιστοῦν”, σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἐμφανιστεῖ ὡς “αὐτόκλητος ἐκφραστὴς τοῦ συνόλου τοῦ ἐκπροσώπων τῆς Τέχνης, σὲ ρεπορτάζ τῆς ἐφημερίδος μὲ τίτλο “Τὸν ἀφορίζω προτοῦ μὲ προλάβει ἐκεῖνος”, ἀπευθυνόμενος στὸν Προκαθήμενο τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας, σὲ πρῶτο πρόσωπο λέει: “*Κάτσε στὰ ἀβγά σου, ἄγιε*” καὶ πιὸ πάνω ἀφοῦ ἐπισημαίνει πὼς ἐτοιμάζει ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας (!) στὰ ΜΜΕ ἀναφέρει: “*Συμβουλεύω τὸν Χριστόδουλο νὰ προσέχει τὰ λόγια του... Δὲν ὑπερασπίζομαι μόνο τὸν ἑαυτὸ μου, ἀλλῆ ὑπερασπίζομαι καὶ τοὺς θεατρίνους ποὺ ὑπηρετοῦν τὸν Πολιτισμὸ (!) καὶ τὴν Δημοκρατία*”.

7. “Στὴν πυρὰ “Ντὰ Βίντσι” καὶ “Ἰούδας” (Ἐφημερίδα ΑΠΟΨΗ 6/5/2006).

8. “Στὴν... πυρὰ “Κώδικας” καὶ “Ἰούδας” (Ἐφημερίδα Ἔθνος Κυριακῆς 7/5/2006) ἀναφέρεται: “*Τὴν πέτρα τοῦ ἀναθέματος στὴν κινηματογραφικὴ μεταφορὰ τοῦ βιβλίου “Κώδικας Ντὰ Βίντσι” ποὺ ἔγραψε ὁ πολυζητημένος Ντὰν Μπράουν ἐτοιμάζεται νὰ ρίξει καὶ ἐπισήμως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὸ λιβάνισμα τοῦ σκοταδι-*

σμοῦ, στὸ ὁποῖο ἐπιδόθηκαν τὶς τελευταῖες ἡμέρες οἱ συνήθως “παλιότατοι” Ἱεράρχες καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος “κατακεραυνώνοντας(!) τὴν ταινία... ἀναμένεται τὸ περιεχόμενο τοῦ δελητίου (τοῦ ἐνημερωτικοῦ πρὸς τοὺς πιστοὺς) νὰ εἶναι “ἰδιαίτερος σκληρό(!), ἀλλήλωσε ὁ κ. Χριστόδουλος ἀναψε ἤδη τὴν πυρά, στὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία ρίχνει τὴν ταινία καὶ τὸ βιβλίον”. Ἐπίσης προστίθεται στὸ δημοσίευμα ὅτι “τόσο ὁ Μακαριώτατος ὅσο καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης Ἀνθίμος “ἔσυραν τὸ χορὸ τοῦ ἀναθέματος” χαρακτηρίζοντας τὰ δύο ἔργα ὡς “αὐθαίρετα κατασκευάσματα τοῦ τύπου τῆς μυθιστορίας”. Μήπως δὲν εἶναι παραδεκτὸ ὅτι πρόκειται γιὰ μυθιστορήματα; Γιὰ ποιά “ἀναθέματα” ἀκριβῶς γίνεται λόγος; Γιὰ ποιοὺς “ἀφορισμούς”;

9. “Κινηματογραφικὴ ταινία στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον” (ΒΗΜΑ, 7.5.2006).

10. “Κλημακώνεται ἡ ἐπίθεση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Μητροπολίτη Καλαβρύτων Ἀμβροσίου κατὰ τοῦ συγγραφέα.” (Ἐφ. ΜΙΣΟ-ΜΙΣΟ 5.5.2006) Τὸ ρεπορτάζ τῆς ἐφημερίδος ἀναπαράγει καὶ ἐπικαλεῖται τὸ ρεπορτάζ τῶν “Νέων” (4-5-2006) καὶ τονίζει ὅτι “ὀρισμένοι δὲν ἀποκλείουν καὶ συγκεντρώσεις ἔξω ἀπὸ κινηματογράφους...”!!

11. “Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀφόρισε τὸν “Κώδικα Ντὰ Βίντσι” (ΑΠΟΗΧΟΣ 7/5/2006)

Ὡς... “ἀφορισμός” (!) ἐξεληφθη προφανῶς ἡ ἀποστροφή τῶν πρόσφατων δηλώσεων τοῦ Μακαριωτάτου ὅτι “ἡ Ἐκκλησία μας δὲν φοβήθηκε τοὺς διωγμούς. Θὰ φοβηθεῖ τώρα τὸν Ντὰν Μπράουν καὶ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα”!

Κατόπιν τούτων, μόνο ἐρωτηματικὰ προκαλοῦν οἱ σκοπιμότητες ποὺ ἐνδεχομένως ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ μία τέτοια, ὄχι ἰδιαίτερα ἐνσυνείδητη, στάση, ἡ ὁποία ἀντιβαίνει στὴν δεοντολογία καὶ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται:

- α) στὴν κακὴ πληροφόρηση τινῶν δημοσιογράφων,
- β) στὴν παράλειψη διασταύρωσης τῶν πληροφοριῶν τους,
- γ) στὴν στείρα ἀναπαραγωγὴ ρεπορτάζ ἄλλου ΜΜΕ χωρὶς περαιτέρω ἔρευνα,
- δ) στὴν ἔντεχνη καὶ ἐργῶδη προσπάθεια νὰ προκληθοῦν “ὑψηλοὶ τόνοι” προκειμένου νὰ ἐπιτευχθεῖ μεγαλύτερη διαφήμιση (ὄχι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ΜΜΕ) καὶ ἄρα μεγαλύτερα ἔσοδα πρὸς τοὺς διαφημιστές της, γιὰ τέτοιου εἶδους ταινίες καὶ μυθιστορήματα, γεγονός ποὺ δικαιολογεῖ, τὴν προσπάθεια τινῶν
  - στ) νὰ προκαταλάβουν τόσο τὴν Κοινὴ Γνώμη γιὰ τὶς ἀντιδράσεις τῆς Ἐπίσης Ἐκκλησιαστικῆς Διοίκησης (παρουσιάζοντας στρεβλὴ τὴν πραγματικότητα), ὅσο καὶ νὰ προκαταλάβουν, ἂν ὄχι νά... ἐκβιάσουν,

ε) αὐτές, καθ’ ἑαυτὲς τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, παρουσιάζοντάς τε ὡς ἤδη εἰλημμένες! ζ) Ζητοῦν μάλιστα ἀπὸ ἀνυποψίαστους σχολιαστὲς κάθε εἰδικότητας (πολιτικούς, συγγραφεῖς κτλ.) νὰ ἀσκήσουν, ἐν ἀγνοίᾳ τους βεβαίως, κριτικὴ, ἐπὶ παντελῶς ὑποθετικῶν καταστάσεων. Υἱοθετώντας ὡς δεδομένη, τὴν ἐκδοχὴ ποὺ τοὺς παρουσιάζεται ἀπὸ τινες δημοσιογράφους (κυρίως, μὴ διαπιστευμένους στὴν κάλυψη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ρεπορτάζ) οἱ σχολιαστὲς συμμετέχουν ἀθέλητα στὴν διόγκωση τῆς ὑποθετικῆς κατάστασης, ἐκλαμβάνοντας ὡς “δεδομένη” τὴν ἀναληθὴ ἐκδοχὴ ποὺ τοὺς παρουσιάζεται πρὸς σχολιασμὸν καὶ ὀρισμένοι σπεύδουν νὰ κατηγορήσουν γιὰ “ἀναχρονισμό” καὶ “σκοταδισμό” τὴν Ἐκκλησία, ἐπιρριπτοντάς Της μομφὲς πὼς ὑποκινεῖ ἐπεισόδια καὶ ρίχνει “στὴν πυρά” τὴν τέχνη.

Διευκρινίζεται ὅτι οἱ ἀπόψεις τῶν ἐρωτώμενων ἐπὶ θεμάτων ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἐκκλησία, Ἱερωμένων, ἀπυχοῦν τὴν προσωπικὴ γνώμη τοῦ καθενὸς καθὼς, ὅλοι οἱ πολῖτες, καὶ ἐν προκειμένῳ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἔχουν δικαίωμα στὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου, πόσο μᾶλλον ὅταν δὲν ἀναζητοῦν οἱ ἴδιοι τὴν προβολὴ ἀπὸ τὰ ΜΜΕ, ἀλλὰ τοὺς ἀναζητοῦν καὶ τοὺς σταματοῦν ἀκόμη καὶ στὸ δρόμο οἱ ἴδιοι οἱ δημοσιογράφοι γιὰ νὰ ἀπαντήσουν. Ὅμως, ὅταν κάποια ΜΜΕ ὀμιλοῦν περὶ “Ἐπισήμου Θέσεως τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας” θὰ πρέπει νὰ γίνεται κατανοητὸ πὼς αὐτὸ ἀνταποκρίνεται σὲ ἀποφάσεις τοῦ συνόλου τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ μόνο. Κληρικοὶ ποὺ ἐρωτήθηκαν γιὰ τὰ μυθιστορήματα καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἀποψὴ τους, ἐπισήμαναν πὼς δὲν γνωρίζουν ἀκόμη τὴν ἐπίσημη θέση τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀποτέλεσμα τῆς ὡς ἄνω τηρουμένης πρακτικῆς, εἶναι εὐυπόληπτοι καὶ διακεκριμένοι γιὰ τὸ ἦθος καὶ τὸν ἐπαγγελματισμὸ τους δημοσιογράφοι καὶ πολιτικοὶ νὰ δηλώνουν στὰ τηλεοπτικὰ δελητία εἰδήσεων καὶ σὲ πάνεθι “πὼς ὅσο ἡ Ἐκκλησία στέλνει στὸ “πῦρ τὸ ἐξώτερον” τὴν ταινία καὶ τὸ μυθιστόρημα, τόσο ἀνεβάζει τὶς πωλήσεις τῶν εἰσιτηρίων στὰ ὕψη”, ὅπως καὶ ὅτι “ἡ Ἑλληδικὴ Ἐκκλησία τρέμει τὴν ἐμφάνιση τῆς ταινίας, φοβούμενη ὅτι θὰ χάσει τοὺς πιστοὺς της”, ἢ ὅτι “ἡ Ἐκκλησία δὲν δέχεται τὴν ταινία καὶ ἐνδεχομένως νὰ ἀναβιώσουν φαινόμενα τοῦ παρελθόντος, ὅπου ἐξαλλοὶ φανατικοὶ χριστιανοὶ καίγανε τοὺς κινηματογράφους”! Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως παραθέτουμε τὰ ὅσα εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Χριστόδουλος, ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος στὴν προσφάτως διεξαχθεῖσα Ἡμερίδα γιὰ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ΜΜΕ στὸ Διορθόδοξο Κέντρο Πεντέλης, τὰ ὁποία εἶναι καταγεγραμμένα καὶ ἀπὸ τὶς τηλεοπτικὲς κάμερες, ἀλλὰ

καὶ στὸ Δελτίο Τύπου τῆς Ἱ. Συνόδου (6.5.2006) ἐμπεριέχονται: «*Σήμερα πού γινόμαστε μάρτυρες μιᾶς καλῆ ὀργανωμένης ἐκστρατείας γιὰ τὴν ἀποκαθίληση τῆς πίστεως καὶ τὸν κληνισμό τῶν πιστῶν, ὁ τρόπος ἀντίδρασής μας μέσα ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ΜΜΕ πρέπει νὰ εἶναι κομψός, εὐφυής, ἐπικοινωνιακὸς καὶ κυρίως πειστικός. Κατὰ κανόνα θὰ ὁμιλοῦμε μὲ πειθῶ, ἀόργητα, ὅπως ἀρμόζει, ἀπαξιῶνοντας ἰδέες καὶ ἀπόψεις πού ὑβρίζουν τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Θεσμούς. Μέσα ἀπὸ τὰ ΜΜΕ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ περάσει τὶς ἰδέες του καὶ τὰ βιώματά του. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσει τὸ συνταγματικῶς κατοχυρωμένο δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἔκφρασης καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχει ὅμως καθῆκον νὰ ἐνημερώσει τοὺς πιστοὺς της καὶ νὰ τοὺς προφυλάξει ἀπὸ τὶς παγίδες πού σκοπίμως στήνουν ὄσοι ληιοδοροῦν τὸ Θεό. Οἱ, εὐτυχῶς, μεμονωμένες περιπτώσεις ἀνθρώπων πού δὲν σέβονται τὴν πίστη τοῦ ἄλλου, ληιοδοροῦν καὶ ἐξοργίζουν τοὺς πιστοὺς, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ὀδηγοῦν στὸ νὰ χάνουμε τὴν νηφαλιότητα καὶ τὸν ἔλεγχο ἐπὶ τῶν λεγομένων μας. Οὔτε τὴ γλῶσσα τοῦ «ὑπὸ νόμου» θὰ μιμηθοῦμε οὔτε τὸν ἐκνευρισμὸ θὰ ἀφομοιώσουμε, οὔτε τὸ παιχνίδι τους θὰ παίξουμε. Εἴμεθα βέβαιοι γι' αὐτὸ τὸ ὁποῖο πιστεύουμε, γι' αὐτὸ πού ἐκπροσωποῦμε, χωρὶς αἰχμηρὲς ἐκφράσεις ἢ λαβὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ θελήσουν κάποιοι νὰ πιαστοῦν γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν, ἐμεῖς θὰ κινούμεθα ψύχραιμα, χρησιμοποιώντας τὴν ἀλήθεια, τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν παρρησία».*

Πρὸς ἀποκατάσταση λοιπὸν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν μεταγενέστερης τυχὸν στρέβλωσης αὐτῆς, διὰ προσπαθείας “καπηλεύσεως” ὑπὸ τινῶν ΜΜΕ τοῦ ὕφους τοῦ ἐνημερωτικοῦ, νηφάλλου καὶ ἐμπεριστατωμένου “Φυλληαδίου πρὸς τὸ Λαό”, μὲ τὴν δημοσίευση ἄρθρων τύπου “*Ἀνέκρουσε πρῦμναν ἡ Ἱ. Σύνοδος ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπικρίσεις πού δέχτηκε ἀπὸ τὰ ΜΜΕ*”, (ὥστε ἔτσι νὰ δικαιολογηθοῦν τὰ “ἀτυχῆ” ρεπορτάζ), ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δηλοῖ ὑπευθύνως ὅτι: Οὐδεμία πρόθεσις νὰ ἀντιδράσει “δυναμικά” ὑπὸ τὴν ἔννοια πού τῆς ἀποδόθηκε ἀπὸ μερίδα τῶν ΜΜΕ, ὑπῆρχε εὐθὺς ἐξαρχῆς, ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπόφαση γιὰ τὴν ἔκδοση τοῦ φυλληαδίου, ὅπως ὑπευθύνως διευκρίνιζε στοὺς “ἐκκλησιαστικούς συντάκτες”, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ΔΙΣ, Μητροπολίτης Πατρῶν Χρυσόστομος. Οὐδένα συγγραφέα καὶ ιδίωτη “ἀφόρισε” καὶ δὲν προτίθεται νὰ προβεῖ σὲ τέτοια ἐνέργεια. Συστίνει δέ, σὲ ὅσους ἀγνοοῦν θεολογικὲς ἢ ἄλλες ἔννοιες νὰ ἐρευνοῦν γιὰ τὴν σημασία τους, προτοῦ τὶς χρησιμοποιήσουν μεταφέροντας “εἰδήσεις”.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου

Ἡμερίδα Ἐκκλησιαστικῶν Μ.Μ.Ε.

Μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία ὀλοκληρώθηκε στὶς 6 Μαΐου τ.ἔ. στὸ Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, ἡ Ἡμερίδα γιὰ τοὺς Ὑπεύθυνους τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Τύπου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου καὶ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου, Δημοσίων Σχέσεων καὶ Διαφωτίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἡμερίδας κήρυξε ὁ Πρόεδρος τῆς διοργανώτριας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, ἐνῶ χαιρετισμὸ ἀπηύθυνε ὁ Ὑπουργὸς Ἐπικρατείας καὶ Κυβερνητικὸς Ἐκπρόσωπος κ. Θεόδωρος Ρουσόπουλος.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος, καλωσορίζοντας τοὺς ἄνω τῶν 150 συνέδρους, ἐκπροσώπους τῶν Ἱ. Μητροπόλεων καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Τύπου, τόνισε πῶς «*εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού πραγματοποιεῖται τὸ ἐν λόγῳ συνέδριο μὲ ἐξέχοντες εἰσηγητὲς καὶ ἀποσκοπεῖ στὴν χάραξη κοινῆς, ὑπεύθυνης ἐπικοινωνιακῆς γραμμῆς, τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν*». «*Φιλοδοξοῦμε*», εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, «*νὰ γίνουμε ἡ «ἄλλη φωνή» τῆς ἐλπίδας, τῆς σοβαρότητας, τῆς παιδείας, τῆς ποιότητας καὶ τῆς παιδαγωγίας μέσα σὲ ἓνα «θολό» πολυφωνικὸ ἐπικοινωνιακὸ τοπίο, ἀπειλητικὸ γιὰ τὸ ἦθος, τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἀξίες. Ἡ ἐποχὴ μας, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πειραματισμοὺς καὶ δοκιμὲς, ἀλλὰ ἀπὸ ἱκανά, ἔμπειρα στελέχη καὶ συνεργάτες πού θὰ ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησία ἐπαξίως καὶ θὰ καταρτίζονται μὲ ὑπευθυνότητα καὶ σύνεση τὸ λαό*».

Κατὰ τὸν χαιρετισμὸ του ὁ κ. Ρουσόπουλος ἀνέφερε πῶς «*ἀξίζουν συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστίες στοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ὡς σήμερα προσφορὰ τους μέσα ἀπὸ τὰ σύγχρονα ΜΜΕ γιατί*», ὅπως αἰτιολόγησε, «*σὲ μιὰ ἐποχὴ πού προτάσσει συχνὰ τὴ «μορφὴ» ἐναντι τοῦ «περιεχομένου» καὶ πού συχνὰ καὶ χωρὶς λόγῳ ὑπερβάλλουμε γιὰ τὴν δύναμη τῶν ΜΜΕ στὴν σύγχρονη κοινωνία, εἶναι ἀναζωογονητικὸ καὶ παρήγορο νὰ διαπιστώνουμε τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς ἀντίβαρου, καὶ νησίδων μεγαλύτερων ἢ μικρότερων, ὅπου τὸ «περιεχόμενο» νὰ ἀντιστέκεται καὶ νὰ διατηρεῖ τὴν πρωτοκαθεδρία του*». «*Ὁ κόσμος σήμερα*», συνέχισε ὁ κ. Ὑπουργός, «*διψᾷ γιὰ νοσηματοδότηση, γιὰ ἀξίες καὶ ἰδανικά, καὶ ἡ Ἐκκλησία βρίσκεται στὴν πρωτοπορία τῆς προσπάθειας γιὰ τὴν χρῆση τῶν Μέσων, μὲ τρόπο πού ἀρμόζει περισσότερο στὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια*». Ὁ κ. Ρουσόπουλος, ἐξῆρε τὶς «*πρωτοποριακές*», ὅπως τὶς χαρακτή-

ρισε, «*πρωτοβουλίες του Μακαριωτάτου, από την εποχή που ακόμη ήταν Μητροπολίτης Δημητριάδος, για τη διάδοση του λόγου της Ἐκκλησίας*» και αναφέρθηκε στις άγαστες σχέσεις Πολιτείας–Ἐκκλησίας, τονίζοντας με ἔμφαση: «*Στὴν Ἑλλάδα τοῦ 21ου αἰώνα, ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας μεταδίδεται μὲ κάθε δυνατό τρόπο καὶ Μέσο καὶ εἶναι διαθέσιμος σὲ ὅλους, ὄχι μόνο σὲ ὁλόκληρη τὴ χώρα, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε σημεῖο τοῦ πλανήτη. Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ μὲ τὴν αὐτονόητη διαβεβαίωση ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ συνεχίσει νὰ συνεργάζεται ἀγαστὰ μὲ τὴν Ἐκκλησία σὲ κάθε παρόμοια ἀξίεπαινη πρωτοβουλία καὶ σὲ ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ προσωπικῶς στὰ θέματα τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῶν Μέσων, εὐχομαι, ἡ ἤδη σημαντικὴ ἐπιτυχία καὶ ἀποτελεσματικότητα τῆς ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ποίμνιο, μὲ τὴν χρῆση καὶ τῆς νέας ψηφιακῆς τεχνολογίας πού ἔρχεται, νὰ διευρυνθεῖ ἀκόμη περισσότερο στὸ μέλλον*».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος, στὴν ἐναρκτήρια ὁμιλία του ἀφοῦ ἐπισήμανε πὼς ἡ Ἐκκλησία μας «*συνέβαλλε ἐπὶ αἰῶνες στὴν διατήρηση τῆς ἰδιοπροσωπίας καὶ τῆς ταυτότητας τοῦ Γένους, στὴν συνοχή καὶ τὴν ἐνότητα ὅλης τῆς κοινωνίας, ἀντιστεκόμενη στὶς ἐπιθέσεις κατὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς παράδοσης*», ἀπνύθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ κάλεσμα στοὺς νέους, λέγοντας χαρακτηριστικὰ ὅτι «*ἐπιμένω σὲ αὐτὸ πού εἶχα πεῖ πρὸς τοὺς νέους. Ἐλάτε στὴν Ἐκκλησία ὅπως εἴστε. Μὲ τὸ «σκουληράκι στ' αὐτί» καὶ ἀκόμη καὶ μὲ τὸ «παντελόνι» οἱ κοπέλες, γιατί ἡ ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνοικτὴ πρὸς ὅλους*». Στὴν συνέχεια ἐξέθεσε πρὸς τοὺς παρισταμένους ἕναν δεκάλογο «*θεωρητικῶν ἀλλὰ καὶ Πρακτικῶς Ἐφαρμοσίμων στὴν διαχείριση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπικοινωνίας, Ἀρχῶν*».

- Σωστό Ἐπαγγελματισμὸ καὶ ὄχι προχειρότητα.
- Ἔργασία ὑπὸ ὁμαδικὸ πνεῦμα. Ὅχι σὲ «*παρακμαεὲς καταστάσεις ὅπως διαγκωνισμοί, κατακρίσεις, ὑπονομεύσεις καὶ ἀνέντιμες ἐνέργειες*».
- Συνέχιση τῆς προσπαθείας διατήρησης ἀκεραίας τῆς Γλωσσικῆς μας Παράδοσης, προσοχὴ σὲ λάθη γραμματικά, συντακτικά, νοηματικά.
- Μὲ ἀφορμὴ τὴν «κακοποίηση» τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας στὰ κοσμικὰ ΜΜΕ, ὁ Μακαριώτατος ἐπισήμανε πὼς κάθε ἐκπομπή, κείμενο ἢ εἶδση νὰ διαπνέεται ἀπὸ τὸ Χριστιανικὸ ἦθος. «*Ἡ χρῆση ἐκφράσεων ἀγοραίων δὲν προσιδιάζει στὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἦθος. Τοῦτο*», ἐπισήμανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, «*εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρο σήμερα, ὅπου ὁ δημόσιος λόγος καὶ δὴ ὁ δημοσιογραφικὸς ἔχει εὐτελιστεῖ. Δὲν πρέπει νὰ παρασυρόμαστε σὲ κίνηση ἀκραίων περιπτώσεων πού ἀναδίδουν ὁσμὴ θα-*

νάτου τῆς Παιδείας. Ὁ δημοσιογραφικὸς λόγος τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλεται νὰ ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γλωσσικῆς ἀκριβείας καὶ ποιότητας, νὰ εἶναι ἀληθὴς καὶ ἐνημερωτικὸς καὶ νὰ μὴν παρασύρεται στὸν συρμὸ τῆς «εὐτελοῦς» ἐπικοινωνιακῆς τακτικῆς πού χρησιμοποιεῖ πρὸς ἐντυπωσιασμὸν εἴτε τὴν ὑπερβολὴ εἴτε τὴν παραπληροφόρηση, δηλαδή, τὴν διαστρέβλωση τῆς εἰδήσεως».

- Ἡ κάθε παρέμβασή μας θὰ πρέπει νὰ ἔχει παιδαγωγικὸ χαρακτήρα».

Μὲ ἀφορμὴ τὶς ἀλληπάλληλες, χωρὶς αἰδῶ, ἐπιθέσεις πού δέχεται τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου καὶ ὁ θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἐπίμονης διαστρέβλωσης τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ τῆς προβολῆς ὕβρεων πρὸς τὰ Ἱερά καὶ τὰ Ὅσια τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν, ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας, ἐπισήμανε μὲ νόημα, ὡς πρὸς τὴν στάση πού ἡ Ἐκκλησία θὰ τηρήσει ἀπέναντι στοὺς πάσης φύσεως ἐπιτιθέμενους, θέτοντας τὶς βάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς «Ἐπικοινωνιακῆς Πολιτικῆς»:

«*Σήμερα πού γινόμαστε μάρτυρες μιᾶς καλῆς ὀργανωμένης ἐκστρατείας γιὰ τὴν ἀποκαθήλιωση τῆς πίστεως καὶ τὸν κλονισμὸ τῶν πιστῶν, ὁ τρόπος ἀντίδρασής μας μέσα ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ΜΜΕ πρέπει νὰ εἶναι κομψός, εὐφυής, ἐπικοινωνιακὸς καὶ κυρίως πειστικός. Κατὰ κανόνα νὰ ὁμιλοῦμε μὲ πειθῶ, ἀόργητα, ὅπως ἀρμόζει, ἀπαξιώνοντας ἰδέες καὶ ἀπόψεις πού ὑβρίζουν τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Θεσμούς. Μέσα ἀπὸ τὰ ΜΜΕ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ περάσει τὶς ἰδέες του καὶ τὰ βιώματά του. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσει τὸ συνταγματικῶς κατοχυρωμένο δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἔκφρασης καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχει ὅμως καθῆκον νὰ ἐνημερώσει τοὺς πιστοὺς της καὶ νὰ τοὺς προφυλάξει ἀπὸ τὶς παγίδες πού σκοπίμως στήνουν ὅσοι λησσοῦν τὸ Θεό. Οἱ, εὐτυχῶς, μεμονωμένες περιπτώσεις ἀνθρώπων πού δὲν σέβονται τὴν πίστη τοῦ ἀλλοῦ, λησσοῦν καὶ ἐξοργίζουν τοὺς πιστοὺς, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ὀδηγοῦν στὸ νὰ χάνουμε τὴν νηφαλιότητα καὶ τὸν ἔλεγχο ἐπὶ τῶν λεγομένων μας. Οὔτε τὴ γλώσσα τοῦ «ὑπονόμου» θὰ μιμηθοῦμε οὔτε τὸν ἐκνευρισμὸ θὰ ἀφομοιώσουμε, οὔτε τὸ παιχνίδι τους θὰ παίξουμε.*

Μὲ εὐγένεια, ἠπιότητα καὶ καλοσύνη κινούμεθα. Εἴμεθα βέβαιοι γι' αὐτὸ τὸ ὁποῖο πιστεύουμε, γι' αὐτὸ πού ἐκπροσωποῦμε, χωρὶς αἰχμηρὲς ἐκφράσεις ἢ λαβές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ θελήσουν κάποιοι νὰ πιαστοῦν γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν, ἐμεῖς θὰ κινούμεθα ψύχραιμα, χρησιμοποιώντας τὴν ἀλήθεια, τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν παρρησία. Δὲν σιωποῦμε οὔτε σκύβουμε τὰ κεφάλια. Τὸ φρόνημά

μας είναι ισχυρό, όπως και ο λόγος μας, όταν θίγεται ή πίστη μας.

Ἐμεῖς μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς ἀντιστεκόμαστε στὴν ἰσοπέδωση τῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν, οἱ ὁποῖες ἐπὶ 2000 χρόνια στολίζουν τὶς Χριστιανικὲς χώρες, ἀλλὰ καὶ στὴν κατάργηση τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν παραδόσεων, ἐν ὀνόματι κάποιων ἀκατανόητων λογικῶν, ποὺ στὴν οὐσία τοὺς ὑποκρύπτουν τὴν βούληση τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, τὴν ὁποία θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν μὲ τὴν κοσμικὴ ἰσχύ τους».

Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας ἐπισήμανε πὼς στόχος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ΜΜΕ εἶναι ἡ πληροφόρηση τοῦ κοινοῦ καὶ γιὰ τὸ τι συμβαίνει στὶς ἀλλῆς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἑτεροδόξους καὶ τὶς ἀλλῆς θρησκείες, ὅπως εἶναι τὸ «Ἰσλάμ» τονίζοντας πὼς θὰ γίνουν εἰδικὲς ἐκπομπὲς περὶ αὐτοῦ, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ ὅ,τι συμβαίνει καὶ σὲ ἀλλὰ κράτη καὶ μάλιστα σὲ καθημερινὴ βάση. Τόνισε δὲ πὼς «δὲν φοβόμαστε τὴν ἐνημέρωση, δὲν εἴμαστε μονομερεῖς». «Δὲν ξεχνοῦμε», εἶπε ὁ Μακαριώτατος, «ὅτι εἴμαστε μιὰ Τοπικὴ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀνήκει στὴν Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία, ἀφοῦ κοινωνοῦμε τοῦ κοινοῦ Ἁγίου Ποτηρίου μὲ ὅλους ἀνὰ τὸν κόσμον Ὀρθοδόξους καὶ μετέχουμε ὅλοι τοῦ ἰδίου Σώματος, τοῦ ὁποῦ κεφαλὴ εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἀγαπᾶμε ὅλους, τοὺς ὅπου Γῆς, ἀνθρώπους καὶ παράλληλα μένουμε πιστοὶ στὰ ὅσα «ἐμάθομεν καὶ ἐπιστώθημεν». Ἀγαπᾶμε τὴν Πατρίδα, σεβόμαστε τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἀξίες τῆς Παράδοσης καὶ τὶς μεταλαμπαδεύουμε στοὺς νεώτερους».

Ὁ Μακαριώτατος ἀφοῦ ἔκανε εἰδικὴ ἀναφορὰ στὴν μεγάλη ἐπισκεψιμότητα (32.000.000 χρησῶν) πρὸς τὸν ἄρτιο, διαρκοῦς ἐνημέρωσης καὶ ἰδιαίτερα καλαισθητο ἐπίσημο Διαδικτυακὸ Τόπο τῆς Ἑλληδικῆς Ἐκκλησίας www.ecclesia.gr, ὑπενθύμισε τὶς βασικὲς ἀρχὲς συνεργασίας τῶν ἐπικοινωνιακῶν τομέων μεταξύ τους.

- Δημοσιογραφία μὲ ψυχικὴ ἐλευθερία καὶ προσοχή.
- Ὑποταγὴ τοῦ Ἐγὼ στὴν ὑπηρεσία τοῦ συνανθρώπου.
- Ὅχι στὴν «κατάχρηση τῆς ἐξουσίας ποὺ εἶναι παρακμιακὸ φαινόμενο».
- Αὐστηρὴ τήρηση τοῦ Κώδικα Δεοντολογίας.
- Προάσπιση τῆς Ἀληθείας ἐναντι οἰουδήποτε κόστους, σύνεση, ὄχι στὴν ἐκφορὰ πολιτικοῦ λόγου καὶ πάντοτε χωρὶς ἐμπάθεια. Αὐτοσεβασμός, Ἀντικειμενικότης, Μετριοπάθεια.
- Ὅχι στοὺς «κομματικοὺς χρωματισμούς». «Ἡ Ἐκκλησία», ἐπισήμανε ὁ Μακαριώτατος, «παραμένει ὁ μόνος Θεσμὸς μὲ θύρες ἀνοικτὲς πρὸς ὅλους τοὺς πολί-

τες, χωρὶς καμμία διάκριση, εἴτε λόγῳ ἐπαγγέλματος, εἴτε μορφώσεως, εἴτε εἰσοδήματος, εἴτε φυλῆς, εἴτε ἰδεολογίας, εἴτε κομματικῆς τοποθετήσεως. Ὅταν κατὰ Χριστὸν ἀγαπᾶς δὲν βάζεις χρωματιστὰ γυαλιὰ, οὔτε παραμορφωτικοὺς φακοὺς, οὔτε μέτρο. Δὲν ἀναμειγνύομαστε στὴν πολιτικὴ».

Ἀκολουθῶς τὸν λόγο ἔλαβε ἡ κ. Ἴβνα Παναγιωταρέα, Δημοσιογράφος, Ἀναπληρώτρια Καθηγήτρια Δημοσιογραφίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία στὴν εἰσήγησή της ὑπὸ τὸν τίτλο «Μέρες Ἐκκλησιαστικοῦ Ραδιοφώνου» ἀνέλυσε, μεταξύ ἄλλων, τὸ θεωρητικὸ ὑπόβαθρο, στὸ ὁποῖο στηρίζεται ἡ λειτουργία τῶν μέσων καὶ ἔδωσε οὐσιαστικὰ παραδείγματα ἀλλοίωσης ἢ «κατασκευῆς» εἰδήσεων τόσο στὴν τηλεόραση ὅσο καὶ στὸ ραδιόφωνο. Ἐπισήμανε τὴν χρησιμότητα ἐρευνῶν γιὰ τὸ προφίλ τοῦ ραδιοφωνικοῦ κοινοῦ, ἀξιολογώντας ἀντίστοιχα τὶς δυνατότητες τῆς δυναμικῆς παρέμβασης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ραδιοφώνου, ὑπερθεματίζοντας ἐκ παραλλήλου τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ συντονισμοῦ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν ὅλων τῶν Μητροπόλεων καὶ τῆς πρόσφατης τῆς ἀναμετάδοσης τοῦ προγράμματος μέσω τοῦ δορυφόρου.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Συμεὼν Βενετσιάνος, ἰδρυτικὸ στέλεχος καὶ ἀργότερα Διευθυντὴς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ «Πειραϊκὴ Ἐκκλησία» στὴν εἰσήγησή του μὲ θέμα «Τὸ Διαδίκτυο στὴν ὑπηρετικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας: Ἀπὸ τὸν ζῆλο τῆς Ἱεραποστολῆς μέχρι καὶ τὴν εὐθύνη τῆς ἰσορροπίας», ἀναφέρθηκε στὴ χρήση καὶ τὴ ραγδαία ἐξάπλωση τοῦ Internet στὶς ἡμέρες μας, «ποὺ εἶναι μιὰ πραγματικότητα, ἡ ὁποία καλεῖ ὅλους σὲ προβληματισμὸ καὶ ἀφύπνιση».

Ὁ τρίτος εἰσηγητὴς τῆς Ἡμερίδας, Ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» καὶ «Θεολογία», κ. Κωνσταντῖνος Χολέβας, στὴν ὀμιλία του μὲ θέμα «Ἐντυπες διαδρομὲς Ὀρθοδόξου αὐτογνωσίας στὸν 21ο αἰώνα», παρατήρησε ὅτι «τὰ ἔντυπα γενικῶς στὴν ἐποχὴ μας ἀναζητοῦν νέα ταυτότητα καὶ ἀποστολή, στὴν κάλυψη τῶν κενῶν ποὺ ἀφήνει τὸ ραδιόφωνο, ἡ τηλεόραση καὶ τὸ Διαδίκτυο, καθὼς τὸ μεγάλο πλεονέκτημα τοῦ ἐντύπου εἶναι ὅτι τὰ γραπτὰ μένουν καὶ γράφουν ἱστορία». Ἐπιπροσθέτως, ὁ κ. Χολέβας τόνισε τὴν ἀνάγκη νὰ ἀφιερώνονται στὰ ἐκκλησιαστικὰ ἔντυπα σελίδες ἱστορικῆς μνήμης καὶ ἐθνικῆς αὐτογνωσίας γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείπεται ὁ τομέας αὐτὸς στὰ χέρια τῶν νεοπαγανιστῶν.

Τῶν εἰσηγήσεων ἀκολούθησε διεξοδικὴ συζήτηση καὶ ὁ Μακαριώτατος μετὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀνακεφαλαίωση τῶν βασικῶν παραμέτρων ποὺ ἐτέθησαν, κλείνοντας τὶς ἐργασίες τῆς Ἡμερίδος, εὐχαρίστησε τὴν Ὄργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τοὺς παρισταμένους.

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Πρὸς τὸν Ἱεροδιάκονον
Κυπριανὸν Κάνινγκ
κατὰ κόσμον Στέφανον τοῦ Roger,
Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Διὰ τοῦ παρόντος, κοινοποιοῦμέν σοι κατωτέρω τὴν ἐρήμην σου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 5/2006 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 122 παρ. 2 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τοῦτο τίθεται καὶ ἰσχύει συμπληρωθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 1714/1942 καὶ κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς καὶ ἀσκῆς κατ' αὐτῆς τὰ συμφώνως τοῖς ἄρθροις 126 καὶ 133 τοῦ προειρημένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου ἔνδικο μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καὶ τῆς ἐφέσεως.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης προθεσμίας, θέλει ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις καταστῆ, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 151 Αὐτοῦ, τελεσιδικος, ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος.

Ὁ Γραμματεὺς τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων.
Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ 5/2006

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 149^{ης} Συνοδικῆς Περιόδου, συγκεϊμένον ἐκ τοῦ Προεδρεύοντος Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀθμωπίας κ. Ἰωήλ, ἀναπηροῦντος τὸν κωλυόμενον ὅπως παραστῆ καὶ προεδρεύσῃ Σεβασμιώτατον Πρόεδρον Αὐτοῦ Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: α) Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παύλου, β) Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου καὶ γ) Πατρῶν κ. Χρυσόστομου ὡς καὶ τοῦ ἀναπηρωματικοῦ Μέλους Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, ἀναπηροῦντος τὸν ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ κωλυόμενον ὅπως παραστῆ, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κορίνθου κ. Παντελεήμονα.

Συνελθὼν εἰς Συνεδρίαν τῇ 7ῃ Φεβρουαρίου 2006, ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Τρίτη καὶ ὥρᾳ 18.00, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ κειμένῳ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1 καὶ τῇ συνήθει τῶν Συνεδριῶν Αἰθούσῃ, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Τσιρίγκα, ἵνα κρινῆ καὶ δικάσῃ τὸν Ἱεροδιάκονον Κυπριανὸν Κάνινγκ κατὰ κόσμον Στέφανον τοῦ

Roger, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κατηγορούμενον ἐπὶ

... ..

Δικάζον ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου νομίμως κληθέντος, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, διὰ τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», τεύχη Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 2005, ὡς καὶ διὰ τῆς ἡμερησίας Ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν «ΕΣΤΙΑ», φύλλα 1ης καὶ 2ας Νοεμβρίου 2005, καὶ μὴ προσελθόντος καὶ μὴ παραστά- ντος κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξελθὸν καὶ ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα καὶ στοιχεῖα.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Δικαστικοῦ Συνέδρου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου.

Σκεφθὲν κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ ... ..

Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρα ἀδικήματα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπονται καὶ ρητῶς τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης Ὑπουργήματος καὶ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν καὶ δὴ ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων:

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Κηρύσσει ὁμοφώνως ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Ἱεροδιάκονον Κυπριανὸν Κάνιγκ κατὰ κόσμον Στέφανον τοῦ Roger, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐπὶ

... ..

καὶ παμψηφεί ἐπιβίβηται αὐτῷ τὴν ποινὴν τῆς Καθαιρέσεως ἐκ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης Ὑπουργήματος, μετ' ἀφαιρέσεως τοῦ Μοναχικοῦ αὐτοῦ Σχήματος καὶ διαγραφῆς του ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κατάγον αὐτὸν καὶ ἐπαναφέρον εἰς τὴν τῶν λαϊκῶν τάξιν, προσφωνούμενον τοῦ λοιποῦ διὰ τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καταδικάζον ἅμα εἰς βᾶρος αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἐκ τριάκοντα ΕΥΡΩ (30 €) δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ Προεδρεύων τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ

Δικαστηρίου.

† Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀθμωπίας ΙΩΗΛ.

ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΠΑΥΛΟΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Κυθήρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Πρὸς

τὸν Διάκονον

Ἀλέξιον – Εὐάγγελιον Πανώργιον τοῦ Ἀνδρέου, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Διὰ τοῦ παρόντος, κοινοποιοῦμέν σοι κατωτέρω τὴν ἐρήμην σου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 4/2006 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ διὰ Πρεσβυτέρους, Διάκονους καὶ Μοναχοὺς Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 122 παρ. 2 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τοῦτο τίθεται καὶ ἰσχύει συμπληρωθὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 1714/1942 καὶ κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἵνα οὕτω λάβῃς γνῶσιν αὐτῆς καὶ ἀσκήσῃς κατ' αὐτῆς τὰ συμφώνως τοῖς ἄρθροις 126 καὶ 133 τοῦ προειρημένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου ἔνδικο μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καὶ τῆς ἐφέσεως.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 5383/1932 καθοριζομένης προθεσμίας, θέλει ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις καταστῆ, συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 151 Αὐτοῦ, τελεσίδικος, ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος.

Ὁ Γραμματεὺς τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ 4/2006

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν διὰ Πρεσβυτέρους, Διάκονους καὶ Μοναχοὺς Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος τῆς 149^{ης} Συνοδικῆς Περιόδου, συγκείμενον ἐκ τοῦ Προεδρεύοντος Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον ὅπως παραστῆ καὶ προεδρεύσῃ Σεβασμιώτατον Πρόεδρον Αὐτοῦ Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: α) Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παύλου, β) Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου καὶ γ) Πατρῶν κ. Χρυσόστομου ὡς καὶ τοῦ ἀναπληρωματικοῦ Μέλους Αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Σεραφείμ, ἀναπληροῦντος τὸν ἐκ τῶν τακτικῶν Μελῶν Αὐτοῦ κωλυόμενον ὅπως παραστῆ, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κορίνθου κ. Παντελεήμονα.

Συνεληθὸν εἰς Συνεδρίαν τῆ 7ῆ Φεβρουαρίου 2006, ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος Τρίτη καὶ ὥρᾳ 18.00, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ κειμένῳ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ὁδῶν Ἰωάννου Γενναδίου 14 καὶ Ἰασίου 1 καὶ τῆ συνήθει τῶν Συνεδριῶν Αἰθούσῃ, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Γραμματέως Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Τσιρίγκα, ἵνα κρίνῃ καὶ δικάσῃ τὸν Διάκονον Ἀλέξιον-Εὐάγγελον Πανώργιον τοῦ Ἀνδρέου, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κατηγορούμενον ἐπὶ:

... ..

Δικάζον ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου νομίμως κληθέντος, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Νόμου 53838/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ Αὐτῶν διαδικασίας», ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, διὰ τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», τεύχῃ Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 2005, ὡς καὶ διὰ τῆς ἡμερησίας Ἐφημεριδος τῶν Ἀθηνῶν «ΕΣΤΙΑ», φύλλῃ 1^{ης} καὶ 2^{ας} Νοεμβρίου 2005, καὶ μὴ προσελθόντος καὶ μὴ παραστάντος κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον.

Διεξεληθὸν καὶ ἐπισταμένως μελετήσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα καὶ στοιχεῖα.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Δικαστικοῦ Συνέδρου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσόστομου.

Σκεφθὲν κατὰ τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ... ..

Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρα ἀδικήματα τοῦ κατηγορητηρίου σαφῶς προβλέπονται καὶ ρητῶς τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης Ὑπουργήματος καὶ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν καὶ δὴ ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων:

... ..

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Κηρύσσει ὁμοφώνως ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Διάκονον Ἀλέξιον - Εὐάγγελον Πανώργιον τοῦ Ἀνδρέου, Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐπὶ:

... ..

καὶ παμψηφεί ἐπιβάλλει αὐτῷ τὴν ποινὴν τῆς Καθαιρέσεως ἐκ τοῦ Ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης Ὑπουργήματος, κατάγον αὐτὸν καὶ ἐπαναφέρον εἰς τὴν τῶν λαϊκῶν τάξιν, καταδικάζον ἅμα εἰς βᾶρος αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἐκ τριάκοντα ΕΥΡΩ (30 €) δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ὁ Προεδρεύων τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

† Ὁ Ἑδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας ΙΩΗΛ.

ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΠΑΥΛΟΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Κυθήρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Τσιρίγκας

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς Διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας τὰς ἀπορρεούσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, καὶ δὴ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «*ἄφετε τὰ παιδιά... ἐλθεῖν πρὸς με*».

3. Τὰς ὑφισταμένας Κοινωνικὰς καὶ Πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν ἐργαζομένων γονέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

4. Τὴν ἀποπεράτωση, ἐπὶ ἰδιοκτικτοῦ ἐκτάσεώς της 8 στρεμμάτων, τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος 688,24 τ.μ., τὸ ὁποῖο ἀνήγειρε τὸ Ἴδρυμα «Σταῦρος Σ. Νιάρχος».

5. Τὴν πρόταση τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου, ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 40..19.6.2002 Πράξη του.

6. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. Φ71/48/16.1.2006 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου.

7. Τὴν ἀπὸ 6.2.2006 Γνωμάτευσιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

8. Τὴν ἀπὸ 13.3.2006 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

Ἀποφασίζει

Συνιστᾶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως Ἐκκλησιαστικὸ Ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν; «ΝΙΑΡΧΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΒΡΕΦΩΝ ΚΑΙ ΝΗΠΙΩΝ «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ», τὸ ὁποῖο θὰ λειτουργεῖ ὡς ἐξαρτημένη Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως. Ἡ ὀργάνωσις, διοικήσις, διαχείρησις καὶ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος αὐτοῦ θὰ διέπεται ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ ἐπισυναπτόμενου Κανονισμοῦ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

**ΤΟΥ «ΝΙΑΡΧΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΒΡΕΦΩΝ ΚΑΙ ΝΗΠΙΩΝ
«Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ» ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ**

Ἄρθρον 1

Σύσταση-Ἐπωνυμία-Ἔδρα-Σφραγιδα

1. Στὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως συνίσταται Ἐκκλησιαστικὸ Ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Νιάρχειο Ἐκκλησιαστικὸ Ἴδρυμα Βρεφῶν καὶ Νηπίων «Ὁ Ἅγιος Στυλιανός» ὡς αὐτοτελῆς Ὑπηρεσία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Τὸ Ἴδρυμα θὰ τελεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ διοικητικὴ ἐποπτεία αὐτῆς, αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρα, θὰ διέπεται δὲ ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Θὰ στεγάζεται σὲ κτίριο 688 τ.μ., τὸ ὁποῖο ἀνήγειρε τὸ Ἴδρυμα «Σταῦρος Νιάρχος» καὶ τὸ ὁποῖο παρέχωρησε στὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπωνυμία τοῦ ἐν λόγῳ Ἰδρύματος

Περὶ συστάσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΝΙΑΡΧΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΒΡΕΦΩΝ ΚΑΙ ΝΗΠΙΩΝ «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως»

σύμφωνα με απόφαση του Μητροπολιτικού Συμβουλίου θα είναι «Νιάρχειο Ἐκκλησιαστικὸ Ἴδρυμα βρεφῶν καὶ Νηπίων «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως» σὲ αἰώνιο μνημόσυνο τοῦ ἀοιδίμου Σταύρου Νιάρχου, ὁ ὁποῖος καὶ πρὸ τῆς τελευτῆς του ἀσκοῦσε φιλιανθρωπία καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὴν μέσῳ τοῦ ὁμωνύμου Ἰδρύματος εὐεργετεῖ τὸν τόπο μας.

2. Τὸ Ἴδρυμα τοῦτο, θὰ ἔχει ἔδρα τὴν Ἀλεξανδρούπολη καὶ δική του κυκλικὴ σφραγίδα, ἡ ὁποία θὰ ἀναγράφει γύρω τὸν ἀνωτέρω τίτλο καὶ στὴ μέση θὰ ἀναπαριστᾷ τὸν Ἅγιο Στυλιανό, νὰ κρατεῖ στὸ χέρι του τὸ συγκεκριμένο κτίσμα.

ἄρθρον 2

Σκοποὶ τοῦ Ἰδρύματος

1. Ἡ παροχὴ ἐιδικῶν συμβουλῶν καὶ πνευματικῆς ὑποστηρίξεως σὲ κυοφοροῦσες ἄγαμες μπτέρες ἢ ἐγκαταλελειμμένες, καθὼς καὶ ἡ προαιρετικὴ φιλοξενεῖα τους μέχρι τὴν τεκνοποίησή τους.

2. Σύσταση Μονάδας φροντίδας προσχολικῆς ἀγωγῆς καὶ διαπαιδαγώγησιν (γιὰ βρέφη 18 μηνῶν μέχρι 4 ἐτῶν, καθὼς καὶ νηπίων 4-6 ἐτῶν) μὲ ἢ χωρὶς παροχὴ φαγητοῦ, ἡ ὁποία καὶ θὰ περιλαμβάνει:

α) Σύσταση Κέντρου δημιουργικῆς ἀπασχόλησιν παιδιῶν (γιὰ βρέφη 18 μηνῶν μέχρι 4 ἐτῶν, καθὼς καὶ νηπίων 4-6 ἐτῶν) μὲ ἢ χωρὶς παροχὴ φαγητοῦ. Ἡ λειτουργία αὐτὴ εἶναι γνωστὴ ὡς «Baby Parking», ὅπου γονεῖς θὰ ἐναποθέτουν πρόσκαιρα τὰ τέκνα τους γιὰ προστασία καὶ διαφύλαξη προκειμένου νὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία τελείσεως κάποιου κοινωνικοῦ χρέους ἢ γιὰ τὴν μεταξύ τους ἐπικοινωνία ἢ τὴν διεκπεραίωση προσωπικῆς ὑποθέσεως τους, ἀπερίσπαστοι ἀπὸ τὴ φροντίδα τοῦ νηπίου-τέκνου τους.

β) Σύσταση μονάδας ἀπασχόλησιν βρεφῶν ἢ καὶ παιδῶν (γιὰ βρέφη 18 μηνῶν μέχρι 4 ἐτῶν, καθὼς καὶ νηπίων 4-6 ἐτῶν) γιὰ λίγες ὥρες μὲ ἢ χωρὶς παροχὴ φαγητοῦ.

γ) Βρεφονηπιακὸς-Παιδικὸς Σταθμὸς (γιὰ βρέφη 18 μηνῶν μέχρι 4 ἐτῶν καθὼς καὶ νηπίων 4-6 ἐτῶν) μὲ παροχὴ φαγητοῦ.

3. Ἡ λειτουργία Σχολῆς Γονέων καὶ ὑποψηφίων Γονέων.

4. Ἡ ὀργάνωση διαλέξεων, ἐορτῶν καὶ ἀλλῶν παρεμφερῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τὴν προστασία τῆς μπτέρας τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ γενικῶς.

5. Λειτουργία γραφείου προστασίας τῆς μητρότητας, διὰ τῆς παροχῆς ἐιδικῶν συμβουλῶν σὲ κυοφοροῦσες γυναῖκες νέες μπτέρες ἢ ἄγαμες καὶ ἐγκαταλελειμμένες μπτέρες.

ἄρθρον 3

Πόροι τοῦ Ἰδρύματος

1. Πόροι τοῦ Ἰδρύματος θὰ εἶναι:

α) Οἱ ἐπιχορηγήσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως:

β) Οἱ εἰσφορὲς τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ τῶν ἀλλῶν Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

γ) Κληρονομίες, κληροδοσίες, δωρεές καὶ ἀφιερῶματα φιλιανθρώπων ἰδιωτῶν, καθὼς καὶ τὰ ἔσοδα ποῦ τυχὸν προέρχονται ἀπ' αὐτά.

δ) Κρατικὲς ἐπιχορηγήσεις, εἰσφορὲς Δήμων καὶ ὀργανισμῶν καὶ πρόσοδοι ἀπὸ δισκοφορίες στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς.

ε) Πρόσοδοι ἐκ τῶν διδᾶκτρων τῶν τροφίμων τοῦ Βρεφονηπιακοῦ-Παιδικοῦ Σταθμοῦ καὶ τῶν ἀλλῶν μονάδων ὀριζόμενα κατὰ περίπτωσιν ἀπὸ τὸ Δ.Σ.

στ) Κάθε ἀλλῆλο ἔσοδο προερχόμενο ἀπὸ κάθε νόμιμη καὶ χρηστὴ πηγή.

2. Οἱ πόροι τοῦ Ἰδρύματος διατίθενται γιὰ τοὺς ἀναγραφομένους στὸ ἄρθρο 2 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ σκοποῦς αὐτοῦ.

ἄρθρον 4

Διοίκηση

Τὸ Ἴδρυμα διοικεῖται ἀπὸ πενταμελὲς Διοικητικὸ Συμβούλιο ἀποτελούμενο ἀπὸ:

α) Τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως ἀναπληρούμενο ἀπὸ τὸν νόμιμο ἀναπληρωτὴ του.

β) Τέσσερα εὐυπόληπτα μέλη τῆς τοπικῆς κοινωνίας τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως ὀριζόμενα ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη. Ἡ θτεία τους εἶναι τριετῆς, παρακολουθεῖ τὴν θτεία τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, δύναται νὰ ἀνανεωθεῖ καὶ τὸ ἀξίωμα τους εἶναι τιμητικὸ καὶ ἄμισθο. Τὴν εὐθύνη τῆς συγκροτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῆς προσκλήσεως τῶν μελῶν σὲ συνεδρία καὶ τὴν κατάρτιση τῆς ἡμερησίας διατάξεως κ.λπ. ἔχει ὁ Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν πρώτη συνεδρία κάθε περιόδου εἰσηγεῖται γιὰ τὴν ἐκλογή τοῦ Γραμματέως καὶ τοῦ Ταμῆα τοῦ Δ.Σ.

Άρθρον 5

Συνεδριάσεις-Άπαρτία

α) Τò Διοικητικό Συμβούλιο συνεδριάζει τακτικά μὲν κάθε μῆνα, ἐκτάκτως δὲ ὅταν τὸ ζητήσουν τρία τουλάχιστον ἀπὸ τὰ Μέλη του μὲ αἴτηση πρὸς τὸν Πρόεδρο, στὴν ὁποία ἀναφέρονται τὰ πρὸς συζήτηση θέματα μὲ ἐπαρκῆ αἰτιολόγηση τῆς ἀνάγκης, ἡ ὁποία καθιστᾶ ἐπιτακτικὴ τὴν ἔκτακτη συνεδρία.

Ἡ πρόκληση γιὰ τακτικὴ Συνεδρία πρέπει νὰ ἀναγράφει τὰ θέματα Ἡμερησίας Διατάξεως.

β) Τὸ Δ.Σ. εὐρίσκεται σὲ ἀπαρτία, ὅταν εἶναι παρόντα τρία τουλάχιστον ἀπὸ τὰ Μέλη του. Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία, σὲ περίπτωσι δὲ ἰσοψηφίας προσμετρᾶται διπλὴ ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

γ) Μέλος τοῦ Δ.Σ., τὸ ὁποῖο ἀπουσιάζει ἀδικαιολόγητα κατὰ τὴν κρίση τοῦ Δ.Σ. ἀπὸ πέντε (5) συνεχεῖς συνεδριάσεις θεωρεῖται αὐτοδικαίως ὅτι ἔχει παραιτηθεῖ. Περὶ τούτου ὁμως ἀποφαίνεται τὸ Δ.Σ.

Ὁ Πρόεδρος φροντίζει ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἀναπλήρωση τῆς κενωθείσης θέσεως.

δ) Γιὰ τὶς συνεδριάσεις τοῦ Δ.Σ. τηροῦνται Πρακτικά, στὰ ὁποία καταχωρίζονται ὅλες οἱ ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ., καθὼς καὶ ἡ γνώμη τῶν μειοψηφησάντων μελῶν. Τὰ πρακτικὰ ἀναγινώσκονται κατὰ τὴν ἐπόμενη Συνεδρία τοῦ Σώματος καὶ ὑπογράφονται ἀπὸ ὅλα τὰ Μέλη ὑποχρεωτικῶς, ἀνεξάρτητα ἀν συμφώνησαν ἢ διεφώνησαν μὲ τὶς ληφθεῖσες ἀποφάσεις.

Άρθρον 6

Καθήκοντα-Άρμοδιότητες τοῦ Δ.Σ.

Τὸ Δ.Σ. διοικεῖ τὸ Ἴδρυμα καὶ φροντίζει γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν σκοπῶν του.

Εἶναι ἀρμόδιο γιὰ τὴν ἐν γένει διαχείριση τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἴδρύματος· δηλαδὴ:

α) Καθορίζει τὶς διάφορες ὑπηρεσίες καὶ λειτουργίες τοῦ Ἴδρύματος, ἀνάλογα μὲ τὶς ἐκάστοτε ἀνάγκες καὶ τοὺς ἐπιλεγόμενους στόχους.

β) Ψηφίζει τὸν Προϋπολογισμό καὶ τὸν Ἀπολογισμό ἐσόδων καὶ ἐξόδων, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει γιὰ ἔγκριση στὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιο, ἐγκρίνει δὲ κάθε δαπάνη ποὺ ὑπερβαίνει τὸ ποσό, τὸ ὁποῖο διαχειρίζεται ὁ Διευθυντὴς καὶ τὸ ὁποῖο καθορίζεται κάθε φορὰ ἀπὸ τὸ Δ.Σ.

γ) Ἀποδέχεται ἢ ἀπορρίπτει κληρονομίες, κληροδοσίες, δωρεὰς ἢ ἄλλες εἰσφορές.

δ) Προσλαμβάνει καὶ ἀπολύει βάσει τῆς κειμένης νομοθεσίας τὸ προσωπικὸ τοῦ Ἴδρύματος καὶ ἀσκεῖ πειθαρχικὴ ἐξουσία στοὺς ὑπαλλήλους. Ἀποφασίζει ἐπίσης γιὰ τὴν καταβολὴν ἐφ' ἅπαξ ἀμοιβῆς γιὰ παροχὴ ὑπηρεσιῶν πρὸς τὸ Ἴδρυμα.

ε) Προσλαμβάνει συμβούλους ἐπὶ παιδαγωγικῶν, ἰατρικῶν, νομικῶν, οἰκονομικῶν καὶ ἄλλων θεμάτων.

στ) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς θέματος, μὴ προβλεπομένου ἀπὸ τὸν παρόντα κανονισμό.

ζ) Τὸ Δ.Σ. ἐξουσιάζει τὸν Πρόεδρο ἢ τὸν/τὴν Διευθυντὴ-τρια ἢ ἄλλο ἄτομο γιὰ τὴν ἐκπροσώπηση τοῦ Ἴδρύματος ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ ἐνώπιον παντὸς ἄλλου ὀργανισμοῦ δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ.

Άρθρον 7

Καθήκοντα τοῦ Προέδρου

Ὁ Πρόεδρος ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προαναφερθεῖσες ἀρμοδιότητες του, ἐνεργεῖ καὶ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα:

α) Ἀντιπροσωπεύει τὸ Ἴδρυμα ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀρχῶν ἢ ἐκχωρεῖ κατὰ περίπτωσι τὸ δικαίωμα τοῦτο σὲ ἕτερον μέλος τοῦ Δ.Σ. ἢ ἄλλο ἄτομο, κατόπιν ἀποφάσεως ἢ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἴδρύματος.

β) Προσκαλεῖ τὸ Δ.Σ. καὶ διευθύνει τὶς συνεδριάσεις του.

γ) Ὑπογράφει ὅλα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα.

δ) Μεριμνᾶ γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ.

Άρθρον 8

Καθήκοντα τοῦ Γραμματέως

1. Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ Πρακτικὰ τοῦ Δ.Σ. καὶ φυλάσσει τὸ βιβλίον τῶν Πρακτικῶν. Τηρεῖ δὲ τὸ βιβλίον τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς ἀλληλογραφίας, τὸ βιβλίον Μητρώου τῶν Νηπίων-βρεφῶν, τὸ ἀρχεῖο τοῦ Ἴδρύματος καὶ φυλάσσει ἐπίσης τὴν σφραγίδα αὐτοῦ. Συντάσσει τὴν ἐτήσια Ἐκθεση Πεπραγμένων τοῦ Ἴδρύματος καὶ μετὰ τὴν ἔγκρισή της ἀπὸ τὸ Δ.Σ. τὴν προωθεῖ γιὰ δημοσίευση.

2. Τὸν Γραμματέα κωλυόμενο ἢ ἀπουσιάζοντα ἀναπληρώνει ἓνας Σύμβουλος ὀριζόμενος ἀπὸ τὸν Πρόεδρο.

Άρθρον 9

Καθήκοντα τοῦ Ταμῆ

1. Ὁ Ταμῆς εἰσπράττει τὰ Ἔσοδα τοῦ Ἴδρύματος καὶ ὑπογράφει τὶς ἀποδείξεις. Ἐπίσης ἐνεργεῖ τὶς πληρωμὰς,

άφοῦ ἐκδοθεῖ τὸ ἀνάλογο χρηματικὸ ἔνταλμα πληρωμῆς, τὸ ὁποῖο ὑπογράφεται προηγουμένως εἴτε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο εἴτε ἀπὸ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένο Σύμβουλο ἢ ἀπὸ τὸν/τὴν Διευθυντὴ-τρια τοῦ Ἰδρύματος. Τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ Ἰδρύματος, φυλάσσει τὰ παραστατικὰ Εἰσπράξεων καὶ Πληρωμῶν, συντάσσει τὸν Προϋπολογισμό καὶ τὸν Ἀπολογισμό, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει ἔγκαιρα πρὸς ψήφισιν στὸ Δ.Σ., κρατεῖ τὸ Βιβλίο Ταμείου, ὅπου καταχωρίζονται μὲ χρονολογικὴ σειρὰ καὶ μὲ τὴν ἀναγκαίαν λογιστικὴ τάξιν τὰ ἔσοδα, καὶ τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴ χρονικὴ διάρκειά κάθε οἰκονομικῆς χρήσεως, τηρεῖ τὸ στέλεχος διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεων καὶ τὸ στέλεχος διπλοτύπων Ἐνταλημάτων Πληρωμῶν, ἀριθμημένα καὶ θεωρημένα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως. Παρακολουθεῖ καὶ ἐλέγχει τὸ ἔργο τῶν ὑπευθύνων διαχειρίσεως καὶ ἀποθήκης.

2. Τὸν Ταμία κωλυόμενο ἢ ἀπουσιάζοντα ἀναπληρῶνει ἓνας Σύμβουλος, ὀριζόμενος ἀπὸ τὸν Πρόεδρο.

3. Ἀπὸ τὸ τυχὸν ἐτήσιο χρηματικὸ πλεόνασμα τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἰδρύματος τὸ Δ.Σ. δύναται νὰ καθορίζει ὥστε νὰ διατίθεται ποσὸ πρὸς ἐνίσχυση τῶν ἀπόρων πολυτέκνων οἰκογενειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μὲσθ τοῦ Ταμείου Εὐποιίας, καθὼς καὶ στὸ Ταμεῖο Εὐποιίας.

ἄρθρον 10

Προσωπικὸ τοῦ Ἰδρύματος

1. Τὸ προσωπικὸ τοῦ Ἰδρύματος πρέπει νὰ εἶναι ἐξειδικευμένο καὶ ἐπιλεγμένο μὲ κριτήριον καὶ γνώμονα τὴν ἀγάπην γιὰ τὸ παιδί καὶ τὸν πλησίον, διακρίνεται δὲ σὲ τακτικὸ καὶ ἔκτακτο, ἀμειβόμενο καὶ ἐθελοντικόν.

2. Τὸ προσωπικὸ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὸν Διευθυντή, τὸ παιδαγωγικὸ προσωπικόν, τοὺς βοηθοὺς τοῦ παιδαγωγικοῦ προσωπικοῦ, τὸ προσωπικὸ καθαριότητος, τοὺς μάγειρες-ισσες, τὸν ὁδηγὸ τοῦ ὀχήματος, τὸν συμβαλλόμενον παιδίατρο, τὸν συμβαλλόμενον κοινωνικὸ λειτουργόν, τὸν συμβαλλόμενον ψυχολόγον. Τὸ προσωπικὸ εὐθύνεται γιὰ τὴν ἄρτια ὀργάνωσιν, τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος καὶ ὑποχρεοῦται νὰ συμμορφώνεται μὲ τὴς κάθε φορὰ παρεχόμενες ὁδηγίαι ἀπὸ τὴν ἐποπτεύουσα ἀρχή.

3. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων καθορίζονται κάθε χρόνον μὲ ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν ἐγγράφων τῶν νηπίων καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν περιοδικῶν τμημάτων τοῦ Σταθμοῦ, ὥστε νὰ καλύπτονται πλήρως οἱ ἀνάγκαι τοῦ Ἰδρύματος, τρο-

ποποιεῖται δὲ ὁποτεδήποτε, ἐὰν τὸ ἐπιβάλλῃ καὶ πάντοτε σύμφωνα μὲ τὴς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπόμενες θέσεις. Στὸ προσωπικὸ δὲν γίνονται δεκτὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὁποιασδήποτε μορφῆς ψυχικὸ νόσημα ἢ πάσχουν ἀπὸ ἀσθένεια μολυσματικὴ. Γιὰ τὸν διορισμὸ ἀπαιτεῖται βεβαίωσιν γιὰ τὴν ἐλλείψιν τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ Δημόσιον Νοσοκομεῖον.

4. Συνιστᾶται μὲ τὸν παρόντα κανονισμὸν μιὰ θέση Διευθυντοῦ, στὸν ὁποῖο ὑπάγονται ὅλαι οἱ Ὑπηρεσίαι καὶ τὸ ἐν γένει προσωπικὸ τοῦ Ἰδρύματος. Στὴ θέση αὐτὴ διορίζεται πρόσωπον, τὸ ὁποῖο διαθέτει τὰ ἀπαραίτητα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα καὶ μὲ σκοπὸν τὴν εὐρυθμίαν, ὁμαλίαν, ἀπόσκοπτην, ἀποτελεσματικὴν καὶ σύννομη λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος. Ὁ Διευθυντὴς μετὰξὺ ἄλλων ἔχει τὴν εὐθύνην γιὰ τὴν λειτουργίαν καὶ διαχείρισιν τοῦ Ἰδρύματος καὶ συντονίζει τὸ προσωπικὸ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ τὴς ἐντολὰς τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ., μεριμνᾷ γιὰ τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῶν φιλοξενουμένων καὶ ἐξυπηρετούμενων νηπίων καὶ παιδιῶν, γιὰ τὴν καλὴν διατροφήν καὶ γιὰ τὴν διαπαιδαγώγησίν τους, ἐποπτεύει τὴν καθαριότητα τοῦ Ἰδρύματος, ἀπασχολεῖ τὰ νήπια καὶ τὰ παιδιὰ κατὰ τὸ παιδαγωγικὸ πρόγραμμα τὴς ὥρας ποὺ δὲν ἀσκεῖ διοικητικὰ καθήκοντα, παρέχει συμβουλευτικὴν ἐνημέρωσιν καὶ ὑποστήριξιν στοὺς γονεῖς τῶν φιλοξενουμένων καὶ ἐξυπηρετούμενων νηπίων καὶ παιδιῶν καὶ τηρεῖ τὸ βιβλίον παρουσίας τῶν νηπίων καὶ παιδιῶν, τὸ βιβλίον παρουσίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος καὶ τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων. Ἐπίσης εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ γνωστοποιεῖ ἐγγράφως στὸ Δ.Σ. τὴς παρουσιαζόμενες κάθε φορὰ ἐλλείψεις καὶ νὰ ὑποδεικνύει τὴν συμπλήρωσιν τους.

5. Τὸν/τὴν Διευθυντὴ-τρια ὅταν ἀπουσιάζει ἢ κωλύεται ἀναπληρῶνει μία ἀπὸ τὴς νηπιαγωγούς ἢ βρεφοκόμους, ποὺ ὀρίζεται ἀπὸ τὸ ἴδιο-α ἢ ἀπὸ τὸ Δ.Σ.

ἄρθρον 11

Καθήκοντα τοῦ προσωπικοῦ

Τὰ καθήκοντα τοῦ προσωπικοῦ καθορίζονται ὡς ἑξῆς:

1. Παιδαγωγικὸ Προσωπικόν:

α) Φροντίζει γιὰ τὴν ὀρθὴν Χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν, ὡς καὶ τὴ σωστὴν ψυχοσωματικὴν ὑγείαν καὶ ψυχοκινητικὴν ἐξέλιξιν τῶν παιδιῶν, μὲ ἐξατομίκευσιν τοῦ ἡμερησίου προγράμματος ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴς ἀνάγκαις τους. Ἀπασχολεῖ τὰ παιδιὰ σύμφωνα μὲ τὸ ἡμερησίον πρόγραμμα ἀπασχολήσεως.

β) Εισηγείται τις ανάγκες έφοδιασμού τών αίθουσών για την έφαρμογή του προγράμματος με είδη (παιχνίδια, είδη καθαριότητας κ.λπ.).

γ) Βοηθά τὰ φιλοξενούμενα παιδιά για την ίκανοποίηση τών ατομικών τους αναγκών ένθαρρύνοντας την αυτοεξυπηρέτηση τους, έπιβλέπει την σωματική καθαριότητα τών νηπίων και τών βρεφών, παρακολουθεί την παρασκευή και χορήγηση του γάλακτος και τής λοιπής τροφής τών βρεφών και τών νηπίων κατά τις όδηγίες του παιδίατρου.

δ) Έπιβλέπει τις ύπαλληλούς καθαριότητας-βοηθητικών έργασιών για την τήρηση καθαριότητας στις αίθουσες άπασχόλησης και φαγητού τών νηπίων και βρεφών.

ε) Ένημερώνει τους άρμοδίους και τον παιδίατρο για κάθε ύποπτο σχετικά με την ύγεία τους περιστατικό, τηρεί βιβλίο παρουσίας και έννημερώνει άρμοδίως για τις καθυστερήσεις τών παιδιών στην προσέλευση τους είτε στις άπουσίες τους.

στ) Λόγω τής άμεσης έπαφής με τὰ παιδιά, προσφέρει σε αυτά με ύπομονή και στοργή όλες τις δυνατότητες για να άναπτύξουν την προσωπικότητά τους, έπιδιώκοντας συνεχώς να δημιουργήσουν σε αυτά ίκανότητες συγκέντρωσης, αυτενέργειας, έμπιστοσύνης στον έαυτό τους και στις προσωπικές δυνατότητές τους. Άπαγορεύεται άυστηρώς για όποιοδήποτε λόγο και σε καμμία περίπτωση ή κακή μεταχείριση τών παιδιών (έκφοβισμός-σωματική ποινή).

ζ) Ένημερώνει μιá φορά τον μήνα τους γονείς για την καθόλου εξέλιξη του παιδιού τους και διατηρεί άρμονική σχέση με αυτούς.

2. Βοηθός παιδαγωγού:

α) Βοηθά τὸ προσωπικό τής προηγούμενης παραγράφου σε όλα τὰ καθήκοντά του σύμφωνα με τις όδηγίες που παίρνει άπ' αυτό. Στην περίπτωση άπουσίας του προσωπικού τής προηγούμενης παραγράφου, άντικαθιστά αυτό, άπευθυνόμενος-η στον ύπεύθυνο του Ίδρύματος για βοήθεια και ύποστήριξη.

β) Συνοδεύει τὰ παιδιά κατά την μεταφορά τους άπό και πρὸς τὸ Σταθμό και έπιμελείται τής παράδοσης αυτών στην οικία τους.

3. Μάγειρας-ισσα:

α) Είναί ύπεύθυνος-η για τὸ μαγειρείο και για την έπιμελημένη και έγκαιρη παρασκευή του φαγητού, σύμφωνα με τὸ δαιτολόγιο. Έπιμελείται ιδιαίτερώς για την τήρηση όλων τών ὄρων ύγιεινής στους χώρους παρασκευής φαγητού, εισηγούμενος-η κάθε σχετικό μέτρο.

β) Παραλαμβάνει καθημερινά βάσει ύπηρεσιακού σημειώματος, την άναγκαία ποσότητα ύλικών για τὸ ήμερήσιο φαγητὸ σύμφωνα με τὸ δαιτολόγιο και ύπογράφει τὸ σχετικό δεητίο.

γ) Τακτοποιεί τὰ μαγειρικά σκεύη και είδη έστίασεως και φροντίζει για την καλή κατάστασή τους, εύθυνόμενος-η για κάθε άπώλεια ή άδικοιόλογητη καταστροφή.

δ) Προτείνει την λήψη κάθε μέτρου, που θεωρεί άπαραίτητο, για την καλή λειτουργία του μαγειρίου.

4. Όδηγός:

α) Ό οδηγός φροντίζει για την άσφαλή μεταφορά τών φιλοξενουμένων παιδιών άπό και πρὸς τὸ Σταθμό, είναι ύπεύθυνος για την καλή συντήρηση και καθαριότητα του αυτοκινήτου του σταθμού και όφείλει να τηρεί σχολαστικά τον Κώδικα Όδικής Κυκλοφορίας και τους ὄρους άσφαλοῦς μεταφοράς τών παιδιών. Έκτελεί δε έξωτερικές έργασίες κατά τὸ μεσοδιάστημα τών μεταφορών:

5. Τὸ Προσωπικό καθαριότητας-βοηθητικών έργασιών:

Έκτελεί τις έργασίες καθαριότητας τών έσωτερικών και έξωτερικών χώρων, καθὼς και κάθε άλλη βοηθητική έργασία, που του άνατίθεται άπό τον Διευθυντή-τρια του Ίδρύματος. Χρησιμοποιεί ύλικά καθαριότητας που παραλαμβάνει άπό τον διαχειριστή του Ίδρύματος με ύπηρεσιακό σημείωμα.

6. Ό Παιδίατρος:

Συμβάλλεται με τὸ Ίδρυμα με σύμβαση έργου και έχει τις ακόλουθες ύποχρεώσεις:

α) Έξετάζει κατά διαστήματα και κατ' έλάχιστο ὄριο μία φορά την έβδομάδα όλα τὰ παιδιά του Σταθμού και παρακολουθεί την άνάπτυξή τους, σημειώνοντας τις παρατηρήσεις του στην ατομική καρτέλλα κάθε παιδιού.

β) Παρακολουθεί, συνεργαζόμενος με Κοινωνική Λειτουργό ή Ψυχολόγο, την ψυχοσωματική ύγεία και άνάπτυξη τών παιδιών, όταν συντρέχουν ή παρατηρηθοῦν ιδιαίτερες περιπτώσεις συμπεριφορές.

γ) Εισηγείται τή δυνατότητα έπιστροφής στο Σταθμό παιδιού που άπουσίαζε, έξαιτίας σοβαρής άσθένειας, με βάση τὸ ιατρικό πιστοποιητικό που προσκομίζεται άπό τους γονείς και την προσωπική του εξέταση.

δ) Υποδεικνύει μέτρα που πρέπει να ληφθοῦν για την ύγιεινή τών παιδιών και για την ύγειονομική κατάσταση του Σταθμού. Διατηρεί πρόχειρο φαρμακείο και για όποιοδήποτε έκτακτο περιστατικό πρέπει να σπεύδει για την παροχή τών ύπηρεσιών του.

ε) Τηρεί και ένημερώνει την ατομική κάρτα υγείας βρεφών, νηπίων και παιδιών.

στ) Είναι υπεύθυνος για την κατάρτιση διαιτολόγους.

Άρθρον 12

Είδικοί κανόνες για τὸ Προσωπικὸ

α) Ὁ τρόπος προσλήψεως και οἱ ὥρες προσελεύσεως και ἀποχωρήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος καθορίζονται με ἀπόφαση τοῦ Μητροπολίτου και εἶναι ἀνάλογες με τὸ ὥραριο ἐργασίας και τὶς ὥρες λειτουργίας τῶν μονάδων τοῦ Ἰδρύματος.

β) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ προσωπικοῦ ἀπὸ τὸν Σταθμὸ κατὰ τὶς ἐργασίμες ὥρες. Ἐφ' ὅσον συντρέχουν ἰδιαίτερα σοβαροὶ προσωπικοὶ ἢ ὑπηρεσιακοὶ λόγους, ἐπιτρέπεται ὀλιγόωρη ἀπομάκρυνση τοῦ ὑπαλλήλου, μετὰ ἀπὸ εἰδικὴ ἄδεια τοῦ Διευθυντοῦ-τριας.

γ) Τὸ προσωπικὸ δικαιούται διατροφῆς ἀπὸ τὸ ἴδιο φαγητὸ ποὺ παρασκευάζεται για τὰ φιλοξενούμενα παιδιά. Ἡ διατροφή αὐτὴ δὲν θεωρεῖται ἔμμεση μισθολογικὴ παροχὴ τοῦ προσωπικοῦ, ἀλλὰ ἀποβλέπει στὴν ἐξυπηρέτηση τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ Σταθμοῦ, κατὰ συνέπεια δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χορήγηση στὸ προσωπικὸ φαγητοῦ σὲ χρῆμα ἢ σὲ εἶδος ἢ ἡ χωριστὴ παρασκευὴ φαγητοῦ γι' αὐτό.

δ) Ὁ μάγειρας-ισσα και τὸ προσωπικὸ καθαριότητας-βοηθητικῶν ἐργασιῶν φέρουν μπιλοῦζες ἐργασίας και σκουῖφο.

ε) Τὸ ὥραριο ἐργασίας του προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἐκεῖνο ποὺ καθορίζεται κάθε φορά ἀπὸ τὶς ἰσχύουσες συλλογικὲς συμβάσεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας και Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

στ) Οἱ ἀποδοχὲς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος καθορίζονται ἐλευθέρα με συμφωνία μεταξύ ἐργαζομένων και ἐργοδότη, δὲν μποροῦν ὅμως νὰ εἶναι κατώτερες τοῦ ἐλάχιστου ἡμερομισθίου ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὶς ἰσχύουσες κάθε φορά συλλογικὲς συμβάσεις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει κλασικὴ συλλογικὴ σύμβαση ποὺ νὰ ρυθμίζει εἰδικὰ τὶς ἀποδοχὲς τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἀκολουθεῖται ἡ συλλογικὴ σύμβαση ἐργασίας.

ζ) Λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς ἰδιαιτερότητας τοῦ Ἰδρύματος ὡς πρὸς τὸ χαρακτῆρα του (ἐκκλησιαστικὸ), ἐλέγχεται ἡ λειτουργία τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι κοσμία, εὐπρεπὴς και με ἰδιαίτερα περισσεύματα ἀγάπης, ἐπιεικειας και ὑπομονῆς. Για τὸν ἔλεγχο αὐτό, καθὼς και για

τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλέπεται και ἡ ἐπιβολὴ ποινῶν, ἐὰν διαπιστωθοῦν πειθαρχικὰ παραπτώματα σὲ σχέση με τὶς διατάξεις του, ἀλλὰ και ἐὰν διαπιστωθοῦν παραπτώματα ἠθικοῦ κυρίως χαρακτῆρα και μὴ ἐνδεδειγμένων σὲ χριστιανὸ (ἄσεμνη συμπεριφορὰ, ἄσεμνη περιβολὴ κ.λπ.). Οἱ ποινὲς ποὺ προβλέπονται εἶναι α) ἐπίπληξη, β) χρηματικὸ πρόστιμο, γ) διαθεσιμότητα, και δ) ἀπόλυση. Τὶς ποινὲς ἐπιβάλλει ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος μετὰ ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ. και ἀνάλογα με τὴν βαρύτητα τοῦ περιστατικοῦ. Σὲ βαριὰ παραπτώματα (χειροδικία, βιαιοπραγία, προσβολὴς γενετήσιας ἐλευθερίας κ.λπ.) προβλέπεται ἡ ποινὴ τῆς ἀπόλυσης ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν προσφυγὴ στὴν Δικαιοσύνη.

Άρθρον 13

Για τὴν ἀπρόσκοπη λειτουργία ὄλων τῶν μονάδων τοῦ Ἰδρύματος τὸ Δ.Σ. καταρτίζει Ἐσωτερικὸ Κανονισμό, στὸν ὁποῖο θὰ περιλαμβάνονται λεπτομερικὰ οἱ ὅροι λειτουργίας και χρησιμοποίησεως τῶν χώρων αὐτοῦ.

Άρθρον 14

Δικαίωμα ἐγγραφῆς και ἐγγραφή παιδιῶν

α) Δικαίωμα ἐγγραφῆς στὶς μονάδες τοῦ Ἰδρύματος ἔχουν ὅλα τὰ παιδιά, σύμφωνα με τὶς σχετικὲς προβλέψεις, ἀπαγορευομένης ἀπολύτως τῆς ἐγγραφῆς παιδιῶν, ἐφ' ὅσον και για ὅσο διάστημα πάσχουν ἀπὸ μεταδοτικὰ νοσήματα. Παιδιά ποὺ πάσχουν ἀπὸ σωματικὲς ἢ πνευματικὲς παθήσεις, ἐγγράφονται στὸν Σταθμὸ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πιστοποίηση εἰδικοῦ - ἄρμοδιου - Ἰατροῦ Κρατικοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἰδρύματος ἢ Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, ὅτι τοῦτο εἶναι ὠφέλιμο για τὸ παιδί, ὅτι δὲν ὑπάρχει πρόβλημα φιλοξενίας τοῦ παιδιοῦ στὸν Σταθμὸ και ἐφ' ὅσον ὁ Σταθμὸς διαθέτει τὴν ἀναγκαία ὑποδομὴ. Στὶς μονάδες τοῦ Ἰδρύματος δὲν γίνονται δεκτὰ παιδιά ποὺ πάσχουν ἀπὸ ψυχικὰ νοσήματα ἢ μοιλισματικὲς ἀσθένειες. Εἰδικότερα στὸ Ἴδρυμα-Σταθμὸ γίνονται δεκτὰ:

I) Προνήπια ἀπὸ ἡλικίας 18 μηνῶν ἕως και 4 ἐτῶν.

II) Νήπια ἀπὸ ἡλικίας 4 ἕως 6 ἐτῶν.

III) Προνήπια ἢ νήπια ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἄγαμες ἢ ἐγκαταλελειμμένες μητέρες. Κατὰ ἀπόλυτη προτεραιότητα στὸ Ἴδρυμα εἰσάγονται παιδιά ποὺ προτείνονται ἀπὸ τὸ Ἴδρυμα «Σταῦρος Σ. Νιάρχος».

β) Κατὰ τὴν ἐγγραφή ἐπιλέγονται τὰ παιδιά ἐργαζομένων γονέων και τὰ παιδιά τῶν οικονομικὰ ἀδυνάτων

οικογενειών, προτιμωμένων εκείνων που έχουν ανάγκη φροντίδας από διάφορα κοινωνικά αίτια (όπως π.χ. παιδιά όρφανὰ από τους δύο γονεῖς ἢ τὸν ἕνα γονέα, παιδιὰ ἀγάμων μπτέρων, διαζευγμένων ἢ σὲ διάσταση γονέων, παιδιὰ που προέρχονται ἀπὸ γονεῖς μὲ σωματικὴ ἢ πνευματικὴ ἀναπηρία, πολυτέκνων οικογενειῶν κ.λπ.).

γ) Γιὰ τὴν ἐγγραφή τῶν παιδιῶν στὶς μονάδες τοῦ Ἰδρύματος ἀπαιτοῦνται τὰ ἑξῆς δικαιολογητικά:

- Αἴτηση τῆς μπτέρας ἢ τοῦ πατέρα ἢ τοῦ κηδεμόνα τοῦ παιδιοῦ.
- Ληξιαρχικὴ πράξη γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ.
- Βεβαίωση ἱατροῦ γιὰ τὴν καλὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ, καθὼς καὶ φωτοτυπία τοῦ βιβλιαρίου ὑγείας του, μὲ τὰ ἐμβόλια που προβλέπονται κάθε φορά, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τοῦ παιδιοῦ. Ἐπίσης πρόσφατα ἀποτελέσματα φυματιοαντίδρασης.
- Ἀντίγραφο τῆς δήλωσης φορολογίας εἰσοδήματος τοῦ τρέχοντος οικονομικοῦ ἔτους καὶ ἀντίγραφο ἐκκαθαριστικοῦ σημειώματος.
- Ὑπεύθυνη δήλωση γιὰ τὴν οικογενειακὴ κατάσταση τῶν γονέων τοῦ παιδιοῦ.
- Κάθε ἄλλο δικαιολογητικὸ που θεωρεῖται ἀπαραίτητο (βεβαίωση πολυτεκνικῆς ιδιότητος κ.λπ.).

δ) Γιὰ τὴν ἐγγραφή παιδιῶν ἀλλοδαπῶν γονέων στὸν Σταθμὸ, ἐκτὸς τῶν προηγούμενων δικαιολογητικῶν, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι ἡ ἄδεια νόμιμης παραμονῆς στὴν χώρα μας, ὅπως αὐτὴ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὶς ἰσχύουσες κάθε φορά διατάξεις.

Οἱ αἰτήσεις ἐγγραφῆς ὑποβάλλονται στὸ Ἰδρυμα ἀπὸ 20 Μαΐου μέχρι 15 Ἰουνίου κάθε ἡμερολογιακοῦ ἔτους καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν κενὲς θέσεις.

2) Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσαγομένων νηπίων ὁρίζεται μὲ ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ. σύμφωνα πάντοτε μὲ τὴν ὑφισταμένη δυνατότητα τῶν ἐγκαταστάσεων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν σχετικῶν Νόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. ἐπίσης καθορίζεται ἡ μνηαία (ἢ ἡ ἀνὰ ὥρα προκειμένου γιὰ τὸν Σταθμὸ Baby Parking) συνεισφορά τῶν γονέων κλιμακούμενη ἀνάλογα μὲ τὴν κατηγορία, στὴν ὁποία κατατάσσονται οἱ γονεῖς: κληρικοί, πολῦτεκνοι, διαζευγμένοι, μονογονεϊκὲς οικογένειες, χαμηλοῦ οικογενειακοῦ εἰσοδήματος κ.λπ.

3) Ἡ καταβολὴ μνηαίας συνεισφορᾶς ἐκ μέρους τῆς οικογενείας ἔχει τὴν ἔννοια τῆς συμμετοχῆς στὰ ἔξοδα λειτουργίας τοῦ Σταθμοῦ καὶ βεβαίως συμβολικὸ χαρακτῆρα κι ὄχι κερδοσκοπικό. Πρὸς πιστοποίηση τῆς

οικονομικῆς καταστάσεως τῆς ἐνδιαφερομένης οικογενείας θεωρεῖται ἀπαραίτητος ἡ προσκόμιση καὶ κατάθεση στὴ Γραμματεία τοῦ Ἰδρύματος τοῦ ἐκκαθαριστικοῦ σημειώματος τῆς τελευταίας οικονομικῆς χρήσεως γιὰ ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς, τὸ ὁποῖο ἐκδίδει ἡ ἐκάστοτε Οἰκονομικὴ Ἐφορία (Δ.Ο.Υ.) κατὰ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ φόρου Εἰσοδήματος.

4) Τὰ τέκνα τῶν ἀγάμων ἢ ἐγκαταλελειμμένων μπτέρων δὲν θὰ ἔχουν οικονομικὴ συνδρομὴ, ἐκτὸς ἂν τὸ Δ.Σ. ἀλλοιῶς ἀποφασίζει κατὰ περίπτωσιν, ἡ δὲ παραμονὴ των στὸ Ἰδρυμα δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ὑπερβαίνει τὸ ἑξάμηνο.

5) Μὲ ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ. οἱ κυοφοροῦσες ἄγαμες γυναῖκες ἢ οἱ ἐγκαταλελειμμένες θὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ φιλοξενηθοῦν σὲ κατάλληλα διαμορφωμένη πτέρυγα τοῦ Ἰδρύματος μέχρις ὅτου τεκνοποιήσουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ 40 ἡμέρες μετὰ, μὲ σκοπὸ τὴ βοήθεια προσαρμογῆς τοῦ τέκνου των στὸ περιβάλλον τοῦ Ἰδρύματος. Ἐὰν ἡ φιλοξενοῦμενη μπτέρα θέλει, δύναται νὰ ἀποχωρήσει μὲ τὸ τέκνο της. Στὸ Ἰδρυμα δὲν γίνονται δεκτὰ ἄτομα που χρήζουν ψυχιατρικῆς βοήθειας, δηλαδὴ πάσχουν ἀπὸ ψυχικὸ νόσημα. Ἐὰν διαπιστωθεῖ κατὰ τὴν διάρκειά τῆς φιλοξενείας τέτοια κατάσταση ἡ φιλοξενία διακόπτεται.

ἄρθρον 15

Διακοπὴ φιλοξενίας παιδιῶν

Ἡ διακοπὴ τῆς φιλοξενίας τῶν παιδιῶν στὶς μονάδες τοῦ Ἰδρύματος πραγματοποιεῖται, ἐφ' ὅσον συντρέχουν οἱ παρακάτω περιπτώσεις:

α) Ὅταν τὸ ζητήσουν μὲ αἴτηση τους οἱ γονεῖς ἢ οἱ κηδεμόνες τῶν παιδιῶν.

β) Ὅταν ἐμφανιστοῦν σοβαρὰ προβλήματα στὴ συμπεριφορὰ ἢ τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν, που δὲν μποροῦν νὰ ἀντιμετωπιστοῦν ἀπὸ τὸ Ἰδρυμα ἔπειτα ἀπὸ προηγούμενη ἐπικοινωνία μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὸν εἰδικὸ ἱατρό.

γ) Ὅταν δὲν καταβάλλεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἡ οικονομικὴ τους συμμετοχὴ γιὰ χρονικὸ διάστημα πέρα τῶν δύο μνηῶν, χωρὶς νὰ ὑπάρχει σοβαρὸς πρὸς τοῦτο λόγος καὶ ἀφοῦ προηγουμένως εἰδοποιηθοῦν νὰ καταβάλλουν τὸ ὀφειλόμενο ποσὸ τῶν τροφείων.

δ) Ὅταν κατ' ἐξακολούθησιν καὶ παρὰ τὶς σχετικὲς εἰδοποιήσεις πρὸς τοὺς γονεῖς, αὐτοὶ δὲν συμμορφώνονται μὲ τὸ πρόγραμμα, καὶ τοὺς ὅρους λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος.

ε) Όταν κατ' έξακολούθηση και πέραν του ένδου (1) μηνός (συνεχόμενα) τὰ παιδιὰ ἀπουσιάζουν ἀδικαιολόγητα ἀπὸ τὸ Ἴδρυμα.

Ἄρθρον 16 Μεταφορὰ παιδιῶν

Τὰ φιλοξενούμενα παιδιὰ μεταφέρονται ἀπὸ καὶ πρὸς τὶς οἰκείες τους μὲ ἰδιόκτητο ληωφορεῖο τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ, δωρεὰν καὶ σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ προβλεπόμενα μέτρα περὶ ἀσφαλοῦς μεταφορᾶς τους, συνοδευόμενα πάντοτε ἀπὸ μέλος τοῦ παιδαγωγικοῦ προσωπικοῦ.

Ἄρθρον 17 Λειτουργία τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ

α) Ἡ λειτουργία τῶν μονάδων τοῦ Ἰδρύματος (Βρεφονηπιακὸς Σταθμὸς κ.λπ.) ἀρχίζει τὴν 1η Σεπτεμβρίου καὶ λήγει τὴν 31η Ἰουλίου τοῦ ἐπομένου ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἐπὶ πέντε ἡμέρες, δηλαδὴ ἀπὸ Δευτέρα ἕως Παρασκευῆ.

β) Ὁ Βρεφονηπιακὸς Σταθμὸς μπορεῖ νὰ λειτουργεῖ καὶ κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστο καὶ νὰ διακόπτει τὴν λειτουργία του συνοδικὰ ἓνα μῆνα κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μηνῶν Ἰουνίου-Ἰουλίου, ἐφ' ὅσον αὐτὸ κριθεῖ ἀπαραίτητο, γιὰ τὴν διευκόλυνση τῶν ἐργαζομένων γονέων.

γ) Ὁ Σταθμὸς δὲν λειτουργεῖ ἀπὸ τὴν 24ην Δεκεμβρίου μέχρι καὶ τὴν 6η Ἰανουαρίου, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλη Πέμπτη μέχρι καὶ τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ.

δ) Ἐπίσης διακόπτει τὴ λειτουργία του κατὰ τὶς ἐπίσημες ἀργίες τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, καθὼς καὶ τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεως, Ἁγίου Νικολάου.

ε) Ἡ λειτουργία τοῦ Σταθμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 8.00 π.μ. ὥρα καὶ λήγει τὴν 16.00 ὥρα.

Ἄρθρον 18 Ἱατρικὴ παρακολούθηση

α) Ἡ παρακολούθηση τῆς ὑγείας τῶν παιδιῶν ὄλων τῶν μονάδων τοῦ Ἰδρύματος ἀποτελεῖ παράλληλη ὑποχρέωσή μας, πρὸς τὴν ἀντίστοιχη οἰκογενειακὴ καὶ ἐνεργεῖται ἀπὸ παιδίατρο, εἴτε τοῦ Παιδιατρικοῦ Τμήματος τῆς Ἱατρικῆς τοῦ Δ.Π.Θ., εἴτε τοῦ Ἐθνικοῦ Συστήματος Ὑγείας, εἴτε συνεργάτου μας, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τακτικῶς μὲν μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα τὸν Βρεφονηπιακὸ Σταθμὸ, ἐκτάκτως δὲ ὅποτε κληθεῖ.

β) Γιὰ κάθε παιδί τηρεῖται Φάκελλος Ὑγείας, ποὺ ἐνημερώνεται ἀπὸ τὸν ἱατρό.

γ) Μία (1) φορὰ τὸν μῆνα, καλοῦνται οἱ γονεῖς σὲ ἐνημερωτικὲς συγκεντρώσεις σχετικὰ μὲ θέματα ὑγιεινῶν τῶν παιδιῶν.

δ) Ἡ περιφρούρηση τῆς ὑγείας τοῦ παιδιοῦ ἀποτελεῖ ἐπίσης ὑποχρέωση καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖο ἐφαρμόζει πιστὰ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας καὶ εὐθύνεται γιὰ κάθε ἀμέλεια ἢ παράλειψη, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχει ἐπίπτωση στὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν. Τὸ προσωπικὸ τοῦ Σταθμοῦ ὑποβάλλεται κάθε τρεῖς (3) μῆνες σὲ προληπτικὸ ἱατρικὸ ἔλεγχο, ἐφοδιάζεται δὲ μὲ εἰδικὸ βιβλιᾶριο ὑγείας, τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ἀπὸ τὴν ἀρμόδια Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία.

Ἄρθρον 19 Ἡμερήσια ἀπασχόληση παιδιῶν

1. Στὶς μονάδες τοῦ Ἰδρύματος ἐφαρμόζεται ἡμερήσιο πρόγραμμα δημιουργικῆς ἀπασχόλησης, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν ἀρμονικὴ ψυχοσωματικὴ ἀνάπτυξη.

Στὰ πλαίσια τοῦ προγράμματος αὐτοῦ, τὰ παιδιὰ προσεγγίζονται μὲ μέσο τὴν στοργή, τὸν διάλογο, τὴν ἐπεξήγηση καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη. Ρητὰ ἀπαγορεύεται στὸ προσωπικὸ τοῦ Ἰδρύματος ἡ καταναγκαστικὴ ἐπιβολὴ ἀπόψεων ἢ ἡ ἐπιβολὴ σωματικῆς τιμωρίας, παραβίαση δὲ τῆς ἀπαγόρευσης αὐτῆς ἀποτελεῖ σοβαρότατο πειθαρχικὸ παράπτωμα. Βάση τοῦ ἡμερησίου προγράμματος ἀπασχολήσεως εἶναι ἡ Χριστιανικὴ διαπαιδαγώγηση, ἡ κοινωνικοποίηση καὶ ἡ ὁμαλὴ συναναστροφή τῶν παιδιῶν μεταξύ τους, ἡ ἐνίσχυση τῆς ἐξελικτικῆς τους πορείας καὶ ἡ ἐμπέδωση κλίματος ἐλευθερίας καὶ ἀσφάλειας.

2. Τὸ ἡμερήσιο πρόγραμμα εἶναι εὐέλικτο, τηροῦνται ὅμως βασικὰ χρονικὰ σημεῖα αὐτοῦ, ὅπως ἡ προσέλευση, ἡ ἀναχώρηση τῶν παιδιῶν, οἱ ὥρες φαγητοῦ, διαλείμματος καὶ ἀνάπαυσης. Ἐνδεικτικὰ τὸ πρόγραμμα ἀπασχολήσεως τῶν παιδιῶν εἶναι:

- 8.00'-9.00' π.μ.

Ὑποδοχὴ τῶν παιδιῶν. Ὁ παιδαγωγὸς προτρέπει καὶ ἐνθαρρύνει τὰ παιδιὰ νὰ ἐνσωματωθοῦν σὲ ὁμάδες παιχνιδιοῦ ἢ ἀπασχόλησης στὶς «παιδαγωγικὲς γωνίες» δραστηριοτήτων συμβολικοῦ χαρακτῆρα, στὶς γωνίες γνώσεων (βιβλίου κ.λπ.) ἢ τοὺς προτείνει ἀπασχόληση μὲ τὸ οἰκοδομικὸ - κατασκευαστικὸ ὑλικὸ ἢ ἄλλο παιδαγωγικὸ ὑλικό.

- 9.00'-9.30' π.μ.

Προετοιμασία τῶν παιδιῶν γιὰ πρωινό (ὁμάδες στὴν τουαλέτα γιὰ ἀτομικὴ ὑγιεινὴ, εἰσημασία τραπεζαρίας).

Συνεχίζεται ή υποδοχή και γίνεται συζήτηση, συναισθηματικές ανταλλαγές μεταξύ των παιδιών και του παιδαγωγού.

- 9.30'-10.15' π.μ.

Ό παιδαγωγός προγραμματίζει και συζητά με τα παιδιά τις δραστηριότητες της ημέρας. Μουσικοκινητικές - ρυθμικές δραστηριότητες, ασκήσεις χώρου. Παράλληλα ή μεμονωμένα έργαστήρια ζωγραφικής, κολλητικής, κουκλοθεάτρου, θεατρικού παιχνιδιού, νερού, πηλού, κηπουρικής, μαγειρικής, οικόλογικου πειραματισμού κ.λπ. ή παιδαγωγικές δραστηριότητες του ίδιου χαρακτήρα.

- 11.30'-12.00' π.μ.

Διάλειμμα των παιδιών -έκ περιτροπής ανά ένα ή δύο τμήματα- διάρκειας περίπου 30 λεπτών. Προετοιμασία για το μεσημεριανό γεύμα (ατομική υγιεινή). Έλευθερη άπασχόληση στις «γωνίες», ή ομαδικά παιχνίδια στην τάξη, στον κήπο και στην παιδική χαρά, ψυχοκινητικές δραστηριότητες. Προανάγνωση - Προγραφή - Προαρίθμηση, για τα παιδιά του Νηπιαγωγείου.

- 12.00'-13.00' μ.μ.

Μεσημεριανό γεύμα. Τα παιδιά με ομάδες εργασίας συμμετέχουν στο σερβίρισμα και την τακτοποίηση της τραπεζαρίας. Άτομική υγιεινή μετά το φαγητό.

- 13.00'-14.00' μ.μ.

Σταδιακή αναχώρηση των παιδιών που φεύγουν νωρίς. Ήσυχες δραστηριότητες (άκουσμα μουσικής, αφήγηση παραμυθιού, μυθοπλασία, τραγούδι, διάβασμα βιβλίου). Δραστηριότητες στις «γωνίες» γνώσεων - πληροφορόρησης. Παιχνίδια με τον λόγο. Προαναγνωστικές ασκήσεις. Παιχνίδια για την εξέλιξη της αντιληπτικής ικανότητας των παιδιών. Παντομίμα. Αυτόσχεδιασμοί, φαντασία.

- 14.00'-14.45' μ.μ.

Έλευθερη άπασχόληση ή ανάπαυση. Τακτοποίηση των τάξεων. Αναχώρηση.

Το παραπάνω πρόγραμμα προσαρμόζεται στις ιδιαιτερότητες κάθε επιμέρους ηλικίας, κατά την σύμφωνη γνώμη και την κρίση των παιδαγωγών.

Άρθρον 20

Διατροφή των παιδιών

1. Το διαιτολόγιο των παιδιών καθορίζεται σύμφωνα με τις σύγχρονες παιδιατρικές απόψεις για την υγιεινή διατροφή των παιδιών.

Ός βάση για το ποσοστολόγιο τροφίμων και διαιτολογίου λαμβάνεται το κατ' άρχην διαλαμβανόμενο στην ύπ' άριθμ. Γ2α/οικ. 4108/1988 Άπόφαση του Ύπουργού

Ύγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Άσφαλίσεων (Φ.Ε.Κ. 546 τ. Β').

Το πρόγραμμα διατροφής άναρτάται σε έμφανές σημείο του Σταθμού και ένημερώνονται σχετικώς οι γονείς. Ίδιαίτερη μέριμνα λαμβάνεται για τη χορήγηση στα παιδιά νωπών φρούτων και λαχανικών, νωπού κρέατος και ψαριών, γαλακτοκομικών προϊόντων κ.λπ. σε έπαρκεις για τις άνάγκες τους προσότητες, όπως επίσης και ή μη χορήγηση ειδών διατροφής που έμπεριέχουν συντηρητικές χρωστικές, τεχνητές γλυκαντικές ουσίες κ.λπ.

3. Η παρεχόμενη τροφή στα σιτιζόμενα βρέφη, νήπια και παιδιά πρέπει να είναι ποιοτικά και ποσοτικά άντιστοιχη ή άνώτερη με το διαιτολόγιο που άκολουθείται στους Κρατικούς Παιδικούς και Βρεφονηπιακούς Σταθμούς και καθορίζεται σε ήμερησια βάση από το γιατρό και το Διευθυντή -τρια του Ίδρύματος.

Άρθρον 21

Τηρούμενα βιβλία

Το Ίδρυμα του Βρεφονηπιακού Σταθμού έχει άυτοτελή διαχείριση, τηρεί δέ, με την μέριμνα του Διευθυντού -τριας και του Διοικητικού Ύπαλληλου, τα έξης βιβλία θεωρημένα από την Ίερά Μητρόπολη Άλεξανδρουπόλεως.

• Βιβλίο Πρωτοκόλλου εισερχομένων και έξερχομένων έγγραφων.

• Βιβλίο Συμβάντων.

• Άτομικές κάρτες υγείας βρεφών, νηπίων και παιδιών.

• Άτομικές κάρτες υγείας Προσωπικού.

• Βιβλίο Παρουσίας βρεφών, νηπίων και παιδιών.

• Βιβλίο Παρουσίας Προσωπικού.

• Μητρώο βρεφών, νηπίων και παιδιών.

• Βιβλίο Πρακτικών των συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου.

• Βιβλίο Ταμείου, διπλότυπα Γραμμάτια Εισπράξεως και διπλότυπα Έντάγματα Πληρωμών, έκτελεστέα έφ' όσον φέρουν την ύπογραφή του Προέδρου του Ίδρύματος και του Ταμείου της Διοικούσης Έπιτροπής.

• Βιβλίο Κτηματολογίου, στο όποιο καταγράφονται τα άκίνητα περιουσιακά στοιχεία, που έχουν διατεθεί σε χρήση του Βρεφονηπιακού Σταθμού.

• Βιβλίο Ύλικού, στο όποιο καταγράφονται τα κινητά περιουσιακά στοιχεία, που έχουν διατεθεί σε χρήση του Βρεφονηπιακού Σταθμού.

• Βιβλία έγγραφης και παρακολούθησης τροφίμων του Βρεφονηπιακού Σταθμού.

Τὸ Ἴδρυμα τηρεῖ ἐπίσης καὶ ἄλλα γενικὰ βιβλία τὰ ὁποῖα κρίνονται ἀπὸ τὸ Δ.Σ. αὐτοῦ ὡς ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία του.

ἄρθρον 22
Ἑορτὴ Ἰδρύματος

Στὸν κατάλληλα διαμορφωμένο, παρακείμενο στὸ Ἴδρυμα, Ναὸ τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ θὰ προσέρχονται κατόπιν συγκαταθέσεως τῶν γονέων, τὰ νήπια τοῦ Ἰδρύματος - Σταθμοῦ, θὰ ἐκκλησιάζονται μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα καὶ θὰ μεταλαμβάνουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἡ συμμετοχὴ αὐτὴ ἔχει οὐσιαστικὸ καὶ παιδαγωγικὸ χαρακτήρα.

ἄρθρον 23

1. Τὸ Ἴδρυμα καταργεῖται μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατόπιν αἰτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ., ἡ ὁποία ἐγκρίνεται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη, ὅταν δὲν ἐκπληρώνει τὶς ἐκκλησιολογικὰς προϋποθέσεις καὶ τὴν ἀποστολή του, ὅταν παρεκλίνει τοῦ σκοποῦ του ἢ καταστῆ ἀνέφικτη ἡ λειτουργία του.

2. Σὲ παρόμοια περίπτωση καταργήσεως τοῦ Ἰδρύματος κάθε κινητὸ καὶ ἀκίνητο περιουσιακὸ του στοιχεῖο ἀνήκει αὐτοδικαίως στὸ Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

ἄρθρον 24

Ὁ παρὼν κανονισμὸς τροποποιεῖται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ., ὑπὲρ τῆς ὁποίας θὰ ψηφίσουν τουλάχιστον τέσσερα (4) μέλη του καὶ ἐγκρίση τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 25

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσή του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ στὸ Ἐπίσημο Δελτίο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 26

Ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθεῖ.

Ἀθῆναι, 13 Μαρτίου 2006

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Ἐκλεγείς Μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφεῖμ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς Διατάξεις τῶν ἄρθρων: 1. παρ. 4, 29 παρ. 2, 59 παρ. 2, καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὸ ἄρθρον 20 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σωμάτων καὶ Ὁργάνων».

3. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας τὰς ἀπορρεούσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρῳμα.

4. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικάς, ποιμαντικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς.

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1/10.1.1975 Πράξιν τοῦ Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς περὶ συστάσεως Εὐαγοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΓΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ» (ΦΕΚ. 402/12.4.1975/τ.Β').

6. Τὰς ἀποφάσεις: α) ἀπὸ 28.2.2005 τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἰδρύματος, καὶ β) ἀπὸ 13.9.2005 τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ κανονισμοῦ του.

7. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 882/21.9.2005 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου.

8. Τὴν ἀπὸ 8.2.2006 Γνωμοδότησιν τοῦ Γραφείου Δικηγόρων τῆς Νομικῆς Υπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

9. Τὴν ἀπὸ 13.3.2006.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Τὴν τροποποίησιν, συμπλήρωσιν καὶ κωδικοποίησιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/10.1.1975 Πράξεως τοῦ Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς περὶ συστάσεως Εὐαγοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Γενικὴ Φιλότητος Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς» (Γ.Φ.Α.), τὸ ὁποῖον ἔχει δημοσιευθεῖ εἰς τὸ ΦΕΚ 402/12.4.1975 τεύχ. Β', διὰ τοῦ ἐπομένου Κωδικοποιημένου Κανονισμοῦ λειτουργίας αὐτοῦ ἔχοντος ὡς ἑξῆς:

**ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑΝ: «ΓΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ».**

Κεφάλαιον Α'

Τίτλος – Ἔδρα – Σκοπὸς

Ἄρθρον 1

Εἰς τὰ Σπάτα Ἀττικῆς καὶ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς συνιστᾶται Εὐαγὲς Ἐκκλησιαστικὸν Ἴδρυμα, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΓΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ (Γ.Φ.Α) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς». Τὸ Ἴδρυμα τοῦτο τελεῖ ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς καὶ ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν ἐξηρ-

Περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ κωδικοποιήσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΓΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ».

τημένν Ὑπηρεσίαν αὐτῆς, αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος.

ἄρθρον 2

Ἔδρα τοῦ ἀνωτέρω Ἰδρύματος εἶναι τὰ Σπάτα, καὶ δὴ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς.

Παραρτήματα τοῦ Ἰδρύματος τοῦτο δύνανται νὰ ἰδρῦνται καὶ νὰ λειτουργοῦν παρ' ἐκάστη Ἑνορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐδρεύοντα καὶ στεγαζόμενα εἰς τοὺς οἰκείους Ἑνοριακοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς.

ἄρθρον 3

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

α. Ἡ παροχὴ πάσης δυνατῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς βοήθειας καὶ περιθάλψεως εἰς ἐνδεεῖς (πτωχοὺς, ἀσθενεῖς, ἀστέγους ἐγκαταλελειμμένους κ.ἄ.) τοὺς δεομένους τοιαύτης ἀπόρους καὶ ἀναξιοπαθοῦντας, ἰδία κατοίκους τῆς Μητροπολιτικῆς περιφέρειας, ὡς καὶ ἡ παντοειδῆς βοήθεια, συμπαραστάσις καὶ ἀνακούφισις τούτων, συμφῶνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου.

β. Ἡ στήριξις καὶ ἡ προστασία τοῦ θεσμοῦ τοῦ Γάμου, μὲ τὴν προσφορὰν εἰς τοὺς νεονύμφους ἀπὸ ὄλλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Μητροπόλεως ἐνὸς συμβολικοῦ δώρου.

γ. Ἡ παροχὴ Ἑλληνοχριστιανικῆς διαφωτίσεως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Μητροπολιτικῆς περιφέρειας, δι' ἐκδόσεως ἐντύπων καὶ διαφωτιστικῶν φυλλαδίων.

δ. Ἡ συμβολὴ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, ἀνθρωπιστικῶν, φιланθρωπικῶν καὶ ἱεραποστολικῶν σκοπῶν ἐτέρων φορέων καὶ φυσικῶν προσώπων.

ε. Ἡ βράβευσις ἀριστούχων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς τελευταίας τάξεως Λυκείων τῆς Μητροπολιτικῆς περιφέρειας.

στ. Ἡ οικονομικὴ ἐνίσχυσις ἀπόρων πολυτέκνων οἰκογενειῶν.

ζ. Πᾶς ἕτερος φιλανθρωπικὸς ἀποκλειστικῶς σκοπός, μὴ κατονομαζόμενος ρητῶς ἐν τῷ παρόντι.

Κεφάλαιον Β΄.

Κεντρικὴ Ὄργάνωσις, Διοίκησις καὶ Ἐκπροσώπησις τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 4

α. Ἡ Γενικὴ Φιλοπτώχος Ἀδελφότης διοικεῖται ὑπὸ ἑπταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου

ἐκ τοῦ Μητροπολίτου ὡς Προέδρου, τοῦ ἐκάστοτε Πρωτοσυγκλήτου ἢ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου ὡς Ἀντιπροέδρου καὶ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Προέδρου καὶ ἐτέρων πέντε μελῶν, ἐξ ὧν οἱ δύο κληρικοὶ καὶ τρεῖς λαϊκοί, ἀσκέτως φύλου, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ἐπὶ τριετῇ θτεία.

β. Παραιτούμενα ἢ ἐλλείποντα δι' οἰονδήποτε λόγον μέλη τοῦ Συμβουλίου ἀντικαθίστανται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐντὸς εὐλόγου χρόνου. Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύνανται νὰ ἐπανεκλέγνται καὶ πέραν τῶν δύο θτειῶν.

γ. Εἰσηγήσει τοῦ Προέδρου καὶ ἐγκρίσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύνανται νὰ ἀντικαθίσταται μέλος καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς θτείας αὐτοῦ.

δ. Πᾶν μέλος ἀπέχον ἀδικαιολογήτως πέραν τριῶν συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, θεωρεῖται αὐτοδικαίως παραιτηθὲν καὶ δύνανται νὰ ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 5

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος κατὰ τὴν πρώτῃν αὐτοῦ συνεδρίαν ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τὸν Ἐλεγκτὴν τοῦ Ἰδρύματος καὶ τὸν Γραμματέα. Ὁ Ἐλεγκτὴς ἐλέγχει τὸ νόμιμον τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Τὸ Συμβούλιον συνεδριάζει τῇ ἐγγράφῳ προσκληθεῖς τοῦ Προέδρου ἢ τῇ αἰτήσει τουλάχιστον τριῶν μελῶν αὐτοῦ. Ἀπαρτία ὑπάρχει εἰς τὰς συνεδριάσεις παρισταμένων τεσσάρων τουλάχιστον μελῶν τοῦ Συμβουλίου. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας, καὶ ἐν ἰσοψηφίᾳ ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

ἄρθρον 6

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος ἀποφασίζει περὶ παντὸς θέματος ἀφορώντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῶν Ἑνοριακῶν Παραρτημάτων αὐτοῦ. Εἰδικώτερον:

α. Ἀσκεῖ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ τὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς καθόλου λειτουργίας τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τῶν κατ' Ἑνορίας Παραρτημάτων αὐτῆς.

β. Ὅριζει τὸ ἢ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπαρτίζουν τὴν λογιστικὴν καὶ ταμειακὴν ὑπηρεσίαν κατόπιν προτάσεως τοῦ Προέδρου.

γ. Ἀναθέτει τὸν ἔλεγχον τῶν Παραρτημάτων εἰς ὀριζόμενα πρὸς τοῦτο πρόσωπα, μετέχοντα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

δ. Μελετᾷ καὶ ἀποφασίζει περὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν οικονομικὴν καὶ ὑλικὴν ἐνίσχυσιν καὶ εὐόδωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος.

ε. Καταρτίζει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

ἄρθρον 7

Καθήκοντα Προέδρου

Ὁ Πρόεδρος ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἴδρυμα, ὡς καὶ τὰ παραρτήματα αὐτοῦ, ἐνώπιον οἰασδήποτε Ἀρχῆς. Καθορίζει τὰς ἐργασίας τοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπογράφει τὴν σχετικὴν ἀλληλογραφίαν. Ἀσκεῖ τὴν ἐπὶ τῶν Ἑνοριακῶν Παραρτημάτων ἐποπτεῖαν.

Τὸν Πρόεδρον, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, ἀναπληροῖ: (α) ὁ Ἀντιπρόεδρος ἀσκῶν πάντα τὰ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δικαιώματα αὐτοῦ ἢ (β) ὁ ἐξουσιοδοτημένος ὑπ' αὐτοῦ νόμιμος ἀναπληρωτής.

ἄρθρον 8

Ἡ λογιστικὴ καὶ ταμειακὴ Ὑπηρεσία ὀριζομένη ὑπὸ τοῦ ἀρ. 6 τοῦ παρόντος ἐκδίδει τὰ Ἐντάλματα Πληρωμῆς, τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεως καὶ τηρεῖ τὰ οἰκεία λογιστικὰ βιβλία καὶ βιβλίον ταμείου. Καταρτίζει δὲ κατὰ μῆνα κατάστασιν τῶν εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν.

Καθήκοντα Γραμματέως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος ἐκτελεῖ τὸ ἐκλεγὲν ὑπ' αὐτοῦ μέλος συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρο 5 τοῦ παρόντος. Ὁ Γραμματεὺς τηρεῖ τὰ Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων, συντάσσει - διεκπεραιοῖ τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ φυλάσσει τὴν σφραγίδα τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 9

α. Χρέη Ταμίου ἐκτελεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, προβλεπόμενος Ὑπάλληλος τῆς ταμειακῆς καὶ λογιστικῆς Ὑπηρεσίας.

β. Ἡ ταμιακὴ καὶ λογιστικὴ Ὑπηρεσία ἐνεργεῖ πάσας τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Λογιστηρίου τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος ἐκδιδόμενων Γραμματίων Εἰσπράξεων καὶ Ἐνταλημάτων Πληρωμῶν, τηροῦσα ἴδιον βιβλίον Ταμείου.

γ. Ὁ Ἐλεγκτής - Σύμβουλος, περὶ οὗ τὸ ἄρθρο 5, παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν τοῦ Ταμείου καὶ ἐλέγχει κατὰ μῆνα πάσας τὰς ἐγγραφὰς αὐτοῦ, ὑπογράφων τὰ σχετικὰ παραστατικὰ Ταμείου καὶ τὸ κλείσιμον τοῦ Βιβλίου Ταμείου κατὰ μῆνα.

Κεφάλαιον Γ'

Πόροι τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ διάθεσις αὐτῶν

ἄρθρον 10

Πόροι τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἶναι:

- Τὰ ἀναγραφόμενα κονδύλια εἰς τοὺς Ἐτήσιους Προ-

ϋπολογισμοὺς τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων αὐτῶν.

- Ποσοστὸν 15% ἐκ τῶν μηνιαίων εἰσπράξεων ἐκάστης Ἑνοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

- Ποσοστὸν 35% ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ ἐτησίου Ἑράνου τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων κατὰ τὴν «ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ».

- Προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ καὶ δωρεαὶ Φιλανθρωπικῶν Ὄργανώσεων ἢ φιλιανθρώπων, φυσικῶν καὶ νομικῶν προσώπων, τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων.

- Τὸ προῖον ἐκ περιφορᾶς εἰδικῶν δίσκων ἐν τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, καὶ

- Οἱ τόκοι ἐκ τῶν καταθέσεων τοῦ Ἰδρύματος, ὡς καὶ πᾶσα ἔτερα, πρόσσοδος, μὴ καθοριζομένη ρητῶς ἐν τῷ παρόντι.

ἄρθρον 11

Οἱ πόροι τοῦ Ἰδρύματος διατίθενται ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος καθοριζομένων σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται οἱ κάτωθι:

α. Ἡ ὑλικὴ ἀνακούφισις τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀναξιοπαθοῦντων,

β. ἡ ἀποφυλάκισις κρατουμένων εἰς τὰς φυλακὰς διὰ χρέην,

γ. ἡ ἱατρικὴ καὶ φαρμακευτικὴ περίθαλψις τῶν ἐνδεῶν,

δ. ἡ περίθαλψις ἀναξιοπαθούντων καὶ ἐγκαταληλειμμένων γερόντων καὶ ἀνιάτως νοσοῦντων,

ε. αἱ ὑποτροφίαι καὶ τὰ βοηθήματα ἀπόρων μαθητῶν, Ἱεροσπουδαστῶν καὶ σπουδαστῶν ἀνωτέρων καὶ ἀνωτάτων Σχολῶν, ἡ προικοδότησις ἀπόρων κορασίδων ὡς καὶ ἡ περίθαλψις ὀρφανῶν καὶ

στ. πᾶς ἕτερος φιλιανθρωπικός, θρησκευτικός, κοινωνικός καὶ ἀνθρωπιστικός σκοπός, μὴ ρητῶς κατονομαζόμενος ἐν τῷ παρόντι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου ἢ καὶ κατόπιν προτάσεως οἰουδήποτε μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 12

1. Ὁ Πρόεδρος δύναται, ἄνευ, ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου εἰς περιπτώσεις ἐκτάκτων ἀναγκῶν, νὰ παρέχῃ χρηματικὴν ἐνίσχυσιν εἰς τὰ Ἑνοριακὰ παραρτήματα τῆς φιλιανθρώπου ἀδελφότητος, φιλιανθρωπικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ Ἰδρύματα καὶ εἰς σωματεῖα, κατὰ τὴν κρίσιν του μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 3.000 εὐρῶν κατὰ περίπτωσιν, καὶ εἰς ιδιῶτας μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 2.000 εὐρῶν.

2. Διὰ τὴν κάλυψιν ἐκτάκτων καθημερινῶν ἀναγκῶν καὶ διὰ τὴν ἀπρόσκοπον ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος, δύναται ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, κατόπιν συμφώνου γνώμης τριῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, νὰ ἐντέλληται τὴν ἐκταμίευσιν χρηματικῶν ποσῶν πέραν τῶν ὡς ἄνω προβλεπομένων, τὰ ὁποῖα θὰ τελῶσι ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐπομένου Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 13

Τὸ Συμβούλιον δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς ἓν ἢ πλείονα τῶν μελῶν αὐτοῦ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀλήθειας τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ αἰτοῦντος ἀρωγὴν. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ διε-
νεργηθῇ καὶ δι' ὑπαλλήλων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Κεφάλαιον Δ'

Ἐνοριακὴ Ὁργάνωσις, Συγκρότησις καὶ Διοικήσις
Ἐνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων

ἄρθρον 14

Πρὸς καλυτέραν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος, συνιστᾶται παρ' ἐκάστη Ἐνορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ», ἡ ὁποία θὰ στερεῖται ἰδίας νομικῆς προσωπικότητος.

ἄρθρον 15

α. Αἱ Ἐνοριακαὶ Φιλόπτοιχοι Ἀδελφότητες ὑπάγονται εἰς τὴν Γενικὴν Φιλόπτοιχον Ἀδελφότητα.

β. Ἐκάστη Ἐνοριακὴ Φιλόπτοιχος Ἀδελφότης διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, διοριζομένης ἀνὰ τριετίαν καὶ ἀποτελουμένης ἐκ τινος τῶν Ἐφημερίων, ὡς Προέδρου, καὶ τεσσάρων κυριῶν ἢ δεσποινίδων, κατοίκων τῆς Ἐνορίας.

γ. Τὸν Ἐφημέριον Πρόεδρον τῆς Ἐνοριακῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος ὀρίζει ὁ Μητροπολίτης, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τέσσαρα μέλη τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, τῇ προτάσει τοῦ Ἐφημερίου Προέδρου.

δ. Ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐνοριακῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος δύναται νὰ ἀντικατασταθῶσι καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς τριετίας εἴτε παραιτούμενοι οἰκειοθελῶς εἴτε μὲ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολίτου, ἐφ' ὅσον ἤθελον συντρέξει εἰδικὸι λόγοι.

ε. Μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπέχον ἀδικαιολογίῳ ἐπὶ δύο μῆνας τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς θεωρεῖται αὐτοδικαίως παραιτηθῆν.

στ. Τὰ μέλη τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

ἄρθρον 16

1. Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐνοριακῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος συνεδριάζει τῇ ἐγγράφῳ προσκλήσει τοῦ Προέδρου ἢ προτάσει τριῶν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, εὐρίσκεται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ, ἐφ' ὅσον παρίστανται τρία μέλη αὐτῆς. Εἰς περιπτώσιν ἰσοψηφίας (παρισταμένων τεσσάρων μελῶν) ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐνοριακῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῆς ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν τῆς τὸν Ταμίαν καὶ τὸν Γραμματέα.

Κεφάλαιον Ε'

Πόροι τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτῶχων
Ἀδελφοτήτων καὶ διάθεσις αὐτῶν.

ἄρθρον 17

Πόροι τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων εἶναι:

α. Αἱ εἰσπράξεις εἰδικοῦ κυτίου, τοποθετημένου ἐν ἐκάστῳ Ἱερῶ Ναῶ, ὡς καὶ αἱ τοιαῦται ἐκ δίσκων περιανομῶν ἐν αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς Ἐνοριακῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος ἐν Κυριακαῖς, Ἑορταῖς καὶ λοιπαῖς εὐκαιρίαις.

β. Εἰδικὴ εἰσφορὰ τοῦ οἰκείου Ἱεροῦ Ναοῦ, ἀναγραφομένη κατ' ἔτος ἐν τῷ προϋπολογισμῷ αὐτοῦ, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων του.

γ. Αἱ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ, δωρεαὶ ἐν ζωῇ καὶ αἰτία θανάτου τῶν πιστῶν.

δ. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τοῦ ἐτησίου Ἐράνου τῆς «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ», ὀριζομένης ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἢ τῶν Χριστουγέννων, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ποσοστοῦ 35% ὑπὲρ τῆς Γενικῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος.

ε. Εἰσφοραὶ τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ παντὸς τρίτου, μὴ κατονομαζομένου ρητῶς ἐν τῷ παρόντι.

ἄρθρον 18

Αἱ πάσης φύσεως εἰσπράξεις τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων εἰσάγονται ἐν τῷ Ταμείῳ αὐτῶν διὰ τῆς ἐκδόσεως Γραμματίου Εἰσπράξεως, ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ προσφέροντος, τοῦ Προέδρου καὶ τῆς Ταμίου τῆς Φιλοπτῶχου. Τοῦτ' αὐτὸ γίνεται προκειμένου καὶ περὶ τῶν εἰσπράξεων ἐκ δίσκων, κυτίων κ.λπ., αἵτινες καταμετροῦνται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου καὶ δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Άρθρον 19

Οι πόροι τών Ένοριακών Φιλοπτώχων Άδελφοτήτων διατίθενται πρὸς ἀνακούφισιν τών ἐνδεῶν καὶ ἀναξιοπαθούτων ἐνοριτῶν ἐκάστης τούτων καὶ ἰδιαιτέρως:

α. Ὡς τακτικὸν ἢ ἔκτακτον βοήθημα εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδη ἰματισμοῦ, φαρμάκων, τροφίμων κ.λπ.

β. Δι' ἰατρικὴν περίθαλψιν ἢ νοσοκομειακὴν τοιαύτην καὶ εἰσαγωγὴν εἰς διάφορα φιλοanthρωπικὰ Ἰδρύματα.

γ. Δι' ἀγορὰν βιβλίων ἀπόρων μαθητῶν ὡς καὶ δι' ὑποτροφίας ἀπόρων μαθητῶν ἢ σπουδαστῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

δ. Δι' ἐνίσχυσιν τών φιλοanthρωπικῶν Ἰδρυμάτων ἢ Οἰκοτροφείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ε. Δι' ἀποκατάστασιν ἀπόρων κορασίδων, καὶ

στ. Διὰ πάντα ἕτερον φιλοanthρωπικὸν ἀποκλειστικῶς σκοπὸν, μὴ κατονομαζόμενον ρητῶς ἐν τῷ παρόντι.

Άρθρον 20

Αἱ πρόσοδοι τοῦ ἀρ. 10 τοῦ παρόντος καταβάλλονται εἰς τὴν Γενικὴν Φιλοπτώχων Ἀδελφότητα κατὰ τριμηνίαν ἢ ἐτησίως ἐπὶ ἀποδείξει.

Άρθρον 21

Μερίμνη ἐκάστης Ένοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος συντάσσεται κατάλογος τών ἀπόρων τῆς Ένορίας, κατὰ περίπτωσιν.

Άρθρον 22

Αἱ πάσης φύσεως δαπάναι τών Ένοριακῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων ἐνεργοῦνται κατόπιν ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Έπιτροπῆς καὶ δι' ἐκδόσεως Ένταλημάτων Πληρωμῆς. Εἰς χεῖρας τοῦ Ταμίου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχη ποσὸν πέραν τών 2.000 €, διὰ τὰς τρέχουσας πληρωμὰς καὶ ἀνάγκας τοῦ Ἰδρύματος.

Τυχὸν πλεονάζοντα κατὰ μῆνα ποσὰ κατατίθενται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ένοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τινὰ τών ἀνεγνωρισμένων Τραπεζῶν ἢ τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον. Διὰ πᾶσαν ἀνάληψιν ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τῆς Ένοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, κατόπιν ἐγγράφου ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Άρθρον 23

Έκάστη Διοικητικὴ Έπιτροπὴ τών Ένοριακῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων συντάσσει καθ' ἕκαστον ἔτος τὸν

προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν αὐτῆς, ὑποβάλλει δὲ τούτους ἐντὸς τοῦ πρώτου 15θήμερου τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Γενικὴν Φιλοπτώχων Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Έκάστη Ένοριακὴ Φιλοπτώχος Ἀδελφότης φέρει σφραγίδα τοῦ Ένοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον λειτουργεῖ. Ἡ δὲ Γενικὴ Φιλοπτώχος Ἀδελφότης φέρει στρογγύλην σφραγίδα ἀναγράφουσαν εἰς δύο ἐπαλλήλους κύκλους τὰς φράσεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ», «ΓΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ», εἰς δὲ τὸ κέντρον αὐτοῦ φέρει τὸ Σύμβολο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Άρθρον 25

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ - ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

α. Οἱ Πρόεδροι τών Έπιτροπῶν τών Ένοριακῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων (Παραρτημάτων τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος) καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τῆς Γενικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, μέχρι τὸν μῆνα Μάϊου ἐκάστου ἔτους, εἰς τόπον καθοριζόμενον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, εἰς τακτικὴν ἐτησίαν Γενικὴν Συνέλευσιν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, πρὸς ἐξέτασιν τοῦ καθόλου φιλοanthρωπικοῦ ἔργου καὶ τῆς ὁργανώσεως αὐτοῦ. Τοιαῦται συνελεύσεις δύνανται νὰ συγκροτῶνται καὶ ἐκτάκτως, ὡσάκις, παρίσταται ἀνάγκη. Ἀπαρτία λογίζεται ἡ παρουσία τοῦ ἡμίσεως, πλεόν ἐνὸς τών μελῶν.

Έν περιπτώσει μὴ ὑπάρξεως ἀπαρτίας, ἡ Συνέλευσις ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἄνευ ἐτέρας προσκλήσεως, θεωρουμένης ἀπαρτίας παρόντων ὡσωνδήποτε μελῶν.

β. Τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν τών θεμάτων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἰδρύματος καταρτίζει ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, ἐν ἣ συμπεριλαμβάνεται ἀπαραιτήτως ἡ ἔκθεσις πεπραγμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος περὶ τοῦ καθόλου φιλοanthρωπικοῦ ἔργου τῆς τε Γενικῆς καὶ τών Ένοριακῶν Παραρτημάτων τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ὡς καὶ οἱ προϋπολογισμοὶ καὶ οἱ ἀπολογισμοὶ τούτων.

ΤΕΛΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρον 26

Ὁ παρὼν κανονισμὸς τροποποιεῖται ἢ καταργεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος μετὰ συμφώνου

γνώμης τοῦ Προεδρεύοντος Μητροπολίτου δύναται νὰ τροποποιηθῆ ἢ καταργηθῆ ἀποφάσει τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως. Ἐν περιπτώσει καταργήσεως τοῦ Ἰδρύματος ἡ περιουσία αὐτοῦ περιέχεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς.

ἄρθρον 27

Πᾶν θέμα ἀνακύπτων κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος καὶ μὴ ρητῶς προβλεπόμενον ὑπ' αὐτοῦ ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 28

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνή-

σεως καὶ τοῦ ἐπίσημου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 29

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ.

Ἀθῆναι, 13 Μαρτίου 2006

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Ἐκλεγείς Μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφεῖμ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παραγρ. 2 καὶ 59 παραγρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,
2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας τὰς ἀπορροεύσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.
3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς.
4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1017/2.11.2005 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολῆου,
5. Τὴν ἀπὸ 30.12.2005 Γνωμάτευσιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
6. Τὴν ἀπὸ 8.2.2006 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Συνιστᾷ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΤΑΜΕΙΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ», τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργεῖ ὡς ἐξηρητημένη Ὑπηρεσία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς καὶ θὰ ἐδρεύει εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς Σπάτα Ἀττικῆς.

Ἡ συγκρότησις, ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρησις καὶ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος τούτου θὰ διέπεται ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ κατωτέρω Κανονισμοῦ:

**ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑΝ: «ΤΑΜΕΙΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ»**

**Ἄρθρον 1
Τίτλος - Ἔδρα**

1. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς συνιστᾶται Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὡς ἐξηρητημένη Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος, μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «ΤΑΜΕΙΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ» (Τ.Ι.Κ.Δ.), τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, τὸ ὁποῖον θὰ διέπεται ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τούτου.

2. Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος τούτου εἶναι τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς εἰς Σπάτα Ἀττικῆς.

Περὶ συστάσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΤΑΜΕΙΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ»

ἄρθρον 2

Σκοποὶ τοῦ Ἰδρύματος Τ.Ι.Κ.Δ.

Οἱ σκοποὶ τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

α. Ἡ παροχὴ οικονομικῆς ἐνισχύσεως εἰς τὰ Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς.

β. Ἡ κάλυψις τῶν δαπανῶν ἐκδόσεως ἡμερησίου, περιοδικοῦ, βιβλίων καὶ ἄλλων ἐντύπων, μερίμνη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πρὸς πληροφόρησιν καὶ οἰκοδομὴν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος αὐτῆς.

γ. Ἡ κάλυψις τῶν δαπανῶν διοργανώσεως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἑορταστικῶν καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων (ὡς ἑορτῶν, δεξιῶσεων, ποιμαντικῶν ἐπισκέψεων κ.λπ.) μὲ σκοπὸν τὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν μέσῳ τῶν διαφόρων στρωμάτων τῆς κοινωνίας, πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ συνδέσμου τοῦ Λαοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

δ. Ἡ ἐξασφάλισις πόρων διὰ τὴν Ἱεραποστολικὴν δραστηριότητα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μετὰ τῶν νέων, ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ πηλασίῳ τῆς τοιαύτης δραστηριότητος παροχὴ τῆς δυνατότητος εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν πνευματικῶν κέντρων, θερινῶν κατασκηνώσεων καὶ ἄλλων Ἰδρυμάτων διὰ νέους, ὡς καὶ Σχολῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς.

ε. Ἡ χορήγησις ὑποτροφῶν εἰς νέους, μαθητὰς, σπουδαστὰς καὶ φοιτητὰς.

στ. Ἡ ὀργάνωσις ἐπιστημονικῶν συναντήσεων καὶ συνεδρίων.

ζ. Ἡ φιλοξενία ὑψηλῶν προσώπων καὶ πνευματικῶν ἀνθρώπων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐπισκεπτομένων δι' ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἱεραποστολικοὺς λόγους τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν.

η. Ἡ ὑλικὴ ἐνίσχυσις ἱεραποστολικῶν στελεχῶν καὶ συνεργατῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὡς καὶ ἡ μισθοδοσία τῶν ἀπασχολημένων διὰ τὴν πραγμάτων τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων σκοπῶν προσώπων.

θ. Ἡ κάλυψις, γενικῶς, πάσης φύσεως δαπάνης, σχετιζομένης ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς τὰς ποιμαντικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου, ὡς π.χ. ἐπισκέψεις εἰς Νοσοκομεῖα, Σχολεῖα, Ἰδρύματα κ.λπ. μετὰ προσφορᾶς ὀρισμένων ἐκάστοτε δώρων.

ι. Ἡ διάθεσις περιουσιακῶν στοιχείων πρὸς ἴδρυσιν, ἐνίσχυσιν ἢ κάλυψιν ἐκτάκτων ἐξόδων συστάσεως νέων ἱερῶν μονῶν ὡς καὶ οἰοῦντιοῦτε ἰατρειτικοῦ χώρου (ναῶν, προσκυνημάτων κ.λπ.) τηρουμένων τῶν σχετικῶν διατάξεων.

ια. Ἡ ἐνίσχυσις νέων καὶ ἐμπεριστάτων ἐνοριῶν καὶ ἡ συνεισφορὰ εἰς τὰ ἔξοδα ἀνεγέρσεως νέων ναῶν.

ιβ. Ἡ ἐξασφάλισις πόρων πρὸς ἐνίσχυσιν πολιτεκνῶν ἱερατικῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, ὡς καὶ πρὸς οικονομικὴν συνδρομὴν αὐτῶν εἰς εἰδικὰ περιστάσεις (π.χ. ἐπίδομα γάμου τέκνου, ἐπίδομα τοκετοῦ, ἐπίδομα σπουδῶν τέκνου, ἀσθένεια κ.λπ.).

ἄρθρον 3

Διοίκησις τοῦ Ἰδρύματος Τ.Ι.Κ.Δ.

1. Τὸ Τ.Ι.Κ.Δ. διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Δ.Σ. ἀπαρτιζομένου ἐκ τοῦ Μητροπολίτου ὡς Προέδρου, τοῦ ἐκάστοτε Πρωτοσυγκλήτου ἢ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου ὡς Ἀντιπροέδρου καὶ ἐτέρων τριῶν μελῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐπὶ τριετὴ θητεῖαν. Παραιτούμενα ἢ ἐλλείποντα δι' οἰονδήποτε λόγον μέλη τοῦ Συμβουλίου ἀντικαθίστανται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐντὸς εὐλόγου χρόνου. Τὰ μέλη δὲν δύνανται νὰ ἐπαναδιορισθοῦν καὶ πέραν τῶν δύο θητειῶν.

2. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Ι.Κ.Δ. κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίαν ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμίαν αὐτοῦ.

3. Τὸ Συμβούλιον συνεδριάζει τῇ ἐγγράφῳ προσκλήσει τοῦ Προέδρου ἢ τῇ αἰτήσει τουλάχιστον τριῶν μελῶν αὐτοῦ. Ἀπαρτία ὑπάρχει εἰς τὰς συνεδριάσεις παρισταμένων τριῶν τουλάχιστον μελῶν τοῦ Συμβουλίου. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας, καὶ ἐν ἰσοψηφίᾳ ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

ἄρθρον 4

Ἄρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Ι.Κ.Δ. ἔχει τὰς κάτωθι ἀρμοδιότητας:

α. Διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἀποφασίζει διὰ πᾶν μέτρον, τὸ ὅποιον συμβάλλει εἰς τὴν εὐρυθμὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

β. Ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα ἀφορῶν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

γ. Συνεργάζεται μετὰ τῶν διαφόρων πολιτιστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν συλλόγων, ὡς ἐπίσης μετὰ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ τοὺς τοπικοὺς φορεῖς, διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος.

δ. Καταρτίζει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν αὐτοῦ καὶ ὑποβάλλει τούτους πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς.

ε. Μεριμᾶ διὰ τὴν ἐξέυρεσιν οἰκονομικῶν πόρων, ἀπαραιτῶν διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος.

στ. Ἀποφασίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν προβλέπεται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

ἄρθρον 5

Ὑποχρεώσεις τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ.

1. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. ἔχει τὰς ἑξῆς ὑποχρεώσεις:

α. ἔχει τὴν εὐθύνην ὄλων τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἰδρύματος καὶ συντονίζει τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. πρὸς ὑλοποίησιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

β. Ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἰδρυμα ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς καὶ εἰς ὅλας τοὺς σχέσεις μετ' ἄλλων ἰδρυμάτων, ὀργανισμῶν ἢ ἰδιωτῶν καὶ συναλλήσεται μετ' αὐτῶν.

γ. Λαμβάνει γνῶσιν ὄλων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων τοῦ Ἰδρύματος καὶ συνυπογράφει μετὰ τοῦ Ταμίου τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεων καὶ τὰ Ἐντάληματα Πληρωμῶν.

δ. Συγκαλεῖ τὸ Δ.Σ. εἰς συνεδριάσεις, προεδρεύει καὶ διευθύνει τὰς ἐν αὐτῷ συζητήσεις καὶ ὑπογράφει ἅπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἰδρύματος.

2. Ὁ Ἀντιπρόεδρος ἀναπληροῖ τὸν Πρόεδρον ὡς ἀκούσας ἀπουσιάζει εἰς ὅλας τὰς ἀρμοδιότητας αὐτοῦ καὶ ἐνεργεῖ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Προέδρου. Συγκαλεῖ τὸ Δ.Σ. καὶ προεδρεύει αὐτοῦ ἀπουσιάζοντος ἢ κωλυομένου τοῦ Προέδρου.

3. Ὁ Γραμματεὺς τηρεῖ τὰ Πρακτικὰ Συνεδριάσεων τοῦ Δ.Σ., συντάσσει καὶ συνυπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ. ἅπαντα τὰ ἔγγραφα, εἶναι ὑπεύθυνος τῆς ἀλληλογραφίας καὶ ἐνημερώνει τὸν Πρόεδρον περὶ αὐτῆς, φυλάσσει τὴν σφραγίδα τοῦ Ἰδρύματος καὶ μεριμᾶ διὰ τὴν ὀρθὴν λειτουργίαν τῆς Γραμματείας αὐτοῦ.

4. Ὁ Ταμίας διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τοῦ Ἰδρύματος, τηρεῖ τὰ σχετικὰ βιβλία καὶ συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν τοῦ Ἰδρύματος, τοὺς ὁποῖους ὑποβάλλει πρὸς ψήφισιν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐν συνεχείᾳ διαβιβάζει τούτους εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον πρὸς ἔγκρισιν.

5. Αἱ εἰσπραττόμεναι εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Τ.Ι.Κ.Δ. κατατίθενται εἰς Τράπεζαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰδρύματος. Τὸ

χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φέροι εἰς χεῖρας τοῦ ὁ Ταμίας καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἀναλήψεις χρημάτων γίνονται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 6

Πόροι καὶ διάθεσις αὐτῶν

1. Οἱ πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι οἱ ἑξῆς:

α. Προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ τοῦ Μητροπολίτου - Προέδρου καὶ οἰουδήποτε τρίτου, φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου (ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι).

β. Ἐφ' ἅπαξ ἢ περιστασιακαὶ εἰσφοραὶ τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, κατ' ἔτος καθοριζόμεναι.

γ. Κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις, Κοινοτικαὶ ἐπιχορηγήσεις ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη νόμιμος ἐπιχορήγησις.

δ. Προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ τῶν Ἱερέων συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀπὸ 13.10.2005 Ἱερατικῆς Συνάξεως.

ε. Δωρεαί, προαιρετικαὶ εἰσφοραί, κληρονομία καὶ κληροδοσίαι παντὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου.

στ. Πᾶσα ἕτερα πρόσοδος προερχομένη ἐξ οἰασδήποτε πηγῆς ὡς καὶ μελληοντικῶς ὀρισθησομένη.

2. Διάθεσις τῶν πόρων:

α. Οἱ ἀνωτέρω πόροι διατίθενται διὰ τοὺς σκοποὺς τοὺς ἀναγραφομένους εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

β. Ἡ κατανομή καὶ διάθεσις τῶν πόρων ἀπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν εὐχέρειαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 7

Τηρούμενα βιβλία

Τὸ Ἰδρυμα ἔχει ἰδίαν διαχείρισιν, τηρεῖ δὲ τὰ Διαχειριστικὰ Βιβλία αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὸ σύστημα τηρήσεως τῶν Λογιστικῶν βιβλίων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων, θεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡτοι:

α. Βιβλίον Πράξεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

β. Βιβλίον Πρωτοκόλλου.

γ. Βιβλίον Ταμείου.

δ. Βιβλίον κινήσεως καὶ ἀκινήτου περιουσίας.

ε. Γραμμάτια Εἰσπράξεων καὶ Ἐντάληματα Πληρωμῶν.

Ἡ διαχείρισις διεξάγεται διὰ διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεων καὶ Ἐνταλήματων Πληρωμῶν, θεω-

ρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς καὶ εἶναι ἐκτελεστέα ἐφ' ὅσον φέρουν ἀπαραιτήτως τὴν ὑπογραφήν τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ τοῦ Ταμίου τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 8

Σφραγίς - Τελικαὶ διατάξεις

1. Τὸ Ἰδρυμα ἔχει ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα μὲ τὸν τίτλον «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ» “ΤΑΜΕΙΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ” καὶ ἡ ὁποία ἔχει εἰς τὸ κέντρον τὸ μονόγραμμα τοῦ Κυρίου καὶ τὰ γράμματα Α καὶ Ω.

2. Τὸ Τ.Ι.Κ.Δ. καταργεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τεσσάρων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ., συμπεριλαμβανομένου ἀπαραιτήτως τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος.

3. Μὲ τὴν κατάργησιν τοῦ Ἰδρύματος πᾶν κιντὸν ἢ ἀκίνητον περιουσιακὸν αὐτοῦ στοιχεῖον, ἀκόμη καὶ χρηματικόν, περιέρχεται αὐτοδικαίως χωρὶς καμμίαν ἄλλην διαδικασίαν εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς.

ἄρθρον 9

Ἴσχυς καὶ τροποποιήσις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ

1. Ὁ παρῶν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Πᾶσα τροποποίησις αὐτοῦ γίνεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τεσσάρων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ., συμπεριλαμβανομένου ἀπαραιτήτως τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 10

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Φεβρουαρίου 2006

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Χριστιανουπόλεως Σεραφεῖμ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς Διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «*Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*».

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμαντικῆς Ἐκκλησίας τὰς ἀπορροεῦσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

3. Τὴν ἀνάγκην διατηρήσεως, διαδόσεως καὶ καθιέρωσας τῆς πατροδότου Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Ψαλτικῆς Τέχνης εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Πατρῶν.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 106/15.2.2006 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου.

7. Τὴν ἀπὸ 10.3.2006 Γνωμάτευσιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

8. Τὴν ἀπὸ 6.4.2006 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

Ἀποφασίζει

Συνιστᾷ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Πατρῶν Ἐκκλησιαστικὸν Ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «*ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ "Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ"* ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ», τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργεῖ ὡς ἐξαρτημένη Ὑπηρεσία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν καὶ θὰ ἐδρεύει εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν.

Ἡ συγκρότησις, ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρισις καὶ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος τούτου θὰ διέπεται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ κατωτέρω Κανονισμοῦ.

**ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑΝ
«ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
"Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ"
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ»**

ἄρθρον 1

Ἴδρυση τῆς Σχολῆς

Ἰδρύεται στὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Πατρῶν, Ἐκκλησιαστικὸν Ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*Σχολὴ Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς*» «*Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ*». Ἔχει ἔδρα τῆς τὴν Πάτρα καὶ συγκεκριμένα τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη 121 καὶ Ἑρμοῦ οἶκημα καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐποπτεία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀποτελοῦσα ἰδίαν Ὑπηρεσίαν αὐτῆς, αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα.

ἄρθρον 2

Σφραγίδα τῆς Σχολῆς

Ἡ Σχολὴ ἔχει δική της σφραγίδα ἢ ὁποῖα φέρει κυκλικὰ τὸν τίτλο «*ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΤΡΩΝ - ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ "Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ"*» καὶ στὴν μέση τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου.

Περὶ συστάσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ "Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ" ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ»

ἄρθρον 3 Σκοποὶ τῆς Σχολῆς

Σκοποὶ τῆς Σχολῆς εἶναι:

α) Ἡ διατήρηση καὶ διάδοση τῆς πατροπαράδοτης ἐκκλησιαστικῆς βυζαντινῆς μουσικῆς μας κληρονομιάς καὶ ἡ καλλιέργεια τοῦ πατροπαράδοτου ἐκκλησιαστικοῦ ἤθους καὶ τῆς ἀγάπης τῶν σπουδαστῶν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ.

β) Ἡ ἀνάδειξη νέων ἱεροψαλτῶν καὶ ἡ δημιουργία βυζαντινῶν χορῶν στὰ ἀναλόγια τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ἄρθρον 4 Ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τῆς Σχολῆς

Οἱ σκοποὶ τῆς «Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς» ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν ὑπεύθυνη διδασκαλία τῶν ἐπιμέρους μαθημάτων, τὴν ὁργανωμένη λειτουργία τῆς, τὴν πραγματοποίηση ἐκδηλώσεων, τὴ δημιουργία χορῶν ἱεροψαλτῶν ἀπὸ τοὺς σπουδαστές τῆς, τὴ συνεργασία μὲ ἄλλοιους πολιτικούς φορεῖς καὶ γενικὰ μὲ ὅποιο μέσο κρίνεται κατάλληλο ἀπὸ τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ, τὴν Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, καὶ τὸν Σεβασμιώτατο Πρόεδρο, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὸν κύριον λόγον, τὴν ἐποπτεία ἀλλὰ καὶ τὸν ἔλεγχον γιὰ ὅλα τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τῇ Σχολῇ.

ἄρθρον 4 Ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν τῆς Σχολῆς

Οἱ σκοποὶ τῆς «Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς» ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν ὑπεύθυνη διδασκαλία τῶν ἐπιμέρους μαθημάτων, τὴν ὁργανωμένη λειτουργία τῆς, τὴν πραγματοποίηση ἐκδηλώσεων, τὴ δημιουργία χορῶν ἱεροψαλτῶν ἀπὸ τοὺς σπουδαστές τῆς, τὴ συνεργασία μὲ ἄλλοιους πολιτιστικούς φορεῖς καὶ γενικὰ μὲ ὅποιο μέσο κρίνεται κατάλληλο ἀπὸ τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ, τὴν Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, καὶ τὸν Σεβασμιώτατο Πρόεδρο, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὸν κύριον λόγον, τὴν ἐποπτεία ἀλλὰ καὶ τὸν ἔλεγχον γιὰ ὅλα τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τῇ Σχολῇ.

ἄρθρον 5 Διοίκηση τῆς Σχολῆς

α. Τῇ Σχολῇ διοικεῖ Τριμελὴς Ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτη Πατρῶν ὡς ἰσόφιο Πρό-

εδρο τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἰδρύματος καὶ δύο μέλη, ἓνα Κληρικὸ γνώστην τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ ἓνα λαϊκὸ, κατὰ προτίμηση Ἱεροψάλτη, ἀπὸ τοὺς ὑπηρετοῦντες στὰ ἀναλόγια τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἔχοντα τὰ ἀπαιτούμενα ἐκάστοτε ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανονισμοὺς τυπικὰ προσόντα.

- Ὁ διορισμὸς τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως, πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πατρῶν.

- Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως εἶναι τιμητικὸ καὶ ἄμισθο.

- Ἡ θτεία τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι τριετής.

β. Τὸ κληρικὸν μέλος ἀναλαμβάνει καθήκοντα Ἀντιπροέδρου καὶ ταμία, τὸ δὲ λαϊκὸν μέλος καθήκοντα γραμματέως. Κάθε μέλος μπορεῖ νὰ παραιτηθεῖ ἂν συντρέχουν λόγοι ἢ νὰ ἀντικατασταθεῖ ἐὰν δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς ὑποχρεώσεις του.

γ. Ἡ Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως λαμβάνει ὅλες τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἀφοροῦν τὴν ὁργάνωση καὶ λειτουργία τῆς Σχολῆς. Καταρτίζει τὸν οικονομικὸ προϋπολογισμὸ καὶ ἀπολογισμὸ τοὺς ὁποῖους προβάλλει πρὸς ἔγκριση εἰς τὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιον καὶ τηρεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα βιβλία.

δ. Ἡ Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτεία καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν.

ἄρθρον 6 Πόροι τῆς Σχολῆς

α. Πόροι τῆς Σχολῆς εἶναι τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς, ἡ μηνιαία εἰσφορὰ τῶν σπουδαστῶν, κάθε δωρεὰ ἢ ἐπιχορήγηση ἀπὸ τὸ Δημόσιον ἢ ἄλλα Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ν.Π.Ι.Δ., ὅπως καὶ ἡ ἐτήσια εἰσφορὰ ἀπὸ τὸ Ταμεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τοῦ ποσοῦ καθοριζομένου ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιον. Τὸ ποσὸ τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς μηνιαίας εἰσφορᾶς ρυθμίζεται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τῆς Σχολῆς καὶ εἶναι συγκριτικὰ μικρότερον ἀπὸ τὶς τρέχουσες τιμὲς τῶν Ὁδείων καὶ τῶν Μουσικῶν Σχολῶν. Ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ποσὸ τῆς μηνιαίας εἰσφορᾶς, τὸ 70% προορίζεται γιὰ τὶς ἀμοιβὲς τῶν διδασκάλων καὶ τὸ ὑπόλοιπον 30% γιὰ τὰ λοιπὰ λειτουργικὰ ἐξοδα τῆς Σχολῆς, οἷς ἡ κάλυψη ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν καὶ ἡ εἰδικὴ ἀμοιβὴ Καλλιτεχνικοῦ Διευθυντοῦ.

β. Εἰδικώτερον ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἀμοιβὲς τῶν διδασκόντων Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς αὐτὲς θὰ ὑπολογίζονται σὲ ποσοστὸ 70% ἐπὶ ὅλων τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

γ. Ἡ Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως, δύναται νὰ καθορίζει μὲ ἀπόφασίν τῆς ἐπιπλέον εἰδικὴν ἀμοιβὴν γιὰ τὸν Καλλιτεχνικὸν Διευθυντήν.

δ. Οί διδάσκοντες παραδοσιακά όργανα και παραδοσιακούς χορούς θα άμείβονται με ποσοστόν 80% επί των εισφορών των συγκεκριμένων μαθητών των.

ε. Η Έπιτροπή Διοικήσεως, διατηρεί τó δικαίωμα να άπαλλιάσει άπό τó ποσό τής έγγραφής και τās μηνιαίας εισφοράς —ύπό μορφήν ύποτροφίας— τους σπουδαστές που άριστεύουν στις έτήσιες προαγωγικές έξετάσεις ή οικονομικά άδυνάτους μαθητές, οί όποιοί έχουν άριστες έπιδόσεις.

στ. Οί σπουδαστές άκόμη, ύποχρεούνται και στην καταβολή έξετάστρων, κυρίως όταν πρόκειται για κατατακτήριες και πτυχιακές έξετάσεις, κατόπιν άποφάσεως τής Έπιτροπής Διοικήσεως.

Άρθρον 7

Πρόσληψη Προσωπικού

Η Έπιτροπή Διοικήσεως, προσλαμβάνει τόν Καλλιτεχνικό Διευθυντή και τó Διδακτικό Προσωπικό τής Σχολής:

1. Ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής διορίζεται, κατόπιν προτάσεως τής Έπιτροπής Διοικήσεως, άπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πατρών, έκπροσωπεί τή Σχολή σε κάθε άρμόδιο Άργανο, στο Άπουργείο Πολιτισμού και έχει τήν εύθύνη για τήν παιδαγωγική λειτουργία τής Σχολής, τόν έλεγχο των διδασκόντων και διδασκομένων και τήν όργάνωση των καλλιτεχνικών έκδηλώσεων τής Σχολής.

2. Τó Διδακτικό Προσωπικό τής Σχολής άποτελείται άπό πρόσωπα, τά όποία πρέπει να είναι κάτοχοι Πτυχίου ή Διπλώματος Βυζαντινής Μουσικής με γενικό βαθμό « Άριστα» ή κατ' έλάχιστον «Λίαν Καλώς» και τήν άπαιτούμενη άπό τόν Νόμο προΰπηρεσία. Ο άριθμός τους, έξαρτάται άπό τόν άριθμό των μαθητών και των τμημάτων τής Σχολής.

α. Στην έδρα τής Σχολής, τήν Πάτρα, προσλαμβάνονται οί εκ των Ίεροψαλιτών που κατέχουν τά άπαραίτητα προσόντα και ύπηρετούν σε Ίερούς Ναούς τής Πάτρας.

β. Στα κατά τόπους παραρτήματα, όποτε αυτά συσταθούν, προσλαμβάνονται εκ των Ίεροψαλιτών τής περιοχής στην όποία εκείνα εύρίσκονται, έφ' όσον εκείνοι έχουν τά ύπό τού νόμου άπαιτούμενα προσόντα.

3. Επίσης, ή Έπιτροπή Διοικήσεως, δύναται να προσλαμβάνει ειδικό ώρομίσθιο καθηγητή, κάτοχο πτυχίου Άνωτέρων Θεωρητικών με γενικό βαθμό « Άριστα» ή κατ' έλάχιστον «Λίαν Καλώς», ό όποιος θα διδάσκει τó δευτερεύον ύποχρεωτικό μάθημα τής Θεωρίας τής Εύρωπαϊκής Μουσικής.

4. Τά μαθήματα τού Τυπικού, τής Τελετουργικής κ.τλ. μπορεί να διδάξει και Θεολόγος Κληρικός τής Ίερās Μητροπόλεως, κατόπιν ύποψείξεως τού Μητροπολίτου.

5. Οί διδάσκοντες ύπόκεινται στον έλεγχο τού Καλλιτεχνικού Διευθυντού και έπιτελούν τó έργο τους έντος των πλαισίων που δημιουργούν τó αναλυτικό πρόγραμμα τής Σχολής σε συνάρτηση με τó Πρόγραμμα τού Άπουργείου Πολιτισμού και τις όδηγίες τού Καλλιτεχνικού Διευθυντού.

Άρθρον 8

Πρόγραμμα Μαθημάτων

α. Τά μαθήματα κάθε σχολικού έτους ξεκινούν τόν Οκτώβριο και τελειώνουν τόν Μάϊο. Οί προαγωγικές και άπολυτήριες ή πτυχιακές έξετάσεις γίνονται κάθε Ίούνιο, σύμφωνα με πρόγραμμα που καταρτίζει ό Καλλιτεχνικός Διευθυντής.

β. Η ύλη των μαθημάτων άκολουθεί τó αναλυτικό πρόγραμμα τού Άπουργείου Πολιτισμού και τις τυχόν προσθήκες ή βελτιώσεις που προτείνει ό Καλλιτεχνικός Διευθυντής.

γ. Τó μάθημα τής Βυζαντινής Μουσικής, Θεωρία και Πράξη, θεωρείται βασικό μάθημα και διδάσκεται σε μία διδακτική ώρα (περίπου 45 λεπτά) άνα έβδομάδα.

δ. Έκτός τού βασικού μαθήματος, οί μαθητές, άναλόγως τού έτους φοιτήσεώς τους, ύποχρεούνται να παρακολουθούν και άλλα δευτερεύοντα μαθήματα σύμφωνα με τó πρόγραμμα τής Σχολής. Άποχρεωτικό δευτερεύον μάθημα θεωρείται ή Θεωρία τής Εύρωπαϊκής Μουσικής, άπό τήν διδασκαλία τού όποιου άπαλλιάσσονται μόνο όσοι μαθητές προσκομίσουν βεβαίωση άπό Ώδειο ή άλλη άνώτερη Μουσική Σχολή, ότι τó έχουν παρακολουθήσει και έχουν έξετασθεί έπιτυχώς σε αυτό.

ε. Πέραν τής Βυζαντινής Μουσικής, ως βασικό μάθημα δύναται να θεωρηθεί τόσο ή διδασκαλία παραδοσιακών όργάνων (κλαρίνο, καβάλι, νεί, βιολί, ούτι κ.λπ.) όσον και παραδοσιακών χορών, με άμεσο σκοπό τήν εύρύτερη κατάρτιση των σπουδαστών εις τόν τομέα τής πατρώας παραδόσεως.

στ. Ως δευτερεύοντα ύποχρεωτικά μαθήματα, πλην τής ήδη άναφερθείσης Θεωρίας τής Εύρωπαϊκής Μουσικής προβλέπονται τά έξής:

- Μορφολογία τής Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής Μελοποιίας.
- Τυπικό.
- Ίστορία τής Βυζαντινής Μουσικής.
- Στοιχεία λειτουργικής και τελετουργικής.
- Διεύθυνση χορού.
- Ίεροψαλτική δεοντολογία - φροντιστήριο εύταξίας.

- Εισαγωγή στη Μετρική.
- Εισαγωγή στην Έλληνική Ρυθμολογία.
- Αισθητική ανάλυση μουσικού κειμένου.
- Μαθήματα φωνητικής.
- Στοιχεία όργανοχρησίας.

Άρθρον 9

Μαθητές τῆς Σχολῆς

α. Τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν ὅσοι ἔχουν ὑπερβεί τὸ ἐνδέκατο ἔτος τῆς ἡλικίας τους καὶ διαθέτουν σωστὴ φωνή. Ἡ ἐπιλογή τῶν μαθητῶν γίνεται ἀπὸ τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐγγράφονται στὰ μαθητολόγια τῆς Σχολῆς τὸ μῆνα Σεπτέμβριο καὶ σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις τὸν Ἰανουάριο.

β. Ἡ παρακολούθηση τῶν μαθημάτων εἶναι ὑποχρεωτική, τόσο στὸ κύριο μάθημα, ὅσο καὶ στὰ δευτερεύοντα. Ἡ ἀδικαιολόγητη ἐπὶ σειρὰ πέντε (5) μαθημάτων ἀπουσία, ἐπισύρει τὴ διαγραφή τοῦ μαθητῆ ἀπὸ τὰ μαθητολόγια τῆς Σχολῆς. Τὰ μαθήματα ποὺ συμπίπτουν μὲ τὶς σχολικὲς ἀργίες ἢ χάνονται μὲ ὑπαιτιότητα τῶν μαθητῶν, δὲν ἀναπληρώνονται ἀπὸ τοὺς διδάσκοντες.

γ. Στὶς ὑποχρεώσεις τῶν μαθητῶν εἶναι ἐπίσης ἡ συμμετοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς Σχολῆς καὶ ἡ παρουσία καὶ διακονία στὰ ἱερὰ ἀναλόγια.

δ. Ἡ ἀξιολόγηση τῶν μαθητῶν γίνεται μὲ τὸν συγκεκρισμὸ τῶν ἐπιδόσεων τους, τόσο κατὰ τὴν διάρκεια τῆς σχολικῆς χρονιᾶς, ὅσο καὶ στὶς προφορικὲς καὶ γραπτὲς ἐξετάσεις τὴν περίοδο τοῦ Ἰουνίου.

Άρθρον 10

Λειτουργία Παραρτημάτων

α. Ἡ Διοίκηση τῆς Σχολῆς δύναται κατόπιν αἰτημάτων, ποὺ ἐγκρίνονται μὲ ἀπόφαση τοῦ Μητροπολίτου, νὰ δημιουργήσει Παραρτήματα κατὰ Ἐνορίες ἢ Ἀρχιερατικὲς Περιφέρειες, μὲ τὴν εὐθύνη τοῦ ἐκεῖ διδάσκοντος Καθηγητοῦ καὶ τὸν ἔλεγχο τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως.

β. Οἱ Ἐνορίες στὶς ὁποῖες λειτουργοῦν Παραρτήματα, ὀφείλουν νὰ ἐνισχύουν οικονομικὰ τὴ λειτουργία τους, μὲ δαπάνη, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ καθοριστεῖ.

Άρθρον 11

Τηρούμενα Βιβλία

Ἡ Σχολὴ διατηρεῖ τὰ ἑξῆς βιβλία:

- 1) Μαθητολόγιον.
- 2) Πρωτόκολλον Ἀλληλογραφίας,
- 3) Βιβλίον Πρακτικῶν,

4) Ἐξετάσεων,

5) Βιβλίον Ταμείου, Γραμμάτια Εἰσπράξεων καὶ Ἐντάλματα Πληρωμῶν κανονικὰ θεωρημένα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη, μὲ τὴν εὐθύνη τοῦ Ταμία, καί,

6) Βιβλίον περιουσιακῶν στοιχείων, κινητῶν καὶ ἀκινήτων.

Άρθρον 12

Ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων

Κάθε πρόβλημα ποὺ μπορεῖ νὰ προκύψει καὶ δὲν ρυθμίζεται ἀπὸ τὸν παρόντα κανονισμό, ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ Διοικήσεως τῆς Σχολῆς, μὲ κριτήριον τοὺς σκοποὺς λειτουργίας της.

Τελικὲς Διατάξεις

Άρθρον 13

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ δημοσίευσή του στὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ» καὶ τὸ Ἐπίσημο Δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 14

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς τροποποιεῖται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως.

Άρθρον 15

Ἡ «Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς» καταργεῖται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τῆς ὀλομέλειας τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως, ποὺ ἐγκρίνεται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη, ὅταν δὲν ἐκπληρώνει τοὺς σκοποὺς της καὶ καθίσταται ἀδύνατη ἡ λειτουργία της, τὰ δὲ περιουσιακὰ στοιχεῖα ποὺ κατέχει ἀνήκουν στὸ Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Άρθρον 16

Κάλυψη δαπάνης

Ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, προκαλεῖται δαπάνη σὲ βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθεῖ.

Ἀθῆναι, 6 Ἀπριλίου 2006

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ἀρχιμ. Διονύσιος Μάνταλης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΞΑΝΘΗΣ

ΠΡΑΞΙΣ 50/2005

Ἐν Ξάνθῃ σήμερον τὴν 31ν μνηὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 2005, ἡμέραν Σάββατον καὶ περὶ ὥραν 12ν μεσημβρινήν, συνήλθε εἰς συνεδρίαν ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Εἰρήνης Ξάνθης, με θέμα:

«Συμπλήρωσις τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου».

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Εἰρήνης Ξάνθης, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 39 § 4 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἔχει Ἑσωτερικὸν Κανονισμόν, βάσει τοῦ ὁποίου λειτουργεῖ ἤδη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ ἐν τῷ ἐπισημῷ δεητίῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», 1/11/1994, σελ. 659-671.

Ὡς προβλέπεται διὰ τοῦ ἄρθρου 21 ἐδ. α' τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ἡ συμπλήρωσις ἢ τροποποίησις αὐτοῦ λαμβάνει χώραν τῇ ἡτιοηγομένη εἰσηγήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῇ ἀποφάσει τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς. Ἐπὶ τούτου τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἰσηγήθη προκειμένου νὰ συμπεριλάβῃ ὁ Κανονισμὸς τὰ νέα διακονήματα τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς, ἧτοι τὸ τυπογραφεῖον καὶ τὸ κηροπλάστειον. Ἡ συμπλήρωσις αὕτη καθίσταται ἀναγκαία διότι ἄνευ τῆς ρητῆς ἀπαριθμήσεως καὶ περιγραφῆς αὐτῶν ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ Κανονισμῷ λειτουργίας, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἔναρξις ἐπιτηδεύματων εἰς τὴν Δημόσιαν Οἰκονομικὴν Ὑπηρεσίαν Ξάνθης, πράξις ἐπιβεβλημένη διὰ τὴν ἔκδοσιν παραστατικῶν πώλησις τῶν ἐκ διακονημάτων προϊόντων.

Ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἐχούσης εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος ὁμοφώνως ἀπεφάσισε:

1. Νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἑσωτερικὸς κανονισμὸς λειτουργίας τῆς Μονῆς μετὰ τὴν συμπερίληψιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ νέου ἄρθρου μετὰ αὐξουσα ἀρίθμηση 22, ἔχοντος ὡς ἀκοιούθως:

«Ἡ Ἱερὰ Μονὴ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν φιλιανθρωπικῶν καὶ μορφωτικῶν σκοπῶν της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δόκιμον ἀπασχόλησιν τῶν Μοναζουσῶν καὶ τῶν ὀρφανοπαίδων καὶ παίδων πολυτέκνων οικογενειῶν τὰς ὁποίας περιθάλλει, δύναται νὰ δραστηριοποιεῖται εἰς νέα διακονήματα ὅπως ἡ δημιουργία ἐργαστηρίου παραγωγῆς ἐκκλησιαστικοῦ κηροῦ καὶ ἐργαστηρίου τυπογραφικῶν ἐργασιῶν. Τὰ ἐργαστήρια αὐτὰ θὰ στεγάζονται εἰς χώρους ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τῶν ὑποδείξεων τῆς Ἡγουμένης, ἡ ὁποία θὰ μεριμνᾷ καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τῆς γενικῆς νομοθεσίας ἐπιβεβλημένων μέτρων ἀσφαλείας. Διὰ τὴν νομιμοποίησιν τῶν δραστηριοτήτων αὐτῶν, καὶ τὴν δυνατότητα ἐκδόσεως παραστατικῶν διαθέσεως τῶν προϊόντων τῶν ὡς ἄνω περιγραφέντων ἐργαστηρίων, πού εἰς πᾶσαν περίπτωσιν εἶναι μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος ὡς ἀφορῶσαι εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ βασικοῦ σκοποῦ λειτουργίας τῆς Μονῆς, ἧτοι *«τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν τῶν ἐν αὐτῇ Μοναζουσῶν... ἔτι δὲ ἡ σωτηρία τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος τῶν πρὸς τοῦτο εἰς αὐτὴν καταφευγόντων»* (βλ. ἄρθρο 1 § 5 τοῦ παρόντος), δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἔναρξιν ἐπιτηδεύματος ἐν τῇ Δημόσιᾳ Οἰκονομικῇ Ὑπηρεσίᾳ τῆς Ξάνθης καὶ ἵνα ἐκδόσῃ παραστατικὰ πωλήσεως καὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν».

2. Νὰ ὑποβληθῇ ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου πρὸς ἔγκρισιν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου καὶ πρὸς ἐνέργειαν τῶν σχετικῶν διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἑσωτερικοῦ κανονισμοῦ λειτουργίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους συνετάγη ἡ παρούσα καὶ ὑπογράφεται ὡς ἔπεται:

Η ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΗ
Σεργία Μοναχὴ

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΑΙ ΛΟΙΠΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς
τῆς ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΙ-
ΝΟΒ. ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓ.
ΕΙΡΗΝΗΣ ΞΑΝΘΗΣ τῆς Ἱ.
Μητροπόλεως Ξάνθης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ 14

Τὸ περὶ ἡμᾶς Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κατὰ τὴν Συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 13ης Μαρτίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 2006·

Ἔχον ὑπ' ὄψιν:

α. Τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ν. 590/1077 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». (Φ.Ε.Κ. 146 Α').

β. Τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1978 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν».

γ. Τὴν ἀνάγκην ὀργανώσεως Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει, διὰ ἐκτέλεσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων.

δ. Τὴν ἀνάγκην καθορισμοῦ τῶν Ὁργάνων Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας, ὅπως αὐτὰ προβλέπονται ἀπὸ τὸν Νόμον 1418/1984, τὸ Π.Δ. 609/1985 καὶ τὸ Π.Δ. 23/1993 διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τὰ ὁποῖα χρηματοδοτοῦνται ἀπὸ τὰς Δημόσιαις Ἐπενδύσεις, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰς ἐπενδύσεις τῶν «Κοινοτικῶν Πηλαισίων Στήριξης» ἢ ἐξ' ἐτέρας νομίμου πηγῆς.

ε. Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1243/806/28-4-2004 ἐγκύκλιον σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ συστάσεως Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις».

Ὅριζει τὰ ὡς κάτωθι:

1. Ὡς ἀναθέτουσα Ἀρχὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Π.Δ. 23/1993, ὀρίζεται ἐπίσης τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

2. Ὡς Προϊσταμένη Ἀρχή, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 1418/1984 καὶ τοῦ Π.Δ. 609/1985, ὀρίζεται ἡ Τεχνικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

4. Ὡς Ἐπιβλέπουσα Ὑπηρεσία, ὀρίζονται τὰ μέλη τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας, τὰ ὁποῖα ἀσκοῦν τὰ καθήκονα ἐπιβλέποντος Μηχανικοῦ κατ' ἀνάθεσιν. Ἐπιπλέον καθήκοντα ἐπιβλέποντος Μηχανικοῦ δύνανται νὰ ἀνατεθοῦν καὶ εἰς ἕτερα πρόσωπα, ιδιώτας Μηχανικούς, οἵτινες δύνανται νὰ προσληφθοῦν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, διὰ συμβάσεως ὀρισμένου ἔργου ἢ ὀρισμένου χρόνου, πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐργολαβιῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας.

5. Ὡς Τεχνικὸν Συμβούλιον, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 1418/1984 καὶ τοῦ Π.Δ. 609/1985, ὀρίζεται τὸ Τεχνικὸν Συμβούλιον τῆς οἰκείας Νομαρχίας, ἡ ὁποῖα γνωματεύει, εἰσηγεῖται καὶ ἐποπτεύει ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργων καὶ τυχὸν ἀνακουψάντων διαφορῶν καὶ προβλημάτων ἐπ' αὐτῶν.

6. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θεσμικοῦ πηλαισίου ἐκτελέσεως τῶν Δημοσίων Ἔργων διέπει τὰς καταρτισθσόμενας Συμβάσεις ἐκτελέσεως ἔργων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἰσχύος τῶν διατάξεων του, ὡς συμβατικῶν ρητρῶν.

7. Διαφωνίαι, αἵτινες τυχὸν προκύψουν, ἐπιλύονται εἰς τὰ ἀρμόδια Δικαστήρια, μὲ βάσιν τὴν καθ' ἕλην καὶ τόπον ἀρμοδιότητα, ὅπως αὕτη ὀρίζεται

Σύστασις Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως

ἀπὸ τὸ Κ.Π.Α., μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῆς Προδικασίας, ὅπως αὕτη προβλέπεται διὰ τοῦ Νόμου 1418/1984 καὶ τοῦ Π.Δ. 609/1985, ἀποφαινομένου ἐπὶ τῶν αἰτήσεων θεραπείας, τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

8. Ἡ σύνταξις μελετῶν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, πραγματοποιεῖται ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας, ἡ δὲ θεώρησις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου αὐτῆς.

9. Διὰ τὴν δημοπράτησιν τῶν ἔργων, αἱ συνταχθεῖσαι μελέται ἐγκρίνονται ὑπὸ τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς, δηλαδή, τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐγκρίνει καὶ τὴν σχετικὴν διακήρυξιν.

10. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ Τεχνικὴ Ὑπηρεσία ἀδυνατεῖ νὰ συντάξῃ καὶ νὰ ἐκπονήσῃ τὰς σχετικὰς Μελέτας, δύναται νὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐκπόνησις αὐτῶν εἰς εἰδικὸν ἔμπειρον ἐπὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου Μηχανικόν, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς, καὶ μετὰ εἰσήγησιν τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου. Αἱ με-

λέται, αἱ ὁποῖαι συντάσσονται ὑπὸ τρίτων, θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας καὶ ἐγκρίνονται ὑπὸ τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς.

11. Κατὰ ταῦτα ἡ ὀργάνωσις τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως καθορίζεται ὡς κάτωθι:

Α. Ἡ Προϊσταμένη Ἀρχὴ καὶ ἡ Ἀναθέτουσα Ἀρχὴ εἶναι τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

Β. Ἡ Διευθύνουσα Ὑπηρεσία εἶναι ἡ Τεχνικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἡ ὁποία στελεχώνεται ἐκ Μηχανικῶν.

Ἡ παροῦσα Πράξις νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίαν τῆς Κυβερνήσεως.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον
ΠΡΑΞΙΣ 320/25.1.2006

Σύστασις Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου

Τὸ περὶ ἡμᾶς Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κατὰ τὴν Συνεδριὰν αὐτοῦ τῆς 25ης Ἰανουαρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 2006·

ἔχον ὑπ' ὄψιν:

α. Τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146 Α΄).

β. Τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1978 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν».

γ. Τὴν ἀνάγκην ὀργανώσεως Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει, διὰ ἐκτέλεσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔργων.

δ. Τὴν ἀνάγκην καθορισμοῦ τῶν Ὀργάνων Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας, ὅπως αὐτὰ προβλέπονται ἀπὸ τὸν Νόμον 1418/1984, τὸ Π.Δ. 609/1985 καὶ τὸ Π.Δ. 23/1993 διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τὰ ὁποῖα χρηματοδοτοῦνται ἀπὸ τὰς Δημόσιαις Ἐπενδύσεις, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰς ἐπενδύσεις τῶν «Κοινοτικῶν Πηλασιῶν Στήριξης» ἢ ἐξ ἐτέρας νομίμου πηγῆς.

ε. Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1243/806/28.4.2004 ἐγκύκλιον σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ συστάσεως Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις».

Ἀποφασίζει

τὴν σύστασιν Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου καὶ ὀρίζει τὰ κάτωθι:

1. Ὡς Ἀναθέτουσα Ἀρχὴ κατὰ τὴν ἔννοια τοῦ Π.Δ. 23/1993, ὀρίζεται ἐπίσης τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

2. Ὡς Προϊσταμένη Ἀρχὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 1418/1984 καὶ τοῦ Π.Δ. 609/1985, ὀρίζεται ἐπίσης τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

4. Ὡς Ἐπιβλέπουσα Ὑπηρεσία, ὀρίζονται τὰ μέλη τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας, τὰ ὁποῖα ἀσκοῦν τὰ καθήκοντα ἐπιβλέποντος Μηχανικοῦ κατ' ἀνάθεσιν. Ἐπιπλέον καθήκοντα ἐπιβλέποντος Μηχανικοῦ δύνανται νὰ ἀνατεθοῦν καὶ εἰς ἕτερα πρόσωπα, ιδιώτας Μηχανικούς, οἵτινες δύνανται νὰ προσληφθοῦν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, διὰ συμβάσεως ὀρισμένου ἔργου ἢ ὀρισμένου χρόνου, πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐργολαβιῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας.

5. Ὡς Τεχνικὸν Συμβούλιον, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου 1418/1984 καὶ τοῦ Π.Δ. 609/1985, ὀρίζεται τὸ Τεχνικὸν Συμβούλιον τῆς οἰκείας Νομαρχίας, ἢ ὁποῖα γνωματεύει, εἰσηγεῖται καὶ ἐποπτεύει ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργων καὶ τυχὸν ἀνακουψάντων διαφορῶν καὶ προβλημάτων ἐπ' αὐτῶν.

6. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θεσμικοῦ πλαισίου ἐκτελέσεως τῶν Δημοσίων ἔργων διέπει τὰς καταρτισθισομένας Συμβάσεις ἐκτελέσεως ἔργων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἰσχύος τῶν διατάξεων του, ὡς συμβατικῶν ρητρῶν.

7. Διαφωνία, αίτινες τυχόν προκύψουν, επιλύονται εις τὰ ἀρμόδια Δικαστήρια, με βάσιν τὴν καθ' ἑαυτὴν καὶ τὸν ἀρμοδιότητα, ὅπως αὕτη ὀρίζεται ἀπὸ τὸ Κ.Π.Α., μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῆς Προδικασίας, ὅπως αὕτη προβλέπεται διὰ τοῦ Νόμου 1418/1984 καὶ τοῦ Π.Δ. 690/1985, ἀποφαινομένου ἐπὶ τῶν αἰτήσεων θεραπείας, τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

8. Ἡ σύνταξις μελετῶν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, πραγματοποιεῖται ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας, ἡ δὲ θεώρησις, αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου αὐτῆς.

9. Διὰ τὴν δημοπράτησιν τῶν ἔργων, αἱ συνταχθεῖσαι μελέται ἐγκρίνονται ὑπὸ τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς, δηλαδή, τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐγκρίνει καὶ τὴν σχετικὴν διακήρυξιν.

10. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ Τεχνικὴ Ὑπηρεσία ἀδυνατεῖ νὰ συντάξῃ καὶ νὰ ἐκπονήσῃ τὰς σχετικὰς Μελέτας, δύναται νὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐκπόνησις αὐτῶν εἰς εἰδικὸν ἔμπειρον ἐπὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου Μηχανικόν, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς, καὶ μετὰ εἰσήγησιν τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου. Αἱ μελέται, αἱ ὁποῖαι συντάσσονται ὑπὸ τρίτων, θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας καὶ ἐγκρίνονται ὑπὸ τῆς Προϊσταμένης Ἀρχῆς.

11. Κατὰ ταῦτα ἡ ὀργάνωσις τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Λαρίσης καὶ Τυρνάβου καθορίζεται ὡς κάτωθι:

Α. Ἡ Προϊσταμένη Ἀρχὴ καὶ ἡ Ἀναθέτουσα Ἀρχὴ εἶναι τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

Β. Ἡ Διευθύνουσα Ὑπηρεσία, εἶναι ἡ Τεχνικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἡ ὁποία στελεχώνεται ἐκ Μηχανικῶν.

Αἱ ἀρμοδιότητες τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας εἶναι:

Ἐκπονεῖ τὰς μελέτας τῶν τεχνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων, παρακολουθεῖ καὶ ἐγκρίνει τὰς μελέτας ποὺ ἐκπονοῦν ἰδιῶτες Μηχανικοὶ γιὰ τὰ ἔργα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐπιβλέπει καὶ ἐλέγχει τὰς κατασκευὰς, ἐπισκευὰς καὶ συντηρήσεις τῶν ἔργων αὐτῆς ποὺ ἐκτελοῦνται εἴτε μετ' Ἀνάδοχον εἴτε μετ' Αὐτεπιστασίαν, συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ Καν. 55/1974 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς συμπληρωματικὰς τῶν ἀντιστοίχων Νόμων 718/1977 καὶ 1418/1984 μετὰ τῶν ἐκτελεστικῶν τῶν Προεδρικῶν Διαταγμάτων καὶ τῶν συμπληρωματικῶν καὶ τροποποιητικῶν αὐτῶν Νόμων, ὅπως ἰσχύουν ἕως σήμερον.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας ἀσκεῖται ὑπὸ στελέχους μετὰ τυπικὰ προσόντα, τὰ ἀπαιτούμενα ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων περὶ Δημοσίων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐπὶ πλέον ἔχοντα: Δίπλωμα Μηχανικοῦ Α.Ε.Ι. μετὰ δεκαετοῦς ἀποδεδειγμένης ἐμπειρίας εἰς μελέτας καὶ ἐπιβλέψεις τεχνικῶν ἔργων, ἀρτίαν γνώσιν μιᾶς ξένης γλώσσης κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀγγλικῆς καὶ ἀρτίαν γνώσιν χρήσεως καὶ προγραμμάτων Η/Υ.

Ἡ παρούσα Πράξις νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Λαρίσης ΙΓΝΑΤΙΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Προκηρύξεις

Ε.Κ.Υ.Ο.

Ίερών Μητροπόλεων

Τρίκκης και Σταγών

Κεφαλληνίας

Χαλκίδος

Κυδωνίας
και ΆποκωρώνουΗ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ε.Κ.Υ.Ο.

Αριθμ. Πρωτ. 2371
Διεκπ. 658

Άθηναι 18 Μαΐου 2006

ΘΕΜΑ: «Περίληψις προσκλήσεως έκδηλώσεως ενδιαφέροντος δια πρόσληψιν κλητήρος - οδηγού»

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Οἰκονομικῶν γνωστοποιεῖ, ὅτι προτίθεται νὰ προσλάβῃ ἓνα (1) **Κλητῆρα-Ὁδηγόν**.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι καλοῦνται νὰ **υποβάθουν** εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Ἰασίου 1, 4ος ὄροφος, Ἀθῆναι) Αἴτησιν, Βιογραφικὸν Σημείωμα καὶ τὰ κατὰ νόμον προβλεπόμενα δικαιολογητικά **μέχρι τῆς 15-06-2006**.

Τὴν Πρόσκλησιν ἐκδηλώσεως ἐνδιαφέροντος δύναται νὰ προμηθεύονται ἀπὸ τὸ Πρωτόκολλον τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ἀπὸ ὥρας 09:00 π.μ. ἕως 14:00 μ.μ.

Διὰ πλείονας πληροφορίας εἰς τὸ Τμ. Διαχειρίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. (τηλ. 210-72.72.912).

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ε.Κ.Υ.Ο.

Αριθμ. Πρωτ. 2372
Διεκπ. 659

Άθηναι 18 Μαΐου 2006

ΘΕΜΑ: «Περίληψις προσκλήσεως έκδηλώσεως ενδιαφέροντος δια πρόσληψιν δύο διοικητικῶν υπαλλήλων ειδικότητας οικονομολόγων ἢ ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως ἐπιχειρήσεων»

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Οἰκονομικῶν γνωστοποιεῖ, ὅτι προτίθεται νὰ προσλάβῃ **δύο (2) Διοικητικούς Ὑπαλλήλους ειδικότητας Οἰκονομολόγων ἢ Ὀργανώσεως καὶ Διοικήσεως Ἐπιχειρήσεων**.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι καλοῦνται νὰ **υποβάθουν** εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Ἰασίου 1, 4ος ὄροφος, Ἀθῆναι) Αἴτησιν, Βιογραφικὸν Σημείωμα καὶ τὰ κατὰ νόμον προβλεπόμενα δικαιολογητικά **μέχρι τῆς 15-06-2006**.

Τὴν Πρόσκλησιν ἐκδηλώσεως ἐνδιαφέροντος δύναται νὰ προμηθεύονται ἀπὸ τὸ Πρωτόκολλον τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ἀπὸ ὥρας 09:00 π.μ. ἕως 14:00 μ.μ.

Διὰ πλείονας πληροφορίας εἰς τὸ Τμ. Διαχειρίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. (τηλ. 72.72.912).

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ε.Κ.Υ.Ο.

Αριθμ. Πρωτ. 2373
Διεκπ. 660

Άθηναι 18 Μαΐου 2006

ΘΕΜΑ: «Περίληψις προσκλήσεως έκδηλώσεως ενδιαφέροντος δια πρόσληψιν ἐνὸς πολιτικοῦ μηχανικοῦ καὶ ἐνὸς τοπογράφου μηχανικοῦ»

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Οἰκονομικῶν γνωστοποιεῖ, ὅτι προτίθεται νὰ προσλάβῃ **ἓνα (1) Πολιτικὸν Μηχανικόν καὶ ἓνα (1) Τοπογράφον Μηχανικόν**.

Οι ενδιαφερόμενοι καλούνται να **υποβάλουν** εις τὰ Γραφεῖα μας (Ίασιού 1, 4ος ὄροφος, Ἀθήναι) Αἴτησιν, Βιογραφικὸν Σημείωμα καὶ τὰ κατὰ νόμον προβλεπόμενα δικαιολογητικά **μέχρι τῆς 15-06-2006**.

Τὴν Πρόσκλησιν ἐκδηλώσεως ἐνδιαφέροντος δύνανται νὰ προμηθεύονται ἀπὸ τὸ Πρωτόκολλο τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ἀπὸ ὥρας 09:00 π.μ. ἕως 14:00 μ.μ.

Διὰ πλείονας πληροφορίας εις τὸ Τμ. Διαχειρίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. (τηλ. 72.72.912).

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων", προκειμένου, νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίας Παρασκευῆς Ἁγίας Παρασκευῆς,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Τρικάλοις τῆ 4ῃ Ἀπριλίου 2006

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κεφαλληνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων", προκειμένου, νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Χαραλάμπους Ληξουρίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Καθὼς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εις ἀνακέρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πληρῶσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἱεροῦ Ναοῦ Παντοκράτορος - Ἁγ. Δημητρίου
Ληξουρίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νεομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀργοστολίῳ τῆ 25ῃ Μαΐου 2006

† Ὁ Κεφαλληνίας ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εις τὴν κατ' ἐξαίρεσιν δι' ἐπιλογῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 14,15 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 5/1978 Κανονισμοῦ «Περὶ Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων», πληρῶσιν μιᾶς (1) θέσεως Κλάδου ΔΕ Ὁδηγοῦ Αὐτοκινήτου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. ΔΙΠΠ/Φ.ΕΓΚΡ. 10/471/19292-/30.11.2005 Ἀποφάσεως Τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἄρθρον 2 παρ. 1 τῆς ὑπ' ἀριθμ. 55/98 ΠΥΣ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 14 παρ. 2 περίπτωσης ἡ τοῦ Ν. 2190/1994, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων καὶ Κανονισμῶν προσόντων καὶ ἀνάλογον προϋπηρεσίαν εις ἀντίστοιχον θέσιν, ὅπως ἐντὸς εἰκασαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά εις τὰ ἐν Χαλκίδι Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 2ῃ Μαΐου 2006

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3/2006 Πράξεως ἡμῶν προκηρύσσομεν τὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς Ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Παντελεήμονος" Μουζουρᾶ Κυδωνίας, προσκαλοῦμε δὲ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐνεργήσουν τὰ δέοντα διὰ τὰ περαιτέρω.

Χανιά, 7 Ἀπριλίου 2006

Καθὼς

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 14/2006 Πράξεως ἡμῶν προκηρύσσομεν τὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς Ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ "Ἁγίου Δημητρίου" Πλατανιά Κυδωνίας, προσκαλοῦμε δὲ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐνεργήσουν τὰ δέοντα διὰ τὰ περαιτέρω.

Χανιά, 25 Ἀπριλίου 2006

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ